

Erich von Däniken

Šok z Bohů

Rozmluva s mými čtenáři

Četba této knihy je jako putování časem. Začíná v roce 1492 Kryštofem Kolumbem a zavádí nás do *pradávné*, tajuplné minulosti našich předků. Seznámíme se s dobou, v níž „bohové“ sestoupili z nebes a zasvětili lidi do svého vědění. Kdo byli oni učitelé? Odkud přišli? Řekli nám tenkrát *navždy* sbohem, nebo se jejich potomci dodnes vracejí?

Stojíme zase před zázraky ze starých bájí? Jak se máme chovat tváří v tvář létajícím talířům a mimozemšťanům? Není kdesi mezi asteroidy, někde mezi Marsem a Jupiterem, obrovská kosmická stanice? Je snad lidstvo raněno slepotou a skutečně nechce vidět, co se kolem nás děje?

Moje putování časem neuvěřitelných setkání by nebylo možné bez spolupráce pana Ulricha Dopatky. Mnoho let byl zástupcem ředitele univerzitní knihovny v Curychu. S vynalézavostí badatele a s neuvěřitelnou pílí hledal a nacházel nesčetné prameny a fotografické obrazové podklady, které mi pro tuto knihu dal k dispozici. Za to mu patří můj dík.

Všem čtenářům přeji vzrušující cestu do dob minulých, současných i budoucích.

CH-4532 Feldbrunnen Váš

14. dubna 1992

Erich von Däniken

I. LIDŠTÍ BOHOVÉ

NA HISTORII JE NEJZÁBAVNĚJŠÍ POMYŠLENÍ, ŽE SE TO SKUTEČNĚ STALO.

Peter Bamm (1879 až 1975)

„Pozorovali jsme dvě nebo tři osady. Domorodci nás vítali a děkovali bohu. Jedni nám přinášeli vodu, jiní něco k jídlu... Pochopili jsme, že se ptají, zda jsme sestoupili z nebe.“

Těmito slovy líčí syn Kryštofa Kolumba první setkání svého proslulého otce s „divochy“. Dne 12. října 1492 vystoupil Kolumbus po třiatřicetidenní plavbě na San Salvadoru, jednom z Bahamských ostrovů. Zděšení a zmatení domorodci netušili, co se vlastně děje. K místu přistání lodí se ze všech stran sbíhali nazí, kávově hnědí Indiáni, aby byli svědky nepochopitelného obřadu. Kolumbus, stejně jako kapitáni a důstojníci lodí Pinta a Nina, na sobě měli slavnostní roucha. Nabírané límce, široké kalhoty, postříbřené opasky, fialové hedvábné punčochy, nad tím vším pak kabátec španělské dvorní gardy. Traduje se, že Kolumbus měl na hlavě širák posetý pozlacenými knoflíky. V jedné ruce držel meč, ve druhé královskou korouhev.

Doprovázející důstojníci nesli prapory s písmeny F a I, což označovalo krále Fernanda a královnu Isabellu. Jako skuteční dobyvatelé zarazili ty prapory do půdy Nového světa. Potom z lodi vystoupili dva vousatí mniši. Na ramenou nesli kříž, který umístili do země vedle královských korouhví. Přišli i členové posádky. Na jejich primitivních mečích plály kusy pestrobarevných hadrů. Jedni byli vousatí, jiní oholení. Někteří byli holohlaví, zatímco druzí měli husté vlasy. Někteří přišli bosí, jiní v botách. Jedni měli kostkované košile, jiní ukazovali světle hnědou kůži horní části těla. Našli se i takoví, kteří navzdory horku měli na hlavách železné přilby. Pochopitelně přinesli nože, meče, pušky. Sešlost, která věru vzbuzovala respekt.

Je vlastně s podivem, že Indiáni před tímto nadpozemským divadlem neutekli jako před d'áblem. Cizinci je fascinovali. Navíc Kolumbus i jeho důstojníci

velkoryse rozdávali dary: levné červené čepičky, bezcenné skleněné perly, kýčovitá zrcátka, několik hřebenů a „jiných předmětů nepatrné hodnoty, které domorodci považovali za vzácnost“. V posvátné účtě dali tomu harampádí jméno „Turey“, tedy nebe, nebeský.

Příkladem toho, jak Kolumbus nebral Indiány vážně a považoval je za hlupáky, je zápis události, která se přihodila o dva měsíce později. 26. prosince 1492 byl spolu se svými muži přítomen obřadu, který řídil udatný náčelník jménem Guacanagari z Haiti. Kolumbus ho obdaroval košilí, párem kalhot a rukavic. „Když se domníval, že ho nesleduji, civěl vytřeštěně na ty rukavice,“ píše Kolumbus. Indiánský náčelník se tenkrát považoval za největší dítě štěstěny v celém širém světě. Po skončení obřadu ho námořníci pozorovali, jak si Guacanagari vykračuje po pláži sem a tam, s hrudí hrdě vypjatou a s blaženým úsměvem. Samozřejmě, že ve směšně vyhlížejících starých pumpkách! Předtím však Kolumbus neopomněl předvést svou „božskou“ moc. „Dal jsem odpálit těžkou střelu z děla a rány z pušky. Když Indiáni uslyšeli výstřely, vrhli se tváří k zemi. Dlouho trvalo, než našli odvahu vstát a pohybovat se.“

Příběhy se pochopitelně dochovaly jenom v podání jedné strany - Kolumbovy. Jak by to asi všechno popisovali sami Indiáni? Co bychom od nich po staletích mohli číst?

Sláva i podvod

V roce 1519 se dramatické divadlo opakovalo v poněkud vypjatější poloze. Hernando Cortez se vylodil na pobřeží Mexika s 11 koráby, 100 námořníky a 508 vojáky. Mezi nimi bylo 32 lučištníků a 13 mušketýrů. Všech 16 koní mělo plný rytířský postroj. O celém dění byl informován Montezuma, bohatý panovník hornatého Mexika. Vyslanci, které poslal za španělskými dobyvateli, v posvátné hrůze líbali Cortezovy lodě. Přinesli dary určené původně bohovi jménem Quetzalcoatl - drahocenná obřadní roucha a ozdoby

z ryzího zlata. „Bůh Cortez“ jim za ně dal skleněné perly, které Montezumovi vyslanci považovali za „nebeské drahokamy“. Stejně jako Kolumbus, také Cortez velel vypálit několik ran z děla, načež celé poselstvo „padlo na zem jako zabitě“.

Když se podvedení poslové vrátili ke svému pánovi, přednesli mu velmi znepokojivé zprávy. Montezuma naslouchal s úděsem. „Zhrozil se, když slyšel o účinku výstřelů, o ohlušujícím dunění, o tom, jak páchl střelný prach, o ohni vycházejícím z hlavní. A také o síle koule, která rozštípla strom.“ S hrůzou poslouchal líčení svých vyslanců o „brněních, pancéřových košilích, o přilbicích a mečích, o lučištnících, pěchotních puškách, oštěpech a především o velikých koních“. Také o tom, jak k nim přijížděli ozbrojení Španělé, z nichž bylo vidět pouze jejich obličeje. Děsilo ho, že mají bílé tváře a šedomodré oči, rudé vlasy a dlouhé vousy, jiní zase vlasy černé a nakadeřené.

„Montezuma a jeho nejvyšší knězi nakládali s Cortezovými dary jako s posvátnou relikvií. Něco málo potravin bylo v hlavním chrámu umístěno na kameni, na němž zpravidla krvácela srdce obětovaná bohům.“

Stačila trocha obřadnosti, trocha rámusu, jakási neznámá technika - a každý domorodec padl v hrůze k zemi. V nedaleké Jižní Americe tenkrát panoval božský vládce Inků Atahuallpa, jenž právě vyhrál v rozhodující bitvě nad svým nevlastním bratrem Huascarem. Teď tedy panoval sám. V celé obrovské říši nenašel politického odpůrce. Zcela šťastný však nebyl. Jeho lidé mu povídali o „plovoucích hradech“, které prý viděli na pobřeží. Ve skutečnosti to byly španělské lodě pronikající přes Panamu stále více na jih.

Pouhých dvanáct let po Cortezovi, 13. května 1531, přistál Španěl Francisco Pizarro s malou posádkou v Tumbezu, přístavu na březích dnešního Peru. Tehdejší španělský Neil Armstrong, který sice nestanul na Měsíci, byl však prvním bělochem, jenž vstoupil na půdu Jižní Ameriky, se jmenoval Pedro de Candida. Statný, urostlý muž, povoláním výrobce děl. Při svém historickém vylodění měl seňor Pedro na sobě dlouhý „železný plášť“,

sahající po kolena“. Snad se obával možných lukostřelců. V levé ruce držel postříbřený štít, v pravé pak široký meč. Prý ani jaguár se neodvážil zaútočit na onu impozantní, blyštící se postavu. Jako by sestoupil z nebe! Indiáni jím byli natolik vyděšeni, že ho považovali za „Syna Slunce.“ S ochotou a pokorou ho prováděli svými chrámy a posvátnými místy, jako by jejich říši navštívil skutečný bůh. „Vodili ho od místa k místu, od jednoho pokladu k druhému, ukazovali mu dokonce, jak bydlí Inkové, jejich bratři.“

Chytrý, protřelý Francisco Pizarro záhy pochopil situaci. Ostatně věděl, jak se vedlo jeho krajanům Cortezovi a Kolumbovi. Škoda že tenkrát nemohli být v telefonickém spojení Montezuma v Mexiku a Atahuallpa v Peru. Pizarro by totiž se svými 106 pěšáky a 62 jezdci neměl proti obrovské a ukázněné armádě Inků vůbec šanci. Skutečnost se ale vyvíjela jinak.

Atahuallpa panoval v náhorním Peru jako egyptský faraón. Pro své poddané byl bohem, Synem Slunce, přímým potomkem „Synů Slunce“. Podle staré pověsti se bůh-stvořitel Tici Virakoča jednou vrátí do země, kterou před dlouhým časem opustil. Také Atahuallpův otec, 11. Inka Huayana Capac věštil, že se vrátí „Virakočové“, a tím začne *zánik* říše. K dovršení všeho zpodobňovaly sochy *záhadného* Virakoču jako člověka s vousem. Neříká tedy divu, že Inkové považovali Pedra de Candida v brnění za vyslance „Syna Slunce“ a v jeho šéfovi Franciscu Pizarrovi viděli přímo zosobnění samotného Virakoči.

Tato podivná víra v „bohy“, kteří jednou sestoupí z nebes nebo přijdou z velkých dálek, je známá z mnoha kultur různých částí světa. Když holandský admirál Jakob Roggeveen o Velikonoční neděli roku 1722 objevil Velikonoční ostrovy, vesloval mu z pobřeží daleko vstříc jakýsi muž. Když ho Holanďané vzali na loď, poníženečně se vrhl k zemi. Admirál Roggeveen obeplul ostrov a patrně žasl nad stovkami obrovských kamenných figur s velikýma planoucíma očima a obrovskými, tmavočervenými klobouky na hlavách. Všechny ty sochy hleděly upřeně k moři, jako by čekaly na někoho, kdo přijde z velké dálky. V členitých

úskalích na březích ostrova se Roggeveenovi nepodařilo najít místo k přistání. Spustil tedy kotvy a podivnému hostu věnoval tři kusy oděvu. Neznámý si pletl nohavice kalhot a rukávy. Prostě nevěděl, jak se takové oblečení používá. Když mu námořníci dali do rukou nůž a vidličku a snažili se naznačit, k čemu ty předměty slouží, vyvalil oči a zakousl se do vidličky. Na palubě se ovšem ostrovanovi líbilo natolik, že chtěl u svých „bohů“ zůstat. Roggeveen a jeho důstojníci mu pohyby naznačovali, že to nejde a cizince se chtěli zbavit třeba i násilím. Náhle loď vzalo útokem množství nadšených ostrovanů. Posádka se cítila být ohrožena a začala se bránit. Bojovalo se noži, tekla krev, padaly výstřely.

O den později se 150 mužů odvážilo vystoupit na pobřeží. Nadšený lid je obklopil, tlačil se kolem nich, zahrnul je všemožnými dary. I tentokrát se Holanďané zachraňovali ze sevření noži a výstřely. Dav se rozprchl a „jeho zmatení bylo nepopsatelné“. Ostrované padali před Holanďany na zem, a když si dodali odvahy znovu se pohnout, plazili se pozpátku a postavili se teprve v uctivé vzdálenosti od nich. Holanďtí „bohové“ si získali záhy respekt.

Je asi škoda, že admirál Roggeveen ztratil dvě kotvy, a proto velel plout dál, aniž by Velikonoční ostrovy prozkoumal. Dozvěděl by se od domorodců leccos o těch podivných figurách s perleťovými ozdobami a honosnými klobouky. Vlastně dosud nevíme, koho ostrované takto zpodobnili. Postavy s úzkými rty a vážným, jakoby strojovým pohledem, nepřipomínající žádný národ z oblasti tamních moří. Vypadají spíše jako roboti. Koho napodobovali autoři těch soch? Možná že by někdo ze starých obyvatel ostrova poučil Holanďany, jací mistři je naučili používat na těchto malých ostrovech stejnou stavební techniku, kterou známe z náhorních plošin Peru nebo od kmenů žijících před kulturou Inků.

Pozdější návštěvníci Velikonočních ostrovů našli „na jižním pobřeží kultovní stavbu stojící na vydlážděném prostranství. Tam byli uctíváni bohové, kteří připluli na lodích z velké dálky.“ Historik K.

Nevermann považuje za pravděpodobné, že těmito „bohy“ byli míněni admirál Roggeveen a jeho posádka. Snad. Ale koho očekávali ostrované před nimi?

V roce 1767 objevil anglický mořeplavec Samuel Wallis v jižní části Pacifiku krásný a velký ostrov - Tahiti. Zdánlivě bezdůvodně zaútočili ostrované na jeho loď. O pouhé dva roky později přistál na témže ostrově francouzský cestovatel Louis Antoine de Bougainville a domorodci ho srdečně vítali. Dokonce neznámé cizince osahávali a ti nejodvážnější se snažili nahlédnout pod jejich oděv. Nevíme, proč se najednou tak změnili. Nesla snad Angličanova loď nějaké znamení, které jim připomínalo d'ábla či jinou hrůzu?

13. dubna téhož roku připlul na Tahiti britský kapitán James Cook. I on byl přijat srdečně a s nadšením Opatrný Cook, který vždy jednal s domorodci velmi obezřetně, přišel věci na kloub. Od jednoho starce se dozvěděl, že domorodci Cooka považují za navrátilivšího se boha jménem Rongo.

Dne 27. března 1777 se Cookovy lodě blížily k ostrovu Mangaia. Obyvatelé, kteří do té doby nikdy neviděli loď bez vesel, spěchali na břeh se zbraněmi. V té chvíli se jejich náčelník zastavil a zvolal ke svému zástupu: „To je veliký bůh Motoro, který se vrací z návštěvy Vateasu.“

Podobné záhadné chování zažil Cook v roce 1799 na Havaji. Jakýsi tamní hodnostář vstoupil na palubu lodi Resolution a dekoroval Cooka rudým hábitem. Obyvatelé Havaje totiž Jamese Cooka považovali za hrdinu jménem Rono či Lono, který kdysi z ostrova odešel a posléze se stal bohem. (11)

Ačkoliv tentýž James Cook byl později v boji s domorodci zavražděn, znamenal jeho příjezd vznik nového kultu. V berlínském Národopisném muzeu (Museum für Volkerkunde - pozn překl) je pod číslem VI 7287 vystaven kamenný bůh z Havaje, který má typicky evropský nabíraný límec a paruku. Bůh nazývaný „kii akua pohaku“ není podle názoru etnologa Karla R. Wernharta nikdo jiný než duchovní z období

reformace v 18. století. Velmi podobně byl oděn také James Cook.

Cook nebo snad nějaký duchovní se tedy ve vzpomínkách domorodců stal „bohem“. Víme však s jistotou, že tehdejší lidé uctívali už před příchodem bělochů jakási božstva a zcela zřejmě je přímo očekávali. Na mnoha příkladech lze doložit, že objevitelé z posledních staletí nebyli oněmi původními bohy.

S hromy a blesky

Afrika leží blíže k Evropě než Amerika a expedice do ní podnikali už Féničané, Řekové a Římané. Na palubách tehdejších plachetnic bohužel nebyli žádní etnologové, takže neznáme průběh prvních setkání tak nerovných kultur. Spolehlivá líčení jsou až z 15. století. V roce 1436 se na plachetnici plavil směrem k jihu Portugalec Alfonso Goncales Balsaya. O pět let později jeho krajan Antao Goncalves a v roce 1446 kapitán Nuno Tristao. Všichni vozili do Portugalska černé otroky, o nichž nelze předpokládat, že tam jezdili dobrovolně.

Roku 1456 napsal janovský mořeplavec Alvise de Cada Mosto:

„Černoši se sbíhali, jako kdybych spadl z nebe. Zdálo se, že prvně vidí člověka z našich zemí. Divili se všemu - mojí kůži, mému oblečení. Někteří se dotýkali mých rukou i nohou a snažili se setřít mi z dlaní bílou barvu. Nevěřili, že je skutečná...“ Dále Alvise de Cada Mosto sám žasne nad tím, jak domorodci zprvu věřili, že plachetnice jsou velcí mořští ptáci s bělostnými křídly, kteří se slétli z neznámých míst. „Když byly před zakotvením shrnuty plachty, považovali zase lodě za ryby. Jiní mínili, že za tím vším vězí duchové, jichž je třeba se obávat. Karavely se totiž během krátké doby objevovaly na nejružnějších místech a zejména v noci sváděly jejich posádky vzájemné boje.“

Stejně jako Kolumbus nebo Cortez, vyděsil i de Cada Mosto domorodce střelami z děl. Bombardy karavel

považovali za dílo ďáblov. Pouhý plamínek svíčky znamenal, že Cada Mosto se stal v očích černochoů „bílým čarodějem“. Když potom jeden z námořníků dokonce zahrál na dudy, domnívali se s posvátnou hrůzou, že „ta věc je boží nástroj. Sám bůh ji vlastníma rukama stvořil, proto zpívá tolika sladkými hlasy.“

Bláznivý svět, v němž se lupiči a dobyvatelé těšili takové posvátné úctě! Nicméně domorodci záhy pochopili svůj omyl. Jako kdyby tamtamy v pralesích rozbubnovaly zprávu, že „bílý čaroděj“ je všechno jiné, jenom ne světec. Cada Mostova karavela v ústí řeky Gambia se stala cílem nesčetných šípů. Překvapení běloši byli ostřelováni z patnácti malých lodí; v každé z nich sedělo deset mužů. Střílet přestali teprve tehdy, když velitel nechal odpálit první ránu z děla a kamenná koule přistála ve vodě mezi veslicemi domorodců. Ti veslovali rychle zpět a zírali na loď, jako by byla nějaké strašidlo.

Ve chvíli, kdy dozněla poslední ozvěna výstřelů, sebrali černoši odvalu k novému útoku. Cada Mostovi bylo jasné, že nechce-li ztratit respekt, nesmí se vzdát. Vypálil celou kanonádu, na domorodce mířili i jeho lučištníci a mušketýři. Voda vřela desítkami výstřelů, loďky černochoů praskaly jako skořápky a potápěly se, pobřežím se rozléhaly výkřiky hrůzy i bolesti zraněných domorodců. Zhroutila se jim tak naděje, iluze, celý jeden svět. Bílý bůh či spíše ďábel se rozzuřil...

Našli bychom bezpočet případů, kdy bílí dobyvatelé nelítostně ničili všechno, co nebylo v souladu s jejich náboženstvím a jejich kořistnickými úmysly. Už jsem o tom psal i já. Teď chci ukázat, že chování „primitivů“ je dáno především jejich konfrontací s vyspělejší technikou. Přímo školní příklad naivního obdivu k cizím „bohům“ zažil další Portugalec - Pedro Alvares Cabral na březích Brazílie. Přistál tam 9. března 1500 s ne méně než 13 karavelami. Jeho cílem bylo rozbít arabský monopol v obchodu s kořením. Měl vlastně plout kolem Afriky, leč v oblasti Kapverdských ostrovů potkala jeho flotilu strašlivá

bouře. Po třicetidenním bloudění, kdy jeho důstojníci prakticky vůbec nevěděli, kde jsou, kdy jim došly zásoby pitné vody a posádka trpěla kurdějemi, se jako zázrakem objevil v dálce pruh země. Cabral spustil kotvy a první skupina ozbrojených mořských vlků nastoupila do dvou člunů. Ze všech stran pralesa se sbíhali nazí domorodci, samozřejmě beze zbraní. Smáli se, měli radost. Portugalcům připadali jako nevinné děti. Aniž byli vyzváni, nezištně pomáhali námořníkům při dopravě a plnění sudů na vodu, jenom občas požádali gestem o nějaký malý dárek.

Na jednom z ostrovů - dnes se jmenuje Coro Vermehla - sloužili Portugalci velikonoční mši a děkovali Panně Marii za svou záchranu. „Němí úžasem nad podivným konáním“ sledovali Indiáni všechny přípravy. Když obřadní zvon vyzval ke mši, troubili domorodci do svých rohů a dali se do tance. Když byl při malém procesí nesen krucifix a erb portugalského krále, přičemž námořníci poklekli, poklekli také Indiáni. Když kněz při mši zvedl ruce, zvedli je rovněž. Snaživě napodobovali každý pohyb cizinců.

Po skončení obřadu darovali Portugalci každému z Indiánů malý cínový křížek nevalné ceny. Všichni domorodci však před ním museli pokleknout, sepnout ruce k modlitbě a křížek políbit. S nadšenými pohledy, bez odmítnutí plnili pokyny. Později vyprávěl Cabral portugalskému králi Manuelovi, že tento lid by byl ideálním objektem každého misionáře. Žádnou víru totiž zatím nemá a zdá se, že ji nadšeně očekává. Svatá prostoto!

Ačkoliv se právě objevení „Brazilci“ pohybovali mezi bělochy bez ostychu, přece jen reagovali polekaně, když některý z námořníků udělal pohyb jim dosud neznámý, nebo když někdo dokonce začal hrát na hudební nástroj. Záhy se však vraceli zpět na ono místo, aby pohyb právě viděný mohli napodobovat.

Kontakty všech domorodců s vyspělejší civilizací jsou důkazy pro tři tvrzení:

1. Nositelé vyspělejší techniky nebo civilizace

- byli vždy považováni za tvory „nadpřirozené“.
2. Omyl byl záhy rozpoznán a „nadpřirození“ zařazeni opět mezi lidi.
 3. Už před příchodem cizinců domorodci *zpravidla* znali nějaká „nadpřirozená božstva“. Jako by všude a vždy očekávali jejich návrat.

Domorodci často vymýšleli *různé* způsoby, jak se přesvědčit o „nadpřirozenosti“ svých návštěvníků. Španělští kronikáři například zaznamenali, jak příslušníci kmene z Karibské oblasti upřeně sledovali den a noc bělochovu mrtvolu. Pokud za tu dobu nezměnila svou podobu, byl nebožtík považován za „boha“.

V roce 1524 popisoval florentinský mořeplavec Verrazano, jak jeden z mladých námořníků plaval k pobřeží, aby Indiánům předal nějaké bezcenné ozdoby. Silný příboj však vrhl nešťastníka na pevninu. Okamžitě se k němu ze všech stran seběhli Indiáni a vlekli ho k ohni. Ostatní námořníci, přihlížející z lodi, mysleli na nejhorší. Indiáni skutečně jejich kolegovi svlékli šaty a - podrobně prohlíželi jeho tělo i barvu jeho pokožky. Když uznali, že kůže je „skutečně bílá“, nechali ho v klidu odejít a dlouho vzrušeně diskutovali. Patrně o něm...

Jiní však nevyvázli tak šťastně. Domorodci je bodali všemožnými předměty, přikládali jim na kůži *rozpálené* kousky uhlí, zkrátka chtěli se přesvědčit o jejich zranitelnosti. Jaká slova zvolal Odysseus? „Běda mi! - K jakým to lidem jsem opět do země přišel? Jsou to snad násilníci a divoši *neznalí* práva, či jsou to pohostinní lidé a mají pobožnou mysl?“ (Homér: *Odysseia*, Odeon 1967. Překlad Otmar Vaňorný.) Budiž připomenuto, že za barbary považují lidé *zpravidla* vítěze!...

Nositelé kultury?

Jaká božská stvoření připomínají domorodcům běloši? Za jaké bohy je považují?

V historii pradávných národů, žijících celá tisíciletí před obdobím zmiňovaných objevů, najdeme zmínky o cestách do velmi vzdálených míst, nic však o tom, jak se k nim chovali domorodci. Ve zprávách cestovatelů z několika minulých staletí se „primitivové“ vždy snaží bělochy důsledně napodobovat, kopírovat dokonce i jejich předměty. Existují ale nějaké napodobeniny z dob expedic starých Féníčanů, Egyptanů, Číňanů nebo Peršanů? Už dva a půl tisíce let před Kristem udržovali staří Egyptané vztahy s jakousi „zemí bohů“, kterou nazývali „Punt“. Šlo však především o obchodní cesty, jako například plavbu faraóna Mentuhotepa II., který vyslal loď k zemi zvané Punt v roce 2060 před naším letopočtem. Egyptský faraón Neko dokonce 600 let před naším letopočtem přiměl expedici Féníčanů, aby hledala mořskou cestu k Heraklovým sloupům. (To byl - mimochodem - poněkud zábavný nápad. Féníčané do té doby dopluli nejdále na Maltu nebo k nejbližším břehům Atlantiku!) „Otec historie“ Herodotos popsal tuto slavnou cestu a *nezapomněl* se zmínit o tom, že poloha Slunce na obloze je jižně od rovníku jiná než nad severní polokoulí. Zato o „*mezilidských vztazích*“, tedy o reakcích domorodců na fénické lodě, se nedozvíme nic.

Alespoň nějakou stopu přináší zpráva kartaginského cestovatele jménem Hannón (někdy též Hanno), který v roce 450 př. Kr. opustil s 60 loděmi rodný přístav a plul se svými plachetnicemi směrem ke Kamerunu. Patrně tam skutečně dorazil, neboť popisuje například výbuch sopky Mont. Není však jasné, proč sopce říká „Bojový vůz bohů“. Hannón a jeho muži sledovali domorodce a vlastně s nimi nepřímě obchodovali. Večer umístili na pobřeží nápadné předměty a ráno tam našli jiné zboží. Hannónovi se podařilo polapit několik velmi chlupatých „lidí z pralesa“, zabít je a jejich obrostlou kůži přivézt jako důkaz setkání s jinou rasou. Tyto trofeje prý byly vystaveny

v jednom z paláců až do úplného zničení Kartága Římany, tedy do roku 145 př. Kr. Později však vznikly dohady, že šlo o kůži goril či jiných opic připomínajících lidi.

Jisté je, že už dávno před „dobou objevů“ se různé národy setkávaly s cizími kmeny, avšak o chování oněch kmenů při „konfrontaci kultur“ nevíme nic. Přitom žili vědci, kteří se takovými problémy zabývali. Gaius Plinius Secundus (61 až 113 n. l.) pojmenoval stovky národů a popsal, kde žijí. O některých zemích měl na svou dobu neuvěřitelné znalosti, přesto o chování domorodců při jejich střetnutí s lidmi zcela odlišnými nepíše vůbec. Zato různými kuriozitami se to v jeho spisech jen hemží. Například:

... „U asijského města Harpasa stojí neuvěřitelná skála, kterou můžete pohnout jediným prstem. Pokud se však do ní opřete celým tělem, nepohne se. V městě Parasinum na Taurském poloostrově mají hlínu, která léčí veškeré rány.

U Assusu stojí kámen ničící všechno živé v okolí - říká se mu proto sarkofág.

Na březích řeky Indus jsou dvě hory. Jedna přitahuje všechno *železné*, druhá naopak totéž odpuzuje. Máte-li v podrážkách hřebíky, nezvednete na první z oněch hor nohu ze země, na druhé ji naopak na zem nepoložíte.“

Plinius líčí zvláštnosti všech koutů světa, o lidech ale nic mimořádného neví:

„Nebudeme se teď zabývat četnými zvyky a obyčeji, jaké má snad každé lidské společenství... Kdo věřil v mouřeniny dříve, než je spatřil? Člověk obvykle považuje za nemožné to, co se dosud nestalo.“

Jaká hluboká pravda! Kdyby text nebyl napsán před devatenácti sty lety, mohli bychom ho připsat *jakémusi* modernímu, leč zdrženlivému kosmopolitovi. Neznámé národy, neznámé zvyky? Jsou - ale o tom se přece nemluví!

Podobně mlčí jeho kolega, historik Diodoros z Agyria, který už v 1. století před naším letopočtem napsal dějiny o čtyřiceti svazcích!

„Málokterí se odvážili vyprávět všechny události od

nejstarších dob až do své současnosti. Ti, kdo tak činili, opomněli připojit časový údaj ke každé z těch událostí, jiní zase přešli dějiny barbarských kmenů mlčením. Ti i oni pak často zavrhlí pojednání o starých pověstech a bájích pro jeho složitost.“

Diodoros ujišťuje, že chce být lepší a na svém díle prý pracoval celých třicet let. Dozvídáme se mnohé a neobvyklé o bozích ze starých časů - k tomu se ještě vrátím - ale o chování starých národů při jejich prvním setkání se současníky ze vzdálených zemí opět nic. Jako bychom seděli ve snědeném krámu! Z neúplné mozaiky dostupných údajů jen s námahou poskládáme barvitější obraz.

Kdo dnes ještě ví, že nejen Evropané se vydávali na objevitelské cesty, ale také různí cizozemci navštívili Evropu? Z literatury se tu a tam dozvíme, že na pobřeží našeho světadílu připlouvali lidé jiné barvy pleti i velmi cizího vzhledu. Například cizinec s narudlou kůží a nápadným nosem, který byl v roce 62 př. Kr. darován římskému konzulovi Quintu Metelluovi z Galie. Podle cizince byla později zhotovena 19,5 centimetru vysoká bronzová bysta, která nakonec skončila ve sbírce ctihodného pana Edmonda Duranda. V roce 1825 daroval král Karel X. sbírku Louvrů, a tam můžeme indiánskou hlavu s orlím nosem obdivovat dodnes.

Sir Walter Raleigh si přivezl ze Severní Ameriky nefalšovaného náčelníka jménem Mateo. Tehdejší britská královna Alžběta byla hostem natolik uchvácená, že Indiána povýšila do šlechtického stavu a překřtila ho na „Lorda z Roanoku“. Škoda, že indiánský lord nesespal žádné paměti - jeho pohled na události by se nám třeba leckdy hodil...

Hernando Cortez, šťastný a vítězný dobyvatel Mexika, dopravil do Španělska dokonce sportovní mužstvo, které pak vystupovalo na královském dvoře v Madridu. Středoameričtí Aztékové předváděli neuvěřitelně hrubou hru, v Evropě zcela neznámou. Jmenovala se tlachtli a hrála se na obdélníkovém hřišti o rozměrech 40 x 15 metrů. Hřiště bylo obehnáno zdí, na níž sedělo Královské Veličenstvo se svým dvorem. Když

Indiáni začali hrát, ustaly nudné dvorní rozmluvy. Něco podobného Starý svět do té doby neviděl. Trénování hráči se honili za dvaapůlkilovou koulí ze zvláštního materiálu, jemuž říkali „guma“. Podle pravidel se koule nesměli dotknout rukama ani nohama! Míč dokonce nesměl ani spadnout na zem, takže *zbývaly* jenom bleskurychlé pohyby loktů nebo kolen, hrálo se však i břichem, zády, hlavou a dokonce krkem! Jako štiky se Indiáni vrhali na míč a odráželi ho všemi částmi těla, ovšem kromě rukou a spodní části nohou.

Účelem hry bylo dopravit míč na soupeřovu polovinu hřiště, kde jeho hráči obvykle porušili pravidla a zahráli „zakázanou částí těla“. Ve skutečnosti však měl útočník za úkol protlačit gumovou kouli kamenným otvorem umístěným v určité výši uprostřed kratší stěny zdi. Byla to velmi nebezpečná hra. Pod tíhou gumové koule praskaly kosti, řinula se krev z nosu, rány do hlavy byly i smrtelné. Očitý svědek popisuje, že „nejeden hráč byl z hřiště odnesen mrtev“.

Co se stalo se všemi cizozemci, kteří tenkrát navštívili Evropu, ať už jednotlivě, nebo ve skupinách? Lidé se jim posmívali, uráželi je, nikdo je nebral vážně. S jejich příchodem začaly akademické diskuse o divoších, barbarech a primitivech, které vyvrcholily v 17. a 18. století. Filozofové jako Voltaire, Rousseau, Hume nebo Kant se rozdělili do dvou táborů. Bylo to vlastně jako dnes. Lidé pocházející odjinud než z Evropy byli údajně hrubí, se sklony krást a vraždit. Hovořilo se o tom, jak jsou prostopášní, prolhaní, falešní, lakotní a závistiví. Pokud takový člověk prokázal jistou inteligenci, byla to prý jeho „prohnanost“. Ti, kdo nepocházeli z Evropy, nebyli prostě v pravém slova smyslu lidé, a trpění mohli být jen jako otroci. Francouzský cestovatel La Hontan obhajoval ironicky kanibalismus tím, že domorodci prý dávají alespoň přednost jemnému francouzskému masu před tvrdým a nechutným masem britským. Už to svědčí o jejich vybraném vkusu...

Nicméně byli i oponenti. V roce 1694 napsal odvážný jezuita Chauchetière: „U divochů lze sledovat ty nejhezčí

zbytky lidské přirozenosti, jaké v přehnaně civilizovaných národech najdeme snad jenom u lidí nenormálních... Všichni Francouzi, kteří se s nimi sešli, potvrdí, že ti lidé žijí mnohem příjemnější život než my“. Vlastně měl pravdu, jenže jeho moudrý názor na věci - totiž na otroctví oněch lidí - nic nezměnil.

Otázka, proč nově objevení nebo už *známí* domorodci z nejrůznějších koutů světa bubnovali na tamtamy, jako by se vrátili bohové, *zůstává* ovšem nezodpovězena. Koho to vlastně čekali? Byly už kdysi v pradávnu nějaké výpravy do vzdálených zemí? Věřily tamní kmeny, že se vracejí potomci těch, s nimiž se už kdysi setkaly?

Pojďme ještě dál

Doložena je *zpráva* buddhistického mnicha jménem Chuej Šen z Afghánistánu, který podnikl - doprovázen nejvýše šesti lidmi - námořní plavbu do země Ta-Han, což je dnešní poloostrov Kamčatka. Bylo to v roce 459 našeho letopočtu. Odtamtud prý onen mnich putoval po moři ještě dalších 20 000 li a na východě pak objevil bájnou zemi „Fu-Sang“. Dnes přepočítáváme li jako 644,40 metru. To znamená, že mnich-mořeplavec urazil plných 12 888 kilometrů! I když připustíme, že li se během dalších staletí zmenšilo na pouhých 150 metrů, pořád *zůstává* úctyhodná vzdálenost nejméně 3000 kilometrů.

Co dělal Chuej Šen ve *vzdálené* zemi? Zůstal tam plných 40 let. Studoval, bádá a posléze se vydal do Číny se *zprávami pro* císaře Wu-ti. Svému oblíbenému panovníkovi vyprávěl o tom, jak se domorodci pomalovávají různými čarami. Čáry široké a přímé prý označují příslušníky vyšších společenských vrstev, naopak čáry úzké a zahnuté společenské vrstvy nižší.

Podle tohoto popisu se zdá, že Chuej Šen se svými druhy nejspíš skončil na Aljašce. Eskymáci se tam skutečně označovali různými čarami, jenže jak by se k nim dostal buddhismus? Není však vyloučeno, že po letech pobytu buddhistického mnicha, který je

„vyučoval“, tam jakési prvky buddhismu mohl zanést. Nebo se Eskymáci stejným způsobem malovali už předtím a dávno před návštěvou Chuej Šena očekávali jakési bohy z nebe?

Chuej Šen se patrně dostal až do Jižní Ameriky. Popisuje totiž vlhkou tropickou zemi, s krásnými městy bez jakéhokoliv opevnění. Tamní civilizace prý neznala železo, zato mědi, stříbra i zlata měla nepřeberně. Navíc ti lidé znali „papír vyráběný z rostlin“ a jejich knihy byly vyvedeny v několika barvách.

Autor v této pasáži nejspíše popisuje Střední Ameriku. Města tehdejších Mayů skutečně byla velkolepá a bez opevnění. Mayové ovládali krásné písmo psané štětcem na vzájemně spletené lístky, tenké vrstvy lýka fikovníku. (Přesněji: jeho druhu zvaného smokvoň obecná.) Na usušených vrstvách lýka, poskládaných jako leporelo, jasně zářily barvy tehdejších písařů.

Mnozí etnologové se domnívají, že Chuej Šen skutečně navštívil Střední Ameriku, jiní zase vidí v bájně zemi Fu Sang dnešní Madagaskar. Sám se přiklání k prvnímu názoru, protože četné štukatury a kamenné reliéfy Mayů překvapivě připomínají podobné předměty v Indii a v Kambodži, například díla Mayů v Copanu (Honduras) nebo „modlíci se kněz“ z Archeologického parku v mexickém městě Villahermosa. Postava se sepjatýma rukama a vztyčeným tělem sedí v dokonalé pozici lotosového květu, jakou tehdy znala jenom Indie.

Je jisté, že Chuej Šen v zemi Mayů nešířil buddhismus a zcela určitě nevysvětloval princip funkce kola. Mayové měli svoji víru už před příchodem Chuej Šena, stejně jako své chrámy. Také čtyřbarevné malované stránky knih znali dříve. Chuej Šen u nich tedy nebyl prvním šířitelem kultury - vysoce rozvinutá kultura byla v zemi dávno před ním. Určité ovlivňování uměleckých směrů je ovšem pravděpodobné. Snad i záhadná podobnost středoamerické a asijské kultury se datuje z doby před Chuej Šenovým příchodem, neboť nelze vyloučit, že již dříve někteří asijsí moře-plavci dopluli k břehům Střední Ameriky.

V roce 219 před naším letopočtem prý vyprávěl čínskému císaři jménem Š'-chuang-ti jeho dvorní alchymista Sú Fu neuvěřitelné věci o tajemných ostrovech ve „východním moři“, dnešním Pacifiku. Císařova expedice pak objevila zemi s fantastickým palácem Č'-čcheng. Už v oněch dobách hledal panovník elixír života, jenž by mu zaručil věčné *mládí*. *Král vzdálené země*, kterou Sú Fu objevil, přislíbil zázračný prostředek, pokud čínský panovnický kolega vyšle do jeho země 3000 mladých mužů a žen, hlavně pak hodně řemeslníků. Císař Š'-chuang-ti natolik toužil po zázračném léku, že skutečně vyslal flotilu s mladými muži i ženami, řemeslníky, dary a „všemi druhy obilí“. Nikdo z nich se už nevrátil!

Kam se oněch 3000 lidí „se všemi druhy obilí“ podělo? Pokud dosáhli cíle, byla by někde vznikla odnož čínské kultury. Ani obilí dovezené z Číny by nemohlo zmizet beze stopy. Je tedy pravděpodobné, že předkřesťanská čínská expedice do Střední Ameriky nikdy nedorazila. Pravděpodobně ztroskotala kdesi v Tichém oceánu. Například na Karolínách (ostrovy v Tichomoří – pozn. překl.) lze doložit staré čínské vlivy.

Už léta vyhledávám v literatuře zprávy o „bozích“, tedy o stvořeních, jaká lze sotva považovat za mořeplavce a o nichž se vyprávějí legendy. Kdo byli? Z jakých koutů země nebo - pro mne za mne - třeba Mléčné dráhy přicházeli? Byli takoví „bohové“, kteří prost'áčky šokovali nejrůznějšími zázraky, z této nebo snad z jiné planety? Nesmíme zapomenout, že každá konfrontace kultur přinesla určitý „šok z bohů“. Nesmíme zapomenout ani na to, že lidská stvoření a pozemskou techniku i „primitivové“ zpravidla záhy prohlédli. Například ze staré Číny vyplula nejedná velká expedice. Přesto se nedomnívám, že tehdejší Číňany někdo považoval za „bohy“.

V minulosti ještě vzdálenější, než z jaké pocházely ony 3000 zmizelých Číňanů, narazíme na zprávy o cestě muže jménem Sataspes, žijícího v dobách vlády perského krále Xerxese (485 až 465 před naším

letopočtem). Nešťastný Sataspes byl usvědčen ze znásilnění dámy z vysokých kruhů. Byl odsouzen k smrti naražením na kůl, leč jeho matka přemluvila perského krále, aby dal mladíkovi možnost nápravy. Xerxes tedy vyslal láskychtivého muže na výpravu „za Heraklovy sloupy“. Sataspes údajně doplul až do dnešního Senegalu, možná dokonce do Guineje. Popisuje „trpasličí lid“, připomínající Pygmeje. Potom však jeho loď uvázla na mělčině a když konečně přišly prudší vlny, velel Sataspes k návratu. I tak věřil v královu milost, leč nedočkal se. Xerxes rozhodl, že Sataspes cíle nedosáhl a přece jen ho dal popravit.

Ani v tomto případě nevíme, jak domorodci reagovali na objevení Peršanů. Jako „bohy“ je patrně neuctívali, neboť v celé Africe není známo nic o perském kultu. Při pátrání po prvotních bozích stále tápeme. Leccos je možné, leccos nelze vyloučit, ale...

Známe též arabský rukopis objevený poblíž Las Palmas na Kanárských ostrovech. Líčí příchod Arabů do těchto končin a popisuje *neznámé* země, jako například ostrov zvaný „Saale, na němž žijí muži vyhlížející jako druh žen... jejich dech je jako dým hořícího dřeva... a ti muži se od žen liší jenom pohlavními orgány. Vůbec nemají vousy a odívají se do listí stromů.“

Že by to byli Indiáni? Zmiňovaný dech mohl být způsoben jejich zálibou v kouření, vousy skutečně neměli a nemají. Protože u nich není obvyklé ani ochlupení těla, mohli Arabům připadat poněkud zženštilí. Jako „bohové“ však zřejmě také přijati nebyli - ani v tomto případě není prokázáno žádné uctívání nebo dokonce kult připomínající arabské vlivy. Platí to pro celou Střední a Jižní Ameriku - až na jednu výjimku.

Náboženství je také mýtus

Základem náboženství mormonů je kniha, která se v originále jmenuje *The book of Mormons*. Za poněkud záhadných okolností ji prý objevil zakladatel této náboženské sekty Joseph Smith (1805 až 1844). V knize jsou popsány podrobnosti o podivuhodné cestě z Jeruzaléma do Střední Ameriky, k níž došlo kolem roku

600 př. Kr. Cestu popisuje jakýsi „Nephi“, který o sobě tvrdí, že jeho otec se jmenoval Lehi a matka Sariah. V 1. kapitole, části čtvrté Knihy Mormonů Nephi vypravuje:

„Na počátku prvního roku vlády judského krále Zedekiáše přišli proroci a zvěstovali lidu, že se musí dát na pokání, jinak bude velké město Jeruzalém zničeno.“

Potud historie souhlasí, Jeruzalém byl v roce 586 př. Kr. zcela zničen. Tenkrát poručil „pán“ - ať už jím byl kdokoliv - postavit loď, „abych tvůj lid převedl přes řeku“. Onen tajemný „pán“ zásobil uprchlíky nejen potravou, nýbrž patrně i kompasem! Podle podrobného líčení Nephiho jsou historikové mormonů přesvědčeni, že skupina se vydala z Jeruzaléma přes Arabský poloostrov a kdesi v oblasti dnešního Adenu postavila loď. Potom se plavila přes Indický a Tichý oceán k pobřeží Jižní Ameriky. Krátce po vyloďení začali Nephiho lidé „obdělávat zemi a zasévat semena, všechna ta semena si přivezli s sebou z Jeruzaléma“. Také jejich potomci se činili a „ve stylu Šalamounova chrámu“ vybudovali svatyni v novém domově.

Ačkoliv celý příběh patří mezi církevní pověsti, nelze ho bez podrobnějšího zkoumání odbýt. Data, čísla i jména v Knize mormonů neuvěřitelně přesně souhlasí. Lidé z Jeruzaléma tedy dopluli do Jižní Ameriky. Nestali se právě oni „bohy“ jihoamerických Indiánů? Ne - měli totiž své vlastní, izraelské náboženství. Ani v historicky pozdější říši Inků není stopy po izraelské víře nebo po nějakých židovských kultovních objektech. Lid, který se tak rychle množí, by se také patrně nezříkal svých svátostí.

A navíc zmíněná plavba nebyla první! Podle Knihy mormonů se dostala do Jižní Ameriky jiná skupina lidí už ve 3. tisíciletí před Kristem. Také ona ovšem byla řízena a podporována jakýmsi „pánem“. Absolvovali nesporně dobrodružnou cestu, v lodích bez oken a bez vzduchu...

„A byly postaveny tak, aby byly zcela utěsněné a vodě odolávaly jako nějaká nádoba. Všechny stěny těch lodí byly dokonale utěsněné, i jejich dno. Konce měly špičaté a zcela těsné byly také horní části lodí. Loď

byly dlouhé asi jako strom a po uzavření dveří zcela neprodyšné.“

Když uprchlíci postavili ony vodotěsné lodě, zjistili konstrukční nedostatek - po uzavření dveří byla uvnitř naprostá tma. Proto jim „pán“ daroval 16 svítících kamenů, po dvou do každé lodi. Kameny vyzařovaly jasné světlo 344 dní! Ať už tomu věříte nebo ne, skutečností zůstává, že babylonský epos o stvoření světa - Enuma eliš - popisuje tutéž plavbu... Vypráví mimo jiné o potopě světa, kterou přežil Atra-Hasiš. Epos se zachoval pouze ve zlomcích, nicméně se v něm dočteme, že bůh Enki poskytl Atra-Hasišovi přesný návod, jak loď postavit. Na jeho námitku, že to nedokáže, protože o stavbě lodí nic neví, mu celou loď nakreslil a kresby opatřil vysvětlivkami.

Americký orientalista Zecharia Sitchin k tomu po prostudování textu uvádí, že Enki požadoval loď „zastřešenou“, hermeticky uzavřenou, utěsněnou asfaltem. Neměla mít žádnou palubu, žádný otvor, takže „slunce nemohlo dovnitř“. Měla to být „sulili“. Víte, jak se dnes jmenuje ponorka hebrejsky? Soleleth! Podle návodu Enkiho se taková loď mohla bez rizika „kymáčet i převrhnout“.

Byli snad Babyloňané nebo Izraelité původními obyvateli Jižní Ameriky? Hráli snad roli bohů, jichž se tamní indiánské obyvatelstvo obávalo? Určitě ne - a protiargumenty jsou stále tytéž. Kde v Jižní Americe najdete stopy babylónské nebo izraelské kultury? Oba tyto národy měly zcela vyhraněné zásady víry, jasnou představu o bohu, o kultovních objektech i předmětech. Znam staré chrámy v Jižní Americe a až na ojedinělé výjimky je nelze ztotožňovat se zcela cizí kulturou. Za výjimky považuji Chavin de Huantar v Peru, Tiahuanacu a Puma-Punku v Bolívii, v žádném z oněch míst neznají babylónské ani izraelské bohy.

Suvenýry z jiného světa

Pro úplnost nutno dodat, že dokonce v „Novém světě“ je několik míst prozrazujících přinejmenším návštěvu z Asie. Například v americkém státě Kentucky byly v roce 1932 objeveny staré mince s nápisem 2. rok svobody Izraele. Ale už v roce 1891 našel kdosi v hrobce náčelníka indiánského kmene Cherokee v městě Bat Creek (stát Tennessee, USA) plaketu s podivným písmem. Ačkoliv byl nález o tři roky později zveřejněn, až do roku 1964 si s touto záhadou nikdo neuměl poradit. Teprve pak přišel profesor Cyrus H. Gordon na to, že celý obraz je obrácený naruby. Gordon rozluštil, že jde o Judovu zemi“, další odborníci stanovili rovněž Judeu“ a datum kolem roku 100 našeho letopočtu.

Takových nálezů je víc a v literatuře se o nich dosud vedou spory. Existenci prapůvodních „bohů“ ovšem nedokládají. Ať už náčelník kmene Cherokee přišel k onomu nápisu jakkoliv, jistě už předtím uctíval své vlastní bohy. Plaketa má pouze hodnotu čehosi ojedinělého, cizího, nepochopitelného. Proto skončila v náčelníkově hrobě. Domorodé kmeny považovaly nepochopitelné předměty za něco „nadpřirozeného“, něco, co „není z tohoto světa“. Uctívaly je jako relikvie - nic víc. K dispozici máme i další cenné doklady:

Roku 1579 podrobil kapitán Francis Drake kalifornské pobřeží britské nadvládě. S pouhými pěti loděmi připlul do zátoky obývané indiánským kmenem Miwoků. Britové na ně udělali velký dojem, došlo i k setkání kapitána Drakea s jejich náčelníkem. Ten dobyvatele obdaroval jakousi korunou a mnoha krásnými řetězy. Akt byl doprovázen ohlušujícím zpěvem, z něhož Drake a jeho důstojníci vyrozuměli, že jsou považováni za bohy, proti nimž nemá smysl bojovat. Kapitán hovořil ve svém projevu o královně Alžbětě a Indiáni se docela rádi podřídili takovému „nejvyššímu bohovi“. Na důkaz pokory obdarovali mnozí Indiáni vybrané námořníky nebo vojáky a dokonce se sami bičovali před jejich očima. Zděšení Angličané se jejich

pokorné dotěrnosti sotva ubránili. Příčinou úžasu domorodců údajně byly honosné a barevné lodě. Francis Drake o tom píše:

„Když (Indiáni) přistoupili blíže, zůstali stát jako přikovaní k zemi. Viděli něco do té doby nevidaného, o čem nikdy ani neslyšeli. Očividně nás v bázni a ponížení uctívali jako bohy.“ Jako viditelné znamení své nadvlády dal Francis Drake připevnit na vysoký dřevěný kůl mosaznou desku, do níž jeho důstojníci zalili šestipencovou minci s portrétem královny Alžběty I. Kdoví, jak a při kterých obřadech byl uctíván „bůh Alžběta I“. Skutečností zůstává, že tatáž deska byla objevena v roce 1936 v jakési indiánské hrobce. Nejméně tři staletí ji někdo musel udržovat a leštit olejem, protože i prostě ulitá mince vypadala po tolika letech jako nová.

Předměty, které na různých místech světa zanechali objevitelé a dobyvatelé, se v mnoha doložených případech staly relikviemi. V roce 1565 postavil francouzský kapitán Jean Ribault na Floridě pamětní sloup a neopomněl ozdobit ho svým erbem, symbolem vlastnických nároků. Když na totéž území po letech vstoupil jeho krajan Landonnière, obdaroval ho náčelník Athore mnoha předměty. Sloup jeho předchůdce byl ozdoben květinami, kolem něj byly obětní dary. Ono místo se stalo posvátným, sloup středem uctívaného kultu.

Takové věci známe i z jiných světadílů. V Africe kdysi zbudovali Portugalci jako symbol své nadvlády kamenné sloupy „Padrao“. Nic netušící obyvatelé pobřeží je uctívali a teprve mnohem později pochopili, co takový sloup vlastně znamená. A nejen sloupy - nejrůznější předměty byly obdivovány, uctívány, lidé se jich obávali.

„Ničemu se černoši nedivili tolik jako výstřelům z mých karavel,“ napsal kapitán Alvis de Cada Mosto v roce 1456. Ti z nich, kteří se dostali na palubu, byli udiveni a propadli panice, když stáli tváří v tvář dělům. Dudy považovali za „ještě žijící zvíře“ a oči namalované na přídi lodi za skutečné. Pouhé zapálení svíčky se pro ně

stalo magickým rituálem.

Muž z Měsíce

V září 1871 přistál ruský cestovatel Miklucho Maklaj s lodí Vitiaz v Boigu, na pobřeží Nové Guineje. Pozorován byl nejprve z uctivé vzdálenosti. Jednou v noci ho domorodci spatřili se svítilnou, a od té chvíle se tradovalo, že onen muž přijel z Měsíce. Rus byl ovšem přátelský, otevřený, s domorodci se rád bavil. Marně jim vysvětloval, že je z Ruska, nikoliv z Měsíce. Slovo „Rusko“ jim neříkalo vůbec nic. Jejich host měl ostatně bílou kůži a řídil obrovský dopravní prostředek. Knězi ho prohlásili za „boha Tamo Anuta“ a loď Vitiaz za nebeský koráb. Dřevěná soška, vyplavená na břeh z vraku nějaké lodi, se stala uctívaným symbolem jejich nového boha. Když se na ostrově později objevili Holanďané a Němci, všude naráželi na symboly boha Tamo Anut, jehož návrat byl samozřejmě očekáván. Dárky Evropanů považovali tamní obyvatelé za dary od svého boha. Vyprávěli, že sídlí v „zemi Anut“, v říši Nejvyššího Stvořitele, kde lidé bydlí v obrovských domech a používají „kovové nástroje“.

Jednoho rána se stala zvláštní věc - kolem břehů ostrova plula cizí loď. S napětím pozorovali domorodí obyvatelé kouřící monstrum. Když zmizelo za obzorem, vyprávěli si, že „bůh Tamo Anut“ tudy projížděl a kouřil veliký doutník.

Z nejprostších důvodů tedy vznikají mýty a předměty se mění v kultovní relikvie. Pokud však takoví „bohové“ někde zůstali delší dobu, vrátili jim domorodci tvář smrtelníků. Prohlédli jejich lidství a kultovní předměty skončily na smetišti. Pouze opravdoví bohové zůstali bohy, nadpřirozenými bytostmi s nadpřirozenými činy.

Nejednou byly předměty pseudobohů napodobovány - někdy dokonce tak důsledně, že byly zcela funkční. Vypráví o tom například kapitán Fernam Mendez Pinto, který v polovině 16. století navštívil některé japonské přístavy:

Jeden z nás... chodil rád střílet arkebuzou a byl tak šikovný, že jednou zastřelil 26 divokých kachen.

Tamní obyvatelé takovou zbraň nikdy neviděli. Nevěděli, co je to střelný prach, a domnívali se, že jde o nějaké kouzlo... Vyrobili si pak model takové zbraně a před naším odjezdem jich měli už 600 kusů! V roce 1566 prý dokonce kolem 30 000... Nestačil jsem se divit. Někteří kupci mne ujišťovali, že na japonských ostrovech je takových „arkebuz“ přibližně 300 000...“

Kouzelná zbraň bělochů se tedy stala nejen kultovním, nýbrž i prakticky napodobeným předmětem. Japonci se vůbec vyznali v imitaci. Předpokladem je ovšem pochopení techniky, řemeslnické schopnosti a také nemít strach z magické síly jakéhosi božstva. Jinde ve světě zpravidla vedlo takové napodobování k tvorbě nejnesmyslnějších předmětů, leč bez jakékoliv technické funkce. S takovými případy se setkáváme ještě v našem století.

Na jaře 1945 si Američané vytvořili vojenskou základnu v holandské Nové Guineji. Jednu dobu tam bylo až 40 000 jejich vojáků. Stále přistávající letadla přivážela zásoby a zbraně pro válku v Pacifiku. Obyvatelé pralesa, převážně Papuánci, sledovali činnost cizinců *zcela* nechápavě. Nevěděli nic o politice ani o technice. Američtí vojáci jim stále dávali nějaké dárky, podobně jako kdysi Cortez nebo Kolumbus „svým“ domorodcům. Tentokrát to byly konzervy, čokoláda, žvýkačky, trička, staré boty, jindy zase nůž, hrnec na vaření nebo láhev. Tomu všemu říkali domorodci „cargo“. (Anglicky „zboží“, zejména zboží dopravované na lodi.) Papuánci chtěli další a další cargo. Odvážili se vyjít kvůli němu z pralesa na pokraj letiště, do baráků vojenských táborů. Viděli, jak velcí stříbrní ptáci stoupají s rámusem k nebi. Papuánci se začali radit. Jak to udělat, aby stříbrní ptáci létali přímo k nim? Aby u nich vyložili své „cargo“?

Telefonní spojení s bohy

Byli přesvědčeni, že je třeba chovat se přesně jako cizinci. Potom zamíří „nebeští ptáci“ také k nim. Na opuštěném pobřeží budovali „skladiště“ pro nebeské cargo. Na ostrově Wewak vzniklo přímo „letiště duchů“ s napodobeninami přistávajících drah, dokonce i letadel ze dřeva a slámy. Nechyběly ani „lazarety“, jaké

viděli u bělochů. Byli v nich „lékaři“ i „ošetřovatelky“, mládež napodobovala vojenská cvičení. Klacky používali jako „pušky“, na návrších našli holandské úředníci později i „rozhlasové stanice“. Srolované listy představovalo „izolátory“, vysoké bambusové tyče „antény“, chatrče v pralese byly vzájemně spojeny „vedením“ z popínavých rostlin. Obyvatelé nastoupili před takové „stanice“ a mávali pochodněmi jako signálními lampami. Knězi mluvili do dřevěných „mikrofonů“ a na uších měli „sluchátka“.

Holandské i americké důstojníky pozorovali bláznění domorodců a posmívali se jim. Ti ale dál statečně a zcela vážně napodobovali vše, co viděli u cizinců. Z želvích krunýřů si vyrobili „helmy“, z perleti „letecké brýle“, z kožených pásek „náramkové hodinky“. Skladiště pro očekávané cargo vyrůstala i ve vnitrozemí Nové Guineje. Prý tam očekávali „obrovská létající prasata“.

Záhy však přišlo hořké probuzení. Stříbrní ptáci mířili dál na skutečná letiště, skladiště se neplnila žádným „cargo“, z napodobenin sluchátek se žádné zvuky neozývaly, z klacků pušek žádný výstřel nevyšel. Všechny imitace skončily postupně na smetišti, v nejlepším případě se staly součástí výzdoby domorodých obydlí. Co by se však bylo stalo, kdyby běloši po krátké návštěvě zmizeli v nenávratnu? S největší pravděpodobností by tam po letech někdo objevil nový kult. Jakési podivné náboženství cargo, jehož kultovními předměty by byly napodobeniny antén, vysílaček a letišť.

Přesně toto u starých národů postrádám. Kdyby byly ovlivněny vyspělejší pozemskou technikou, vyústily by i jejich kultury v napodobování neznámého. Pocházíme přece jednou z opice a ta napodobuje všechno, čemu nerozumí. Ať hledám jakkoliv, nacházím určitý „šok z bohů“, pevnou víru v něčí návrat, ale ani stín napodobování konkrétní cizí techniky - ať už čínské, babylonské, izraelské, egyptské, perské. Měly by přece existovat nějaké rytiny ve skalách, dřevěné figurky nebo keramika s imitacemi „čehosi“, co *pochází* ze světa

cizinců.

Takové objevy existují. Například na jihozápadě USA byly nalezeny nástěnné malby *zobrazující* muže v klobouku a „pumpkách“. Prý představují badatele majora Wesleyho, který navštívil v minulém století tamní indiánské kmeny. Na území indiánského kmene Lacandonů v Guatemale nebo na březích řeky Rio Usumacinta se dochovaly rytiny *zobrazující* španělskou karavelu. Podobné výjevy objevil Bartolomé de las Casas u Amalivacy ve Venezuele. Představují lodě známé v té době na Kanárských ostrovech. Etnoložka Margaret Meadová našla u kmene Manusů, což je malý národ rybařů, žijící na Admiraltních ostrovech, které jsou součástí Bismarckova souostroví, modely letadel. Byly vyrobeny z naplaveného dříví a svědčí o tom, že tamní rybáři museli pozorovat a napodobovat skutečná letadla. V Národopisném muzeu v Berlíně je mezi exponáty kamenný bůh z Havaje, který má evropský nabíraný límec a paruku.

Kuriozity tohoto druhu dokazují imitační umění „divochů“ - ať už jde o pumpky, nebo o kult cargo. Předměty, které na ně při návštěvě cizinců udělaly největší dojem, rozhodně nebyly zapomenuty. Pokud takové nepochopitelné věci nebyly napodobovány, staly se alespoň námětem ústního podání. Etnolog G. T. Emmos zaznamenal koncem minulého století u několika indiánských kmenů popisy „velikých černých ptáků s bílými křídly“, z nichž prý vystupovali lidé. O čem ti Indiáni mluvili? Složitě dotazování vedlo nakonec k řešení záhady - domorodci měli na mysli lodě La Boussole a L'Astroloabe francouzského badatele Lapérouseho, který navštívil několik indiánských kmenů v roce 1786.

Dokonce i sloup s křížem na vrcholu, který postavil Kolumbus na Kubě (Kap Maisi), přečkal jako věčný dokument o „návštěvě z nebes“ celá staletí.

Známý je i zážitek německého letce Hanse Bertrama z jeho nouzového přistání v Austrálii. Tamní obyvatelé ho nezabili jenom proto, že měl letecké brýle. Tvory s tlustými brýlemi totiž domorodci znali z nástěnných kreseb. Pilot Leal Neto, jenž v roce 1954 přistál mezi

kmeny Suyů ve střední Brazílii, zažil pravý opak - na jeho letadlo se snesla střelba mnoha šípů. Indiáni totiž považovali stroj za „netvora s tvrdou slupkou“, o němž staré báje vyprávěly to nejhorší. Kam se však poděly příběhy i nástroje z podstatně dřívějších expedic Číňanů?

Netušíme, kdy přesně byly málo vyvinuté kmeny poprvé konfrontovány s vyspělejší technikou. Umíme však dokázat, že taková setkání u nich vždy našla trvalou odezvu. Přesvědčivým dokladem je například expedice do Papuy-Nové Guineje, kterou podnikl ve dvacátých letech Frank Hurley se svým létajícím člunem. Hurley, jeho fotograf Lang a tlumočnick startovali v Port Moresby. Letěli podél pobřeží, nad pralesy s chatrčemi připomínajícími staletí dávno minulá. Nakonec se odvážili přistát u obce Kaimari:

„Letěli jsme nad vesnicemi, jejichž obyvatelé utíkali do buše, kdykoliv se blížil a nízkými mraky pronikal onen veliký, létající d'ábel... Přistání proběhlo hladce... ale ke svému zděšení jsme zjistili, že nás tamní lidé považují za nadpřirozená stvoření a letadlo je předmětem, jehož se děsí a zároveň je uctívají. ...“

Tlumočnickovi chvíli trvalo, než pochopil, že udatní válečníci označují letadlo „za d'ábla, jenž se snesl z nebe“ nebo za „člun patřící dvěma bohům“. Domorodci měli zřejmě z minulosti špatné zkušenosti s jakýmsi letadlem. Kdy, to však nikdo nevěděl. O žádné dřívější letecké výpravě do této oblasti není nic známo. Proč se tedy báli letců? Aby si naklonili „boha Hurleyho“, pádlovali „domorodci“ každý večer k letadlu a k jeho přídí s nemalou námahou pokládali obětované prase. Mazaný Hurley jednou v noci mrtvolu zvířete odstranil. Pro domorodce to však bylo dobré znamení - jejich oběť byla přijata! Cestovatel bohužel nepopisuje, co denně dělala jeho nepatrná posádka s takovou mohutnou vepřovou porcí.

Frank Hurley neodolal pokušení vžít se alespoň trochu do role boha. Při jedné z extatických ceremonií za uzdravení nemocného zapálil čtvrt kilogramu prášku sloužícího k odpalování světelných signálů.

„...Hodil jsem sáček do ohně a pozoroval, jak se kolem mne shromažďuje zástup lidí, kteří mne dosud za kouzelníka nepovažovali. Plameny ohně pomalu přemáhaly dým, když tu prášek vzplanul a explodoval. Domorodci se chovali, jako kdyby mezi ně přiletěla raketa z nebe. Z ohně pak skutečně létaly malé rakety a hořely jako pochodně.

Zaznívaly výkřiky zděšení a zoufalství. Když palba doznívala, byli už všichni domorodci pryč...“ Hurley však nezapomněl ani na nebohého pacienta. „Dal jsem mu pořádnou dávku rybího tuku a druhého dne už vesele chodil mezi svými druhy,“ vyprávěl cestovatel svým vnukům, když líčil zážitky z oné nezapomenutelné noci. Leč později se dozvěděl, že mu jeho nepěkný žert vynesl pověst bílého kouzelníka, nazývaného málo záviděníhodným jménem „Dimdim-Puripuri“.

Kdo má být moudrý z příběhů o bozích a d'áblech, navrátiš se předcích, o absurdním napodobování neznámé techniky, z celé té záplavy často protichůdných údajů? Naštěstí máme cestu, po níž lze přejít z minulosti do současnosti a na níž se včerejší sněhy mění v dnešní náledí.

V roce 1920 uveřejnil Erich Scheurmann, cestovatel po jižních mořích, proslovy náčelníka Tuiaviiho. Ten prý byl v dětství žákem misionářské školy na ostrově Samoa a později se dostal až do Evropy. Mladý Tuiavii nevzrušeně sledoval všechny neznámé projevy moderního světa: jeho nervózní uspěchanost, *páchnoucí* auta, rozhlasové přijímače, mnohopatrové domy, obrovská nádraží a zástupy lidí na ulicích. Když se vrátil zpět na poklidný ostrov, zpracoval všechny své zážitky do nabádavých až filozofických proslovů, jež držel ke svým soukmenovcům.

Zvláštní slovní zásoba

Zda takové proslovy náčelník skutečně pronášel, s jistotou nevíme. Víme však, že Erich Scheurmann mezi ostrovany delší čas žil a náčelníkovo líčení „bílých mužů“ znal dokonale. Snad několikrát i hovořil se samotným Tuiaviim, který žil na vzdáleném, malém ostrůvku Upolu, jenž je součástí souostroví Samoa. Tam, ve vesnici Tiavea, vznikly traktáty náčelníka Tuivaiiho, v nichž se naši civilizaci prostě posmíval. Zajímavá je například slovní zásoba označující předměty, které byly tehdejšími ostrovanům neznámé. Evropskému oděvu říká zásadně „kůže“, knoflíkům „mušličky“. Další příklady: manžety jsou „vápenné obruče“, cylindr „neohebná nádoba“, domům říká „kamenné truhly“, dveřím „dřevěná křídla“, zvuk zvonku je prostě „křik“, tramvaj označuje spojením, které v jeho jazyce znamená „zasklená truhla na kovových pásech“. Železnici pak „loď jako dlouhý červ, který pořád klouže“. Ručičky hodin jsou „malé prstíky“, první letadla „kánoe plovoucí od mraků k mrakům“. Parní stroj je „věc, která požírá černé kameny a dává za ně sílu“, násadka pera je dokonce „psací kost“. Pokračovat bychom mohli ještě dlouho. Raději se podíváme na ukázkou souvislého textu:

„Když slunce stálo na nebi, malé prstíky se překrývaly. Můj průvodce vyfoukl pár slov do kovového vlákna (čti: telefonoval) a po malých větvích (schody) vstoupil do kánoe plovoucí od mraků k mrakům. Svoji neohebnou nádobu zavěsil na vidlici větví a vyzval mne, abych se také podíval dolů. Viděl jsem mnoho kamenných truhel, i truhly zasklené, jezdící po kovových pásech. Dokonce dlouhou loď v podobě červa, která se rychle vzdalovala. Náhle se objevila krásná dívka s psací kostí. Přinesla nám nějaký nápoj a říkala, že za chvíli uvidíme místo falešného života (filmové představení).“ Jak měli naši předchůdci popisovat věci, pro něž neměli jména? Když je nemohli popsat, museli je opsat.

Hledali pomocné konstrukce. Severoameričtí Indiáni říkali parní lokomotivě „ohnivý kůň“, telefonu „zpívající drát“. Pro alkohol už tenkrát vznikl název „ohnivá voda“,

magnetofonu říkali „věc, která krade hlas“. Když byla v říjnu 1978 v Zairu odpálena zkušební raketa, ptal se televizní reportér jakéhosi místního černocha, co tomu říká. „To jsou naši mocní přátelé, kteří posílají oheň do nebe,“ odpověděl bez váhání. O podobných popisech/opisech lze vyprávět legendy.

V polovině dvacátých let navštívili Novou Guineu bratři Michael, Benjamin a James Leahyovi. Bylo to v období tamní zlaté horečky. Kromě síta k *ryžování* zlata nosili na *zádech* i kamery. O 60 let později už bylo území „divochů“ zcivilizované. Australský televizní štáb, který oblast navštívil, ukazoval domorodcům zvětšeniny starých snímků pořízených Leahyovými. Několik starců se na nich poznalo. To už na sobě měli normální boty, kalhoty i košile, ale na fotografiích starých 60 let byli zachyceni ještě v bederních rouškách a s oštěpy v rukách. Jeden ze starců *vyprávěl*:

„Byl jsem tenkrát ještě dítě. Otec mne vzal na lov, a tam jsme viděli prvního bílého člověka. Strašně jsem se polekal a začal brečet. Nikdy předtím jsem takového tvora neviděl. Odkud mohl přijít? Snad z nebe nebo z řeky?“

Bratři Leahyovi zanechali písemné vzpomínky na tehdejší setkání. Vyprávějí o tom, že domorodce vyvedl z míry jakýkoliv předmět, ať už to byla zápalka, plechovka od konzervy, tužka nebo nůžky. Starci se později snažili vyjádřit, co se tenkrát odehrávalo v jejich hlavách:

„V naší vesnici se šířily zvěsti, že přišly nějaké blesky. My jsme považovali ony bělochy za blesky z nebe. Jiní říkali, že to jsou naši předkové, kteří se vrátili z říše mrtvých.“

Co jiného si měli představit? Ze starých bájí věděli, že bohové kdysi sestoupili z nebe a zasvěcovali lidi do různých dovedností. Uctívali též kult mrtvých, věřili v říši svých zemřelých předků. Jeden ze starců, kteří *zažili* první setkání s bělochy, vypravoval, že „oni měli velké, barevné batohy. Mysleli jsme si, že v nich nosí své ženy!“

Nejvíce je u cizinců šokovaly kalhoty. Ptali se sami sebe, kam tato stvoření pouští své výkaly. Něčím takovým přece nemohou projít... Už proto vzklíčila v jejich hlavách myšlenka, že ti běloši jsou nebeští tvorové. Do okamžiku, kdy jeden z domorodců sledoval z úkrytu, jak běloch spustil kalhoty a docela normálně si ulevil. „Jeden z těch nebešťanů to právě udělal!“ zvěstoval ostatním špehujícím. Několik odvážlivců očichalo ostatek po bílém muži a došlo k závěru, že nebeský výkal páchne stejně jako potřeba pozemská.

S kolonami nosičů pronikali bratři Leahyovi přes hory do vnitrozemí. Brzy jim bylo jasné, že náklad z pobřeží tímto způsobem dopravovat nemohou. Snažili se proto vybudovat v pralese dráhu pro start a přistání jednomotorového letadla. Ačkoliv domorodci nic nechápali, našli v nich bratři ochotné pomocníky. Několik tisíc mužů, žen i dětí přišlo vydupat potřebný kus země. „Měli zkrátka radost, že mohou dupat,“ vyprávěl Benjamin Leahy.

Než byl vysílačkou přivolán první letoun, vysvětlili domorodcům, že z nebe přiletí veliký pták a s ohlušujícím hlukem ponese v břiše dokonce i lidi. Jakási stařena vyprávěla, že při přistání obrovského *ptáka* se všichni vrhli k zemi a snažili se ukrýt v ní obličej. Někteří prý byli tak vylekaní, že po nich zůstala na zemi louže. Nakonec všichni utekli někam do úkrytu, křečovitě drželi jeden druhého a křičeli strachem. Benjamin Leahy o tom napsal: „Propadli obrovské panice, protože nevěděli, co to z nebe *přichází*.“

Postupně, pokud to dovolovaly skromné možnosti porozumění, začali domorodci chápat, že podivní běloši nejsou nebeská stvoření. Zůstali však přesvědčení, že nepocházejí z tohoto světa. Považovali je za duchy svých vlastních předků. Jak na to přišli?

Od pradávna tu bývalo zvykem spalovat mrtvé a jejich popel i kosti sypat do řeky. A co dělali ti cizinci? Celé hodiny stáli v řece! Proplachovali množství písku a do podivných misek chytali malé žluté kamínky. Museli to tedy být oni mrtví předkové, kteří v řece hledali své

vlastní pozůstatky. Jak jinak si vysvětlit jejich podivné počínání?

Co by se ale bylo stalo, kdyby běloši po krátkém pobytu zmizeli stejně náhle, jako se objevili? Kdyby celá staletí nebyl navázán další kontakt s civilizací bílých lidí? Je docela jisté, že by byl vznikl nový kult, snad i celé náboženství. Kult navrátilších se předků, kteří v řece hledali své vlastní kosti, kult bělochů, kteří se snesli z nebe v obrovském hřmícím ptáku a stejným způsobem zase zmizeli. Přesně tak by to bylo dopadlo.

Závěrem vyprávění je moje věčná otázka: Proč ale očekává tolik domorodých kmenů „bohy z nebes“?

II. BOŽŠTÍ LIDÉ

ČAS JE DOBRÝ UČITEL. ŠKODA JEN, ŽE HO NIKDO Z JEHO ŽÁKŮ NEPŘEŽIJE.

Curt Goetz (1888 až 1960)

Pokud jde o historii dynastie Šang, vycházíme ze základu dochovaného v análech Š'-ti. (52) První panovník, po němž dostala název celá provincie, se jmenoval Čcheng Tchang. Vládl vlastně jenom svému příbuzenstvu, takže nebyl prvním císařem. Jeho předchůdcem byl sadomasochistický diktátor z dynastie Sia Cie Kwei, který byl nakonec svržen. O to se postaral právě zakladatel dynastie Šang, udatný Čcheng Tang. V análech se o něm praví, že byl vlastníkem „létajících vozů“. Nebyly vyrobeny pouze v jeho dílnách, nýbrž pocházely od tajuplného lidu zvaného Čchi-kchu, lidu, který prý žil 40 000 li za „světlezenou branou“. Podle dnešních měřítek tedy nejméně na druhé polokouli, protože 40 000 li odpovídá vzdálenosti dnešních 25 776 kilometrů! Velké li totiž měřilo našich 644,40 metru, malé pak 150 metrů. I tak by stavitelé oněch létajících vozů žili ve vzdálenosti 6000 kilometrů.

O lidu Čchi-kchu se doslova píše: „Uměli vyrábět létající vozy, které při dobrém větru urazily obrovské vzdálenosti. V dobách Čcheng Tchangových (1760 př. Kr.) zanesl západní vítr takový vůz až do města Jú-

čou, kde ho Tchang rozbil, protože nechtěl, aby jej obyčejní lidé viděli.“

Čínský básník Kuo Pchu, žijící v letech 270 až 324 našeho letopočtu, navázal v análech na své předchůdce a napsal: „Obdivuhodné jsou především zručné práce lidu Čchi-kchu. Ve spojení s větrem poručili svým mozkům a vynalezli létající vozy, které stoupaly i klesaly podle potřeby a přivázely hosty císařovi Tchang.“

Dochovaly se kresby takových strojů, které na nás dnes působí skutečně „čínsky“. Císař Čcheng Tang je ovšem schovával před zraky svých poddaných. Jeho „hlavnímu inženýrovi“ jménem Čchi Kchung-š' se dokonce podařilo postavit repliku takového nebeského vozu. Později byl ale vůz zničen, aby „tajemství bylo navěky zachováno“. (Vlastně tedy odzbrojení ve staré Číně!) Ve svém díle Šan-chaj-ťing vypráví zmíněný Kuo Pchu o různých událostech své doby. (53, 54, 55) O létajících vozech se zmiňuje někdy též jako o „létajících kolech“. Patrně ještě ve středověku měl filozof a mnich Roger Bacon (1219 až 1294) informace o starých létajících strojích. Ve svém spise z roku 1256 totiž poznamenává:

„Lze sestrojiti též létající stroje (instrumenta volandi)... jež byly vyráběny už za starých časů a víme s jistotou, že sloužily k létání.“

Čtenáři mých knih vědí, že „létající stroje“ či „létající kola“ jsou dochována v mnoha pramenech. Obdobou příběhu návštěvy, která přiletěla na dvůr čínského vládce Čcheng Tanga, je vyprávění o indickém králi Rumanvátovi, jenž si dal postavit tak obrovský nebeský koráb, že se do něho vešlo několik skupin lidí: „Vsedl tedy král s osazenstvem harému, se svými ženami, hodnostáři a se svou družinou ze všech částí města, do nebeského korábu. Dosáhli oblohy a pokračovali po cestách větru. Vůz obletěl Zemi přes oceány a byl řízen k městu Avanti, v němž se právě konal svátek. Stroj se zastavil, aby se král mohl zúčastnit oslav. Poté znovu odstartoval před zraky mnoha svědků, kteří obdivovali onen nebeský vůz.“

Na svou dobu slušná technika! Chápu, že leckdo se

bude snažit připisovat létající stroje lidské fantazii. Stále znovu budeme poslouchat předvčerejší argumenty o tom, že člověk chtěl vždycky napodobovat ptačí let a od pradávna snil sen o schopnosti létat. Jenže na takové výmluvy jako by pamatovala už indická mytologie, v níž nacházíme jednoznačné rozdíly mezi vozy, které byly schopné létat, a těmi, které zůstávaly na zemi. Dokládá to několik úryvků z textů indické Rámájany, které vybral profesor dr. Kandžilál ze Sanskrtské akademie v Kalkatě:

Spolu s Kharou vstoupil do létajícího vozu ozdobeného šperky a podobami démonů. Pohyboval se stejně hlučně jako hrom z mraků. (3.35.6-7)

Nastup do tohoto vozu, který je ozdoben šperky a může stoupat do nebe. Poté, co jsi svedl Sítu, manželku královu, můžeš jít, kam chceš. Dovezu tě vzdušnou cestou do Lanky (dnešní Srí Lanka, Ceylon - pozn. autora)... Tak vstoupili Ravana a Marici do vozu, který připomínal palác. (3.42.7-9)

Ty lotře, domníváš se, že dosáhneš blahobytu, když si opatříš létající vůz? (3.30.12)

Potom se objevil pyšný nebeský koráb... znovu v Lance, s ubohou Šitou a Tridžatou. (4:48:25-37)

Toto je ono skvělé nebeské vozidlo nazývané Pušpaka. Třpytí se jako Slunce. (4.121.10-30)

Všechny dámy z harému opičího krále Sugrívy spěšně dokončily ozdoby a nastoupily do letadla. (4.123.1-55) Epos Mahábhárata obsahuje přesně 41 zmínek o létajících vozech.

Ty, potomku Kurů - onen zlý člověk se přiblížil na vozidle, jež se samo vznášelo. Může se pohybovat kamkoliv a je *známo* pod jménem saubhápura... (Vanaparvan, 14,15-22)

I lidé se pohybují po nebi v létajících vozech ozdobených labutěmi. Jsou prostorné jako paláce... (Ch. 200, Vss. 52-56)

Veliký pán mu daroval vzdušné vozidlo, které se samo pohybovalo... (Ch. 207, Vss. 6-9) Domnívá-li se ještě někdo z vás, že sázím jenom na bujnou fantazii starých Indů, kteří za jménem každého z bohů a za každým mrakem viděli létající stroj, poskytnu mu citát

ze zcela jiné zeměpisné oblasti. A sice z etiopské Knihy králů, v níž nelétají Číňané ani Indové, nýbrž nám dobře *známy král Šalamoun*:

„A všechno v tom voze míjelo jako loď na vlnách, *zmítaná* větrem. (Kapitola 52) ...byli rychlejší než orlové na nebi a všechny jejich nástroje s nimi připluly větrem v onom voze... (kap. 58) ...Kráľ Šalamoun a všichni, kdo naslouchali jeho poselství, letěli tím vozem bez nemocí a bolů, bez hladu a žízně, bez potu a únavy. Navzdory tomu, že za jediný den urazili vzdálenost, k jejímuž překonání jiní potřebují tři měsíce.“

Antika určitě znala nějaké lidi v létajících strojích. Ačkoliv pro takové tvrzení mám už dlouho *pádné* důkazy, většina lidí je nebere *vážně*. Vycházejí totiž stále z dávno *známé* domýšlivosti, pro niž nemůže existovat nic, co prostě existovat nesmí! Chcete další argumenty? Prosim...

Rukopisy o prehistorickém létání

V královské sanskrtské knihovně v indickém státě Maisúr byl v roce 1918 objeven rukopis s titulem Vaimánika šástra, jehož si dlouhé desetiletí nikdo nevšiml. Teprve v roce 1943 z něj byly uveřejněny ukázky zvané Vimána šástra. Znalci sanskrtu si záhy povšimli, že text se v mnohém podobá starším sanskrtským pramenům sahajícím do roku 1610. Do věci se vložili badatelé Akademie sanskrtských studií ze státu Maisúr. Sběrka byla doplněna o další texty posbírané v zatuchlých sklepích někdejších svatyň. Akademii došly celé balíky textů, obvykle svázaných mezi dvěma dřevěnými deskami.

Angličané si neuměli poradit a hinduističtí knězi měli obavy, že rukopisy shnijí, sežerou je krysy nebo jinak přijdou nazmar. Ředitel akademie profesor G. R. Josyer a jeho spolupracovníci třídili materiál podle stáří a stupně zničení. Ačkoliv ony papíry byly staré nejvýše 350 let, přinášely poznatky pocházející z minulých tisíciletí. Jména a nezvyklé slovní obraty znalci sanskrtu znali. Prastará forma verše svědčila o daleké minulosti. Texty byly později nejednou znovu

opisovány, jak známe z indických, ale i z křesťanských klášterů. Odborní pracovníci akademie informovali zástupce sdělovacích prostředků poprvé 25. srpna 1952, kdy profesor Josyer ve své přednášce uvedl: „Vážené dámy, vážení pánové! Novináři! Před námi leží 500 slok staroindických textů, které se zabývají výhradně létáním ve starověku. Celkem obsahují texty asi 6000 řádek rukopisů. Jsou v nich popisovány létající stroje typu vimána, rukma, sundra a šakuna.

Indický tisk tenkrát o nález psal, zato „zbytek světa“ se o nález nezajímal vůbec. Snad proto, že všichni byli ještě zaměstnáni odstraňováním válečných škod, snahou postavit na nohy ekonomiku. Profesor Josyer a jeho tým pracovali na významovém rozboru textů 20 let. Na podzim roku 1973 byl k dispozici jejich překlad do angličtiny, takže každý znalec sanskrtu mohl posoudit píli malé skupiny vědců. Kniha se anglicky jmenuje Vymanika-Shastra or science of aeronautics. V západním světě však zaujala jenom několik odborníků a žádný rozruch nevyvolala. Létající stroje ve staré Indii? To bude zase nějaký výmysl snůlků a sedmilhářů, jakých je všude plno. Přitom zasvěcení odborníci vědí, že i v jiných starých textech psaných sanskrtem se o „létajících vozech“ mluví. Například v XXV. svazku textu Samaranga-Sútradhara nebo v Juktikalpetaru z Bhódžokaty, uveřejněném v roce 1917 Orientální společností v Kalkatě. Snad i proto nebyl zdánlivě důvod dělat z nově objevených textů senzaci.

Je jisté a prokázané, že pojednání o pradávných létajících strojích jsou stará několik tisíc let. Mnoho učenců, jichž jsem se v Indii dotazoval, mně potvrdilo jak pravost starých opisů, tak i dokonalý překlad do současných jazyků. A byli to lidé velmi důvěryhodní.

V deseti kapitolách jsou rozebírána neuvěřitelně moderně znějící témata, jako například příprava a výstroj pilotů, letecké trasy, popis jednotlivých částí strojů, použitých kovů jakož i kovů pohlcujících teplo, druhy pohonných hmot. V textu je například 32 pokynů určených těm, kdo budou létající stroje řídit. Popsána jsou i tajemství, jak lze

s kterým typem stroje „skákat“, jak letět „v zatáčce“, jak může pilot „vidět do všech stran“ a jak má hodnotit „vzdálené zvuky“. Dočteme se dokonce o rychlosti letu některých vimán.

V přepočtu na naše měrné jednotky to činí 5760 kilometrů za hodinu!

Takové informace z minulosti by mohly - pokud bychom je ovšem brali vážně - výrazně ovlivnit i dnešní *létání*. Text uvádí například suroviny, z nichž při správném dávkování vzniká 16 slitin pohlcujících teplo. Dále pak způsoby, jak čistit kovy, které kyseliny používat a jak je zpracovávat, pokud jde o správné složení, použité oleje a provozní teploty. K dispozici je popis sedmi typů motorů a druhů vimán, k nimž se příslušný motor nejlépe hodí. Nechybějí údaje o velikosti létajících strojů ani o dosažitelné výšce. Názvy jednotlivých kapitol připomínají moderní příručku pro piloty:

Letecké trasy - Součásti stroje - Oblečení - Stravování - O materiálech - Kovy pohlcující teplo - Bod tání - Zrcadlo - Síla - Stroje - Typy letadel - Vimány typů šakuna, sundra, rukma, tripura. Dnes už zesnulý profesor Josyer mi ve státě Maisúr předal jeden exemplář těchto ojedinělých textů. Nikdy a nikomu je nedám! Dovolil mně také citovat úryvky z dochované *práce* „jako díkuvzdání za vaše neúnavné snahy ve službách pravdy“. Tato slova připojil vlastnoručně k věnování. Uvádím tedy několik ukázek:

„Zabývejme se nyní *zrcadly* a čočkami, které je třeba instalovat v *každé* vimáně. Je jich sedm. Jmenují se: šaktjákaršna drpana, což je *zrcadlo* shromažďující energii... rovdří drpana, které upozorňuje na nebezpečí... *zrcadlo* višvákrijá, které musí být pohyblivé a umístěné v bezprostřední blízkosti pilotově tak, aby viděl kolem sebe! Získáme ho následujícím postupem:

Dva díly sátvá... pět dílů rtuti... šest dílů slídy... osm dílů perleťového prášku... deset dílů žulového písku... osm dílů soli... To vše musí být vyčištěno, zváženo, nakonec v taviči peci rozpáleno na 800 stupňů. Po roztavení naléváme do připravených forem.“

To všechno ale při nejlepší vůli - byť s tečkami mezi

jednotlivými body - nedává smysl v angličtině ani v němčině. V dalším úryvku píší autoři o tom, že existuje značné množství ničivých sil, které lze neutralizovat nebo alespoň zmenšovat různými druhy zrcadel. Zmiňují se o 633 „nežádoucích vlivech“, které by pro létající stroj mohly být nebezpečné. Velmi přesně jsou vyjmenovány příměsi různých „zrcadel“, které neutralizují negativní vlivy. Patří mezi ně i sluneční paprsky, kosmické záření, vítr, oheň, nepřátelské zbraně atd.

..., „Raudrí drpana je čočka, která rozpustí jakoukoliv látku, na kterou ji zamíříme... Ve spojení se slunečními paprsky uvolňuje zlou sílu zvanou ‚máriká‘, která - doplněna sluneční energií - ničí nepřátelská letadla.“

Dále je uvedeno, že v létajícím stroji typu vimána musí být použito 27 různých forem skla, a k čemu která z forem slouží. Z čeho se skládá paluba, stěny létajícího stroje, z jakých 28 vláken je vyroben pilotův oděv. Je uvedeno i 28 „slitin“, které mění sluneční energii ve využitelnou sílu. Dozvídáme se, že existuje 16 019 druhů tepelného záření, které dále dělíme do „podskupin“. Některé druhy záření přinášejí jinou energii než alternativní kombinace, avšak s pomocí různých „zrcadel“ lze jakoukoliv podobu paprsků přeměnit v energii. Jsou popsány dokonce malé létající předměty ze skla a způsob jejich výroby.

„Těchto dvanáct příměsí musíme vyčistit a smíchat v poměru 5:3:5:1:10:10:11:8:7:2:6:1. Mají být vloženy do pece tvaru lotosu, pod níž se topí dřevěným uhlím. Je třeba dosáhnout teploty 323 stupně...“

Výsledkem je ‚šítaraňžikádarša‘, neboli sklo, které *zůstává* chladné.“ (Zřejmě je míněno sklo, které pohlcuje teplo.)

V létajících strojích jsou instalovány dokonce bleskosvody - kdo by to byl tušil? - a píše se o pěti různých druzích blesku, které mohou stroj ohrozit.

Ačkoliv mnohé výrazy patrně už nikdo nepřeloží, nutno připustit, že znalci sanskrtu znají alespoň jejich přibližný význam. Texty z knihy Vaimánika šástra znám už čtvrt století - přesto jsem je dosud nikdy necitoval. Řídím se totiž úslovím, že z vajec lze udělat

omeletu, ale z omelety už nikdy nebude vejce. Domnívám se, že tyto texty mohou být lahůdkou pro každého výrobce letadel, ale i pro metalurgie nebo skláře, kteří by na základě pokusů s různými hmotami mohli vyrobit nové slitiny, nová zrcadla.

Dostali jsme se tak na stopu „bohům“? Nebyli všichni „bohové“ prostě lidé, kteří přiletěli ze vzdálených končin světa a kteří se - podobně jako my dnes - zaměřili na „rozvojové země“, v nichž ovšem vyvolali zmatek? Nebyli oni *odvážní* piloti starověku příčinou „šoku z bohů“? Nejsou to právě oni, koho různé zapomenuté kmeny tak toužebně očekávají?

Zázraky i na jižním pobřeží

Polynésie, což řecky znamená „Země mnoha ostrovů“, leží v obrovském trojúhelníku tvořeném Havají, Velikonočními ostrovy a Novým Zélandem. Praobyvatelé všech polynéských ostrovů znali tytéž báje, ačkoliv různě zpodobnění bohové měli *různá* jména. Zázraky se to v pověstech oněch národů jen hemží.

Původní obyvatelé Nového Zélandu, národ Maori, vyprávějí legendu, podle níž kdysi jakýsi záhadný král jménem Rupe přistál se dvěma dcerami a dvěma podivnými „ptáky“ na východním pobřeží. Rupe prý oba vyslal na výzvědy. Jeden z ptáků dostal za úkol změřit sílu řek a mořských příbojů. Druhý měl zkoumat použitelnost rostlin a plodů v celém kraji. To je neuvěřitelné! Podle všeho byl Rupe vlastně vědec a jeho „ptáci“ uměli něco, co je skutečným ptákům nedostupné. Leč - první z nich si zlomil křídla ve vodopádu a druhý zbloudil v lesích. Rupe tedy ani jednoho z nich už nikdy nespátřil. Proto se, jak vypráví pověst, nemohl se svými dcerami vrátit zpět do země, z níž přiletěl. Ale proč ne? Měl přece ještě loď. Používal ony „ptáky“ k navigaci, nebo sídlil mimo tuto planetu? John White, etnolog žijící v minulém století, shromáždil ve sbírce příběhů Ancient History of the Maori - česky Pradávná minulost národa Maori - překrásné báje, které jako by nepocházely z tohoto světa. Pouhé názvy

kapitol knihy z roku 1877 připomínají dnešní vědecké fantazie: Válka ve vesmíru - Manželství mezi bohy a lidmi - Putování mezi Zemí a hvězdami - Potrava padající z nebe. Uvádí například, že kmen Nga-Ti Hau prý vedl válku proti všemocnému soupeři. Když je nepřítel obklíčil, žádali bojovníci o pomoc boha Rongamai. Skutečně se jim zjevil.

„Byl jako zářící hvězda, jako plamen ohně, jako Slunce.“

Rongamai přeletěl nad návsí a snesl se k zemi: „Země se otřásala, mračna prachu zahalila oblohu, rámus dunivých blesků se měnil v šelest vycházející z mušle.“

To sotva dokázali James Cook nebo holandský kolega Jakob Roggeveen. Asi máme co činit s mocnějšími „bohy“. Právě pro mne, „vševěda“, putujícího různými vědeckými obory, je vždycky znovu vzrušující zabývat se podobnými pověstmi, ať už odkudkoliv. Srovnejme úryvek s ukázkou z indického eposu Rámájana: „*Mátali* řídil vůz, který svítil jako paprsky slunce. Dorazil na místo, kde se dobrý Ráma střetl s nepřáteli. Vezmi si tento nebeský vůz!, zvolal *Mátali*. Bohové pomáhají tomu, kdo je v právu. Nastup tedy do zlatého vozu a nebeské síly ti pomohou. Já budu tento hřmící vůz řídit a urychlím jeho let. Oděn do nebeského roucha nastoupil Ráma do vozu a vrhl se do bitvy, jakou lidské oko dosud nevidělo.

... Mraky smrtících střel zakrývaly jasnou oblohu. Nad bojištěm bylo temno. Kopce, údolí i moře se otřásaly ve strašném větru... Když bitva ani potom nekončila, vzal Ráma ve zlosti Brahmovu zbraň nabitou nebeským plamenem. Byla to okřídlená smrtící zbraň, smrtonosná jako nebeské blesky... Vystřelena z kulatého luku sletěla dolů a zaryla se do kovového srdce Rávanova.“

V etnologické literatuře nic podobného nenajdeme, ani nemůžeme najít. Minulost se v ní stále halí do nábožensko-psychologické mlhy a k vysvětlování neznámého se vždy znovu daří znásilňovat psychologii. Donekonečna posloucháme, že je to stylizovaný popis dění v přírodě, jindy zase glorifikace pozemského hrdiny. Nedá se nic dělat. Už římský císař Marcus Aurelius

pravil: „Nemá smysl rozčilovat se kvůli světu - jemu je to stejně jedno.“

Také ze staroindického textu Višnu-purána se dozvídáme o tom, jak bohové sestoupili z nebe ve vlastním létajícím voze:

„Zatímco Kalki ještě mluví, sestupují z nebe dva vozy. Zářící jako slunce, samy od sebe se pohybují. Jsou sestavené z drahokamů všeho druhu a chráněné blyštícími se zbraněmi.“

Indie nebo Polynésie - všude se lidé setkávali s podivnými událostmi. Tam i jinde se hovoří o božských stvořeních vzbuzujících úctu, o tvorech zanechávajících hluboký dojem. V jedné legendě národa Maori se vyskytuje jako duch bůh Pou-Rangahua, který přiletěl na Nový Zéland ze světa Hawaiki. Toto slovo se kupodivu vyskytuje i v indických textech a znamená - z Mléčné dráhy! Po svém přistání bůh Pou-Rangahua řekl:

„Přicházím, a pod mýma nohama leží neznámá země. Přicházím, a nade mnou se klene jiné nebe. Přicházím na tuto zemi a doufám, že se pro mne stane místem pokojného klidu.“

Podle mne není třeba k takovým textům nic dodávat. Popisované bohy nelze považovat za mořeplavce nebo dobyvatele. Tito bohové skutečně létali! O královi Rupe se kromě uvedeného příběhu s ptáky také vypráví, že měl sestru, kterou držel v zajetí jakýsi *žárlivý* člověk. V nouzi volala Rupeho o pomoc. Náhle se nad domem ozval dunivý hluk a Rupe přiletěl. Ačkoliv s lidmi neměla nejlepší zkušenosti, prosila sestra Rupeho, aby všechny lidi z ostrova dopravil letadlem na pevninu. Ten prohlásil, že by musel třikrát vzlétnout. Ostrované se hrnuli do jeho stroje, načež Rupe třikrát vzlétl a vždycky je shodil do vody. Potom se vrátil pro svou sestru. Když si všimla mrtvol a kusů šatstva na vlnách, ptala se bratra, proč to udělal. „Protože ti činili násilí, když jsi žila v jejich zemi. Proto jsem se rozzlobil a shodil je do moře!“

V bájích starých Polynésanů je takových příběhů mnoho. Domorodci nejednou znají dokonce i místo, kde se ony vzrušující děje odehrávaly. Uctívají například

ostrov Pentecost na Nových Hebridách, protože je pro ně symbolem boha jménem Vingaga, který ostrovy před dávnými časy navštívil a ostrovanům přinesl zákony. Potom odletěl zpět do své vzdálené země. Na ostrově Raivavae (Francouzská Polynésie) je chrám Te-Mahara dosud považován za místo, kde přistál bůh Maui po cestě vesmírem. Obyvatelé Atu Ona z Markéz uctívají nízkou horu Kei Ani, na niž bohové sestoupili na zem. Původní obyvatelé ji nazývali „mouna tautini-etua“ - hora, na které přistáli bohové.

Nevíme, s jakou úctou předstupovali lidé před nadpřirozeně působící stvoření. Nejspíše však podobně jako v historické době k dobyvatelům. Setkání s lidmi, jakými byli Kolumbus, Cortez, Pizarro, James Cook, stejně jako imitační kultury posledních desetiletí napovídají, kdy vzniká živná půda nejrůznějších bájí. Přitom bych nerad všechny autory starověkých kronik označil za lháře - přinejmenším proto ne, že neznali zpravodajské agentury. Přesto se však jejich líčení v jádru shodují! Byli snad všichni pod vlivem „vysoké školy nebeské“? Co vedlo přírodní národy různých koutů světa k tomu, že všichni stejně a detailně popisují „*létající tvory*“? Nemá smysl hledat výmluvy... „Když v roce 1911 přeletělo první letadlo nad rezervací Red Lake ve státě Minnesota, věděli Indiáni hned, kolik uhodilo - nad nimi poletující obluda byl ‚dunící pták‘, mytologické zjevení, z jehož očí srší blesky a jehož křídla přinášejí hřmění. Všichni se sbíhali k jezeru a obětovali tabák...“ Kanadští a američtí Indiáni vzpomínají na dunící ptáky velmi často. Kmeny z povodí řeky Thomson věří, že kdysi přiletěl takovým ptákem starý muž, jehož nazývají „ten, který všechno změnil“. Proto že úplně změnil jejich svět. Jednoho dne se zase vrátil tam, odkud přišel. Zmizel „s hlasitým úderem do bubnu“. Onen tvůrce prý žil „mimo tuto zemi“.

Zejména v indiánské rezervaci v Britské Kolumbii v Kanadě stojí ještě dnes mnoho totemů v podobě sloupu. Obvykle to jsou barevně pomalované kmeny stromů ozdobené roztodivnými maskami a podivnými křídly.

Napodobenina bouřňáka na vrcholu kmenů zpodobňuje vlastně „boha hromu“, který prý kdysi přistál u zdejšího moře. Legendy uvádějí, že rozpětí jeho křídel mělo délku dvou indiánských kánoí a „z jeho břicha vylézali tvorové“. Sotva je oním podobenstvím míněno současné letadlo, protože takové totemy jsou mnohem starší než dějiny našeho letectví.

Co tedy Indiáni prožili a o čem celé generace vyprávějí? Co si to vymýšlejí Číňané o „zručnosti lidu Čchi-kchu, který dovedl vyrábět létající vozy“? Jak mohl indický král Rumanvát s celým harémem a mnoha hodnostáři „obletět Zemi v nebeském voze“? Proč jsou indické eposy plné příběhů o létajících předmětech, „samostatně létajících vzdušných vozidlech“, známých jako saubhápura nebo vimána? Odkud se vzaly detailní popisy konstrukce vimán? Proč „země duní a ozývá se hřmění hromu“, když bůh Tichomoří Rongamai sestupuje z výše? Jak to, že i král Šalamoun používal létající stroj, který „v jednom dni urazil cestu, vzdálenost, k jejímuž překonání jiní potřebovali tři měsíce“?

Ptáte-li se etnologů, častují vás pochybovačným úsměškem. *Létání* ve starověku - nevěřte na pohádky! V nejlepším případě uslyšíte otrepané fráze o tom, že jde o psychologicky podmíněné výklady chování nebo představy o duši, jež po smrti člověka *odlétá* do nebe.

Já ale nevěřím na pohádky ani na představy o odlétající duši. Věřím ve zdravý rozum našich předků! Staří Číňané i Indové znali létající stroje z vlastní zkušenosti. Věděli dobře, o čem píší. Jihoameričtí Indiáni nebo Afričané, stejně jako národy v Tichomoří zažili nejednou přistání létajících předmětů, aniž pochopili, kdo jsou oni podivní ptáci. Jejich zvěsti o létajících předmětech jsou pak stejně zmatené jako zprávy Papuánců o tom, jak u nich někdo vykládal z lodě razicí stroj do zlatých dolů.

Pokud jde o mne, sotva se mohu smířit s tím, že etnologové i teologové kážou krátce před koncem druhého tisíciletí stejné moudrosti, jaké kázali v minulém století. Jako by nedošlo ke zkracování vzdáleností moderními dopravními prostředky, stejně jako

prostředky komunikace. Jako bychom neměli televizní obrazovky. Myšlenková schémata se pohybují ve stejných kolejích jako dříve, před skutečností jsme se obrnili. „Pod taláry je plíseň stará tisíc let,“ říkala generace studentů koncem šedesátých let. Ještě bych to chápal v různých náboženstvích, protože úkolem náboženství je uchovávat učení, byť i zcela chybné. Ale věda by neměla uchovávat, nýbrž vytvářet nové vědění!

Je pochopitelné, že příběhy o *létání* a jeho popisy, řekněme v minulém století, pocházely od úctyhodných, společností uznávaných mužů, kteří vlastně stavěli na poznacích století osmnáctého. Ale dnes? Cožpak na téhle zeměkouli existuje jediný vzdělaný člověk, který ještě neviděl žádný létající stroj? Každý ví, kolika způsoby se dnes lze vznést do vzduchu! Zdaleka nejen kosmickými koráby, o nichž naši předchůdci snili především. Zemskou přitažlivost umíme překonávat balónem, vzducholodí, deltaplánem, bezmotorovým letadlem, létat mohou dětské draky...

Svatý Tomáš jako Quetzalcoatl

Jedním z létajících lidí byl zřejmě i středoamerický Quetzalcoatl. Pardon - to nemá být akademické vtipkování. Víím, že říši Aztéků a Mayů se správně říká Mesoamerika a Quetzalcoatl se týká pouze Aztéků. Mayové mu říkali Kukulkan nebo Kukumatz, měli však na mysli *tutéž* postavu. Quetzal je druh ptáka s nádherně dlouhými, zelenými pery na ocase, *zatímco* slovo coatl znamená had. Celé slovo pak tedy znamená opeřený nebo létající had. Středoamerické národy pochopitelně dobře věděly, že hadi nelétají, nýbrž plazí se po zemi a v podrostu mohou být hodně nebezpeční.

V jedné z minulých kapitol jsme se zmínili o náčelníkovi jménem Tuiavii, který parní stroj nazýval „věc, která žere černé kameny“. Létající hadi samozřejmě nikdy neexistovali, stejně jako staročínští létající draci chrlicí oheň. Vždy jde o popis něčeho konkrétního, leč neznámého. „Had“ je cosi dlouhého, protaženého, co se rychle pohybuje. Něco, co rychle mizí, je nebezpečné, svléká kůži. Smysl křídel nebo per je jasný.

Quetzalcoatl, lidský tvor, je onen „létající had“. Podle indiánských bájí byl nepohledný, s obličejem velikým a hrubým, jakoby nepatřícím člověku. Tváře měl zarostlé dlouhými vousy. Stále před něčím utíkal, hlavně svou tvář skrýval. Dnes bychom řekli, že nestál o publicitu. Nosil prý vysoký, špičatý klobouk, a - jak dosvědčuje jeho vyobrazení z Vídeňského kodexu (Codex Vindobonensis) - zahnutou hůl. Řetěz na krku světélkovala jako mořská mušle, na nohách měl gumové boty. Quetzalcoatl nebyl jenom vynálezce písma nebo kalendáře. Byl mnohem víc - celé kmeny lidí naučil úplně všechno! Jen tak mimochodem jim zprostředkoval znalosti umění, dal jim zákony, naučil je stavitelství. Jeho hlas prý byl tak mohutný, že se nesl na vzdálenost *patnácti* kilometrů. Skutečně povedený had!

Pověsti o něm jsou četné a ne vždy se shodují. „Nebeští tvorové“ mu prý *záviděli* a nenáviděli ho. Jeho narození bylo - jak u bohů bývá - „nadpřirozené“ a „neposkvrněné“. Důvodem, proč Quetzalcoatl opustil lidi, byl prý jeho spor s nebeským Tezcatlipocsem. Odjel pak na „břeh nebeských vod“, odložil svou masku i ozdoby a „dobrovolně se upálil“. Stal se jitřenkou. Podle jiné báje *zmizel* za ranního úsvitu v nebi „východním směrem“. Před tím ale slíbil, že se za mnoho let vrátí. Třetí pověst pak praví, že se odebral na východní pobřeží, nastoupil na svůj „vor spletený z hadů“ a na něm odjel kamsi domů.

Jistou podobnost nacházíme u brazilských Indiánů kmene Tupi. Ti znají boha, který je také opustil tak, že „se upálil“. Jmenoval se Maire (Maire Monan, také Maire der Tembé). Musel „projít třemi ohni, až v třetím se změnil v ohnivý sloup a vznesl se do nebe“.

Původní Quetzalcoatl nejspíše skutečně existoval. Později dal nechtěně jméno mnoha dalším náčelníkům a vůdcům. Podobně jako římský Caesar splynul v mnoha jazycích s označením panovníka - například car, císař, ale i německý Kaiser nebo dokonce arabský šáh - jmenovali se nejrůznější kmenoví náčelníci ve Střední Americe Quetzalcoatl, případně jim byl tento titul udělen posmrtně.

Skutečný nositel tohoto jména nebyl *žádný* fantom. Vyučoval *tamní* kmeny a jako učitel zůstal *zachován* v paměti lidí i v náboženských tradicích. Kdo to vlastně byl? Kromě památného vousu *zůstala* vzpomínka na jeho světlou pleť a cizokrajné oblečení. Někteří historikové se zmiňují též o dlouhém, bílém hávu, posetém červenými kříži. Protože kromě „červených křížků“ patřila k představám o něm též *zahnutá* hůl, domnívají se mnozí, že Quetzalcoatl byl křesťanský kazatel.

Už španělští dobyvatelé se domnívali, že šlo o apoštola, a sice o svatého Tomáše. (Španělé ovšem také věří, že jihoamerický nositel kultury Virakoča byl vlastně svatý Bartoloměj!) Je to zábavné - Španělé vidí v postavě Quetzalcoatla svatého Tomáše a Indiáni se zase domnívají, že Španěly k nim poslal právě Quetzalcoatl jako své vyslance... Buď jak buď - onen Quetzalcoatl se těšil obrovské úctě. Když mluvil, strnuli všichni v tichém úžasu. O jeho učení se nediskutovalo, nýbrž bylo přijímáno zcela dogmaticky. Zejména pokud jde o zbraně a techniku, nacházel neuvěřitelný respekt.

Jak se ale někdo může domnívat, že šlo o křesťanského kazatele, když tamní kmeny ani celé národy neměly o křesťanství ani potuchy? Muž s červenými křížky a zahnutou holí prý splnil svůj úkol - do Střední Ameriky přinesl písmo, dokonce i Písmo svaté. Pohanům vnucoval symbol kříže a slova Ježíše Krista. Byl to tedy jeden z oněch světem putujících nositelů kultury ze vzdálených zemí, jeden z těch, kteří upoutali svou - údajně božskou - mocí.

K západním kmenům Mayů patří Tzeltalové. U nich se před dávnými lety objevil jakýsi Votan, někdy též Uotan. Rozděлил zemi, vyučoval, naučil lidi pěstovat kukuřici, dal jim kalendář, naučil je psát. Víme dokonce, kde sídlil - to místo se jmenuje Huehuetan. Založil prý i proslulé mayské město Palenque. (Mimochodem: podle bájí dnešních Indiánů kmene Hopi z Arizony založili Palenque božští Kačínové.)

Patrně nebyl onen Votan duch ani výmysl. Zanechal totiž potomstvo, dodnes nazývané „Votanové“. Známý

etnolog Walter Krickeberg napsal v roce 1968, že Votanové dosud žijí ve vesnici Teopisca.

Votan ovšem nemohl dělat děti hned. Nejdříve musel „odpárat svou kůži“. Totéž vyprávějí venezuelští Tamanakové o bohu jménem Amalivaka, který je údajně stvořil, i o jeho bratru zvaném Votči. Také oni museli „odpárat kůži“, než se pustili do plození dětí. V Nové Guineji svlékal kůži tamní bůh Mansren Koreri, naši biblickou Evu svedl „had“. Nebylo oním svlékáním kůže míněno svlékání speciálního obleku? Nestali se ze všech těch „létajících hadů“ hadi jenom proto, že po přistání „svlékali kůži“?

Je jasné, kam mířím: někde na této Zemi museli kdysi existovat lidé, kteří uměli létat! Zprávy o tolika létajících vozech nelze jen tak smést ze stolu. Tím nesmyslnější jsou dnešní snahy o „přirozené“ vysvětlení. Při veškeré úctě k vědě k ničemu nevedou! Piloty létajících vozů určitě nelze zaměňovat s námořníky nebo objeviteli.

Proč ne? Peršané, Egypťané, Fénicičané, Číňané nebo první křesťané - ti všichni mohli předávat dalším pokolením pouze to, co sami věděli. Bylo toho hodně. Vždyť například ve staré Číně či Arábii měli vynikající znalosti astronomie. A jako dopravní prostředky jim sloužily létající stroje, nikoliv lodě! To tvrdím, i když vím, že „divoši“ viděli v plachetnicích „létající ptáky“. Známe chování lidí, kteří poprvé stanuli tváří v tvář plachetnici. Víme však také, že každý „bludný Holanďan“ byl dříve nebo později odkázán zpět do chladných vod.

Víme také, jak lidé reagovali na první letadla, jak popisovali ty nepochopitelné „ptáky“ a jaký strach pocítovali při prvních přistáních letadel. Kdyby ti „létající nositelé kultury“ byli pouze mořeplavci, nevítal by je *žádný* kmen jako „nebeské bohy“. Létající nositelé kultury je totiž navštívili několik staletí nebo dokonce tisíciletí před mořeplavci! Nebo jinak: v dobách historických (historicky doložených) objevitelů už dávno *žádné* létající vozy neexistovaly. Pizarro, Cortez, Cook, Cabral nebo čínský mnich Hui-Šen připruli výhradně na lodích. Dokonce ani svatý Tomáš alias Quetzalcoatl se

do Střední Ameriky nedostal vzducholodí, protože v jeho době už prostě nikdo *žádné* létající stroje neznal.

Zkrátka: mořeplavci jsou mimo hru! Ať létal kdokoliv, musel toto umění ovládnout před dobou vlády Alexandra Velikého, který žil v letech 356 až 323 před našim letopočtem. Lituji, ale v době jeho života není ani stopy po nějakých leteckých školách. Dokonce ani tolikrát citovaní historikové antiky, popisující události dávno minulé - tedy od narození Krista až do *dávné* historie - se nezmiňují o umění létat v souvislosti s *žádným* králem, knězem ani kouzelníkem. Zbývají tudíž tři závěry:

a) Máme mnohá svědectví o létajících nositelích kultury.

a) Všichni zřejmě žili v dobách prehistorických.

b) Teoreticky lze připustit, že to byli mimozemšťané ale chybějí nám přesvědčivé důkazy. Všechno, co se vypráví o bozích, mohli nakonec dokázat i lidé.

Nezodpovězených otázek je tedy mnohem víc než jednoznačných odpovědí. Všeobecně *známé* jsou obrovské znalosti Mayů v oblasti astronomie a matematiky. Ale Mayové počítali nikoliv v desetinné, nýbrž v dvacetinné soustavě! Který antický „bůh“, ať už z Evropy, Afriky nebo Asie, je to naučil? My přece počítáme v desetinné soustavě, odvozené od našich deseti prstů. Když za jedničku dosadíme nulu, dostaneme desítku, s dvěma nulami stovku. V kultuře Mayů nula ze jedničkou neznamenalala desítku. Pro ně „1“ plus „0“ znamenalo doslova „jedna plus nic“...

To ještě není všechno: my počítáme svá čísla zprava doleva, *takže* například číslo 4327 *znamená*: sedm jednotek, dvě desítky, tři stovky a čtyři tisícovky. Mayové psali čísla naopak ve svislých sloupcích, přičemž s *každým* stupněm vzrůstala hodnota o dvacet.

Například:

64 000 000

3 200 000

160 000

8000

400

20

1

To v mayské početní soustavě *znamená* 10 280 000 000 (deset miliard, dvě stě osmdesát milionů). Evropané převzali svoji desetinnou soustavu s nulou od Arabů, ti se ji údajně naučili od Indů. Ale kteří géniové dali Mayům vicesimální soustavu (od latinského vicesimus = dvacetina)?

Stejné rostliny - stejná úsloví

Podobné problémy jsou s různými druhy užitkových rostlin. Dlouho se tvrdilo, že zahradní fazole se dostaly do Ameriky s prvními osadníky. Teprve nyní bylo zjištěno, že tam existovaly dávno před příchodem španělských přistěhovalců. Kdo je tam tedy zanesl?

Podobně dýně, banán, bavlník a četné další rostliny. Přes oceány se sotva mohly dostat samy od sebe!

Někdo musel mít už v pradávných dobách jejich klíčící zárodky. Kdo to byl?

Před stejnou otázkou stojíme, sledujeme-li šíření dalších kulturních rostlin v různých částech světa. Biologové zatím vycházejí z předpokladu, že každá užitková rostlina pochází z jedné země. Na nápad pěstovat tytéž rostliny nepřicházely národy zpravidla náhodou a nezávisle na sobě, tatáž mutace se sotva šířila v různých částech světa zcela nahodile. Mnoha druhům rostlin se daří jenom v určitých klimatických podmínkách, zatímco v jiných oblastech nikoliv. Šíření různých druhů rostlin do vzdálenějších oblastí ještě zdaleka nezaručuje, že se jim tam bude dařit.

Už v roce 1595 se expedice Mendana pokusila vysadit peruánskou kukuřici na Markézách. Pečlivě se starala o její pěstování. Přesto na těchto ostrovech nenašel v roce 1774 kapitán James Cook po kukuřici ani stopy. Podobný osud stihl i kukuřici, kterou vysadil v roce 1786 Francouz J. F. Lapérouse na Velikonočních ostrovech. O sto let později tam misionáři nenašli *žádné* kukuřičné klasy ani semena. Zdá se tedy, že každá kulturní rostlina zdomácněla nejprve v jediné oblasti a

teprve později se případně šířila dál.

Kde se ale vzaly například v Polynésii plody a rostliny, jejichž semena by tam byla musela zaletět hodně *záhadným* způsobem? Mám na mysli například sladké brambory bataty, dýně, banány, bavlnu, koření čili, rajská jablíčka, ananas, maniok, tabák a četné další rostliny, u nás většinou neznámé. Buď před tisíciletími existovaly plavby přes oceán, nebo je „doručil“ jakýsi létající „rozdělovatel rostlin“. Jiná možnost totiž není!

Stejně nepochopitelné jsou paralely v různých starých knihách. Například Mayové měli posvátnou knihu Popol Vuh. Její nejstarší verzi tvoří 56 listů formátu 16 x 26 centimetrů. Byla rekonstruována kolem roku 1530 našeho letopočtu. Ptáte se, jak by v knize poměrně tak nové mohly být informace o prastarých kontaktech mezi jednotlivými světadíly? Knězi znali obsah Popol Vuh stejně nazpaměť jako dobří knězi znají text naší bible. Po rozsáhlém pálení knih křesťany, k němuž došlo v polovině 16. století, byla Popol Vuh znovu sepsána, přičemž se vycházelo z různých ukrytých textů. Popol Vuh obsahuje poznatky z dob tak dávných, že Španělé sotva mohli takové věci znát a Indiánům jejich znalost zprostředkovávat.

V První knize Mojžíšově, kapitola 11., verš 1., stojí psáno:

„Byla pak všechna země jazyku jednoho a řeči jedné...“
Ke zmatení jazyků došlo až při stavbě babylónské věže. Podobně se ale vyjadřuje text Popol Vuh:

„Měli jedinou řeč. Nezbožňovali dřevo ani kámen...
Odkud se vzalo zmatení? Jedinou řeč jsme měli, když jsme přišli do Tulanu.“

Druhá kniha Mojžíšova, kapitola 12., verš 16.:

„Ty pak zdvihni hůl svou a vztáhni ruku svou na moře, a rozděl je, nechat jdou synové Izraelští prostředkem moře po suše.“

V bájích Kakčikelů se praví: „Nechtě nás zapíchnout

hroty holí našich do mořského písku a my rychle moře přejdeme... Když jsme došli k moři, dotkl se ho Balam-Wuitzé svou holí a cesta se rázem otevřela.“

Druhá kniha Mojžíšova, kapitola 14., verš 21.:

„I vztáh/ Mojžíš ruku svou na moře, a Hospodin odehnal moře větrem východním, prudce vějícím přes celou noc. A učinil moře v suchost, když se rozstoupily vody. Tedy šli synové Izraelští prostředkem moře po suše, a vody jim byly jako zeď po pravé i po levé straně jejich.“ Co píše Popol Vuh v kapitole Cestování noci?:

„Sotva si povšimli, že přecházejí moře. Přešli ho, jako by tam ani nebylo. Z písku vystupovaly kulaté kameny a po nich přešli... Tak se dostali na druhý břeh.“

První kniha Mojžíšova, kapitola 9., verš 12.:

„... Totot' bude znamení smlouvy, kteréž já dávám, mezi mnou a mezi vámi...“ Popol Vuh v kapitole Odevzdanost patriarchů:

„Pomohu vám, kdykoliv mne zavoláte. To je znamení i potvrzení naší smlouvy.“ Kniha Danielova, kapitola 3., verš 21.:

„Tedy svázali muže ty v pláštích jejich... a v oděvu jejich, a uvrhli je do prostřed peci ohnivé rozpálené.“... (verš 25.) Aj, vidím čtyři muže rozvázané, procházející se uprostřed ohně... a čtvrtý na pohledění podobný jest synu bohů.“ Popol Vuh v kapitole Hry a říše mrtvých:

„A poté všichni odešli do ohně, do pece rozpálené. Všechno tam bylo žhnoucí, leč oni neshořeli... Lidé si přáli jejich smrt, ale nestalo se tak. Zmatek se zmocnil všech z Xibalby.“

Dokonce i biblická potopa a další příběhy Knihy Genesis mají paralelu ve Střední Americe:

„... Byli zaplaveni vodou a změnili se v ryby. Nebe se rozbouřilo a v jediném dni zhynuli...“ Každý čtenář bible si vzpomíná, že Noe po přežití potopy opustil svoji archu, postavil oltář a přinesl k němu oběť. (1. Mojž., 8,21):

„I zachutnal Hospodin vůni tu příjemnou...“ Jen o málo jinak tomu bylo v Mexiku:

„I zahleděli se bohové do říše hvězd a řekli: Kdo to tam co pálí? Kdo zapaluje nebe? Pak sestoupil z nebe On, jehož jsme všichni poddaní, Tezcatlipoca.“

Mezi kolumbijskými Indiány kmene Kagaba se traduje:

„Všichni zlí zahynuli a knězi, starší bratři, sestoupili z nebe.“

Téměř shodně líčí potopu i sumerský Královský seznam.:

„Poté, co přešla potopa, sestoupilo království opět z nebe dolů.“

V eposu o Gilgamešovi, který byl sepsán podle ještě starších pramenů kolem roku 2600 př. Kr., obětoval potopu přeživší Utnapištim zápalnou oběť z cedru a myrty:

„Bohové vdechovali tu vůni. Byla jim velmi příjemná. Jako mouchy se shromažďovali nad obětí.“ Podobně jako jiné posvátné texty, vypráví též Popol Vuh o vyvolených, kteří zmizeli v nebi. To, co se v bibli přihodilo prorokům Enochovi a Ozeášovi, zažili ve světě Mayů jiní vyvolení:

„A tak se rozloučili. Zmizeli vysoko nad horou Hacavitz. Jejich ženy ani děti je nepochovaly, nikdo nebyl svědkem jejich odchodu.“

Někdo bude tvrdit, že Španělé vyprávěli Indiánům příběh o Noemovi a jeho arše, spolu s líčením vonné oběti. Sotva... Původní verze knihy Popol Vuh existovala dávno předtím, než se Španělé objevili ve Střední Americe. Ani podoba s eposem o Gilgamešovi nemůže pocházet z úst Španělů. Dvanáct hliněných desek s eposem o Gilgamešovi bylo objeveno teprve v polovině minulého století při vykopávkách na levém břehu řeky Tigris. Španělští dobyvatelé nebo mniši o něm tedy nemohli mít tušení.

Záhady zůstávají záhadami. Kdo rozděloval dávno před obdobím mořeplavců semena rozličných, jinde už pěstovaných polních plodin? Proč se leckde vyprávějí tytéž příběhy o létajících bozích, o nositelích kultury, učitelích a mocných osobnostech, které vždy sestupovaly z nebe doprovázeny ohněm, kouřem, ořesy země a nepopsatelným hlukem? Proč ve všech eposech nacházíme popisy vyvolených, jimž bylo dáno, aby „povstali“ stejným způsobem jako bohové? A proč jsou - ke všemu - všichni ti nositelé kultury líčení jako lidé, bez ohledu na respekt, autoritu, na „zázraky“, jichž byli schopni?

Vždycky mám radost, když si někdo - nezávisle na mně - klade otázky o minulosti lidského pokolení, protože ho dosavadní odpovědi nemohou uspokojit. Takový byl například inženýr NASA Joseph Blumrich, jenž dokázal v domnělých viděních proroka Ezechiela najít technologické popisy, před nimiž všechny dosavadní výklady bible blednou. Výsledkem je dokonalá inženýrská studie z jeho knihy - bohužel dávno rozebrané - která se německy jmenuje *Da tat sich der Himmel auf* (A náhle se nebe otevřelo).

Jedním z Blumrichových kolegů je Hans Herbert Beier, šéfinženýr velké německé firmy. Na základě svých znalostí rekonstruoval takzvanou „svatyni“, kterou Ezechiel v bibli přesně popisuje. Jednoznačně připomíná montážní rampu létajícího stroje!

Třetím z jmenovaných budiž dr. Wolfgang Volkrodt, dlouholetý technický vedoucí vývojového oddělení firmy Siemens AG. Ani on se nespokojil se starými vysvětleními a pokoušel se z pohledu dnešního technika interpretovat tisíciletí staré technologie, zachycené například na chrámových stěnách. S důslednou logikou objasňuje „technologie andělů“. Ve starých rytinách objevil zcela funkční starověký parní stroj, v Šalamounově létajícím stroji prokázal řiditelný horkovzdušný balón.

V textech spisu Vaimánika šástra nacházíme popisy, které povážlivě mění naše dosavadní představy. Nedělám si však *žádné* iluze, odborníky ze staré školy

to sotva bude zajímat. Kolik inženýrů se zabývá starými texty? V době, kdy si každý hraje na svém vlastním písečku, nelze s podobnými poznatky prorazit. Nejednomu z nás jako by byly určeny věty, které zvěčnil před dvěma tisíci lety filozof Lucius Apuleius v románě Proměny (Zlatý osel):

Jednou přijde čas, kdy se bude zdát, že Egypťané pouze zbožně a oddaně sloužili svým božstvům. Božství samo se vrátí ze Země zpět na nebesa a Egypt zůstane opuštěn... Nebohý Egypte! Z celého tvého vědění zůstane sotva pár příběhů, které budou příštím pokolením zcela nesrozumitelné.“ Tak je to. Zachované texty máme na stole, techniku svých předchůdců jsme schopni rekonstruovat, ve znamenitých překladech starých knih jsou k dispozici dokonce detailní popisy kdysi používaných létajících strojů. Strojů z *pradávné* minulosti! Leč naše vznešená věda si uráčila vidět v tom všem jenom mýty a báje. „Věřit je pohodlnost, zatímco přemýšlet znamená namáhat se.“ (Ludwig Marcus, 1894 až 1971)

III. PO CESTÁCH VÝVOJE

VŠICHNI BOHOVÉ BÝVALI KDYSI NESMRTELNÍ!

Stanislaw Jerzy Lee (1909 až 1966)

Hrdinou sumersko-babylónského eposu Lugalbanda je třetí král 1. dynastie z Uruku, „božský“ Lugalbanda. Jeho jméno se objevuje poprvé v babylónském Královském seznamu:

„Božský Lugalbanda, pastýř, vládl 1200 let...“ V jednom z úryvků se dozvídáme o Lugalbandových setkáních s „ptákem Anzu“ i o vojenském tažení urucké dynastie proti městu Aratta. V řádcích 122-124 najdeme kuriózní popis ptáka Anzu:

„Tvoje záda jsou popsaná deska, podle hrudi jsi Nirah, který rozděluje přívaly vod, tvé nahé tělo je jako zelený sad vzbuzující úžas.“

Úžas je u tohoto druhu ptáků jako by započítán v ceně! Claus Wilcke, který komentoval text eposu o Lugalbandovi, se domnívá, že „pták Anzu“ je jenom jiné

označení pro orla... Takového „orla“ s mnoha rozličnými vlastnostmi však potkáváme i v eposu o Etanovi. Před jeho „strašlivým řevem“ utekli dokonce i bohové hor! Mýtus Enki o uspořádání světa nebo hrdinská báseň Enmerkar popisují téhož „ptáka Anzu“ jako „dům“. Jenže pták sotva může být zároveň domem - či naopak. Nebyl to spíše obrovský předmět, který létal? (Náčelník Tuiavii popisoval letadlo jako kánoi létající od mraku k mraku.)

„Ptáka Anzu“ měl jeho „otec Enlil“ (konstruktér?, pilot?) ukrytého v horách a přístup k němu vedl „obrovskými zamčenými dveřmi“, jak se dočteme v řádcích 100-103. Pták byl zaparkován poblíž „orlího stromu boha Enki“, na vrcholu pohoří Karneol (řádky 28, 29). V témže pohoří „sídlili bohové“, ve skalnatých horách, v „horách alabastrových a cedrových“. I hadi a štíři se onomu místu vyhýbali (řádek 38-41). V úryvku Lugalbanda v temnotách hor je řeč o jakémsi „obrovi“ (řádek 27-30), který „pokrýval zemi mračny prachu“ a o němž se dočteme, že „knížetem tvým je mohutný obr, který rozechvívá zemi bouří a šíří nezměrný strach“.

„Pták Anzu“ tedy šíří strach a jenom hrdina příběhu, božský Lugalbanda, s ním může komunikovat. „Od včerejška jsi mne vzal v ochranu,“ přiznává Lugalbanda na řádce 125. Když se dohodli na zbraních, jichž použijí v příští bitvě proti Arattě, dal „pták Anzu“ Lugalbandovi moudrou radu (řádky 213-214): „Řekl jsem ti, že o osudu, který ti chystám, nesmíš svým přátelům nic říct.“ Náhle se Lugalbanda objeví před svým vojskem, jako by spadl z nebe. Všichni tam byli jeho zjevením natolik zděšeni, že - jak se praví na řádcích 224-226 - „jeho bratři cvakali zuby a marně se snažili na něco se zeptat...“

Odhalené kouzlo bohů

To všechno se samozřejmě stalo kdesi, kde bylo ještě víc záhad než u nás. Dnes už ví každý, že existují letadla se strašlivými zbraněmi. Tenkrát něco takového věděli jenom vlastníci letadel a svou

techniku, jiným zcela nedostupnou, uměli bezohledně zneužívat. V širém světě hledali nejhezčí končiny. Vyhlédli si nějakého náčelníka, z něj a z jeho lidu učinili „vyvolené“ a naivní kořist jakoby velkoryse chránili před všemi nepřáteli.

Zato směl nic netušící lid svému „bohu“ přinášet oběti a stavět mu nádherné paláce, „domy bohů“. Tam je občas hýčkali božští sluhové neboli knězi, kteří měli na starosti jídlo, pití, hygienu i sex. Chrámové stavby měly mnohá nádvoří a knězi se dělili do několika skupin. Jenom ti nejlépe umytí, nejčistěji oblečení, prostě „nejčistší“, směli proniknout do posvátných míst, do samé blízkosti svého „boha“. Ten se zřejmě vždycky vyznal v hygieně a snad trochu i v bakteriologii!

Dokonce i pomník vystavěl Lugalbanda svému bohu (řádky 181-183): „Až uložím řezbářům zhotovit tvoji sochu, staneš v úžasu. Proslaví tvé jméno v celé zemi sumerské, bude ozdobou i těch největších chrámů.“

Cortez, Kolumbus či další dobyvatelé se obvykle spokojili s tím, že zarazili do země korouhev svého krále a připojili kříž určený bohu. *Létajícím* bohům dávné minulosti ani to nestálo za námahu. Zato se nechali v ukořistěných územích zobrazovat svými symboly a sochami, aby každému dalšímu letci z cizí země bylo jasné: Toto území už někomu patří! Co poručil bůh Izraelitů svému lidu? Nesmíš mít jiné bohy kromě mne! Autorská práva k takovému pokynu ovšem nepatří biblickému Mojžíšovi. Už ve starších, arabských textech se hovoří o muži jménem „Amr ben Luhajj“, jenž podnikl dalekou cestu.

„Při té příležitosti zjistil, že lidé vytvářeli modly k jeho počtě. Když se tázal, co to má znamenat, odpověděli mu: Tyto modly představují muže tvořené podle podoby nebeských obydlí a pozemských osob.“

V dobách dobytelských letů znepokojovali lidstvo všemožní „bohové“. Měli územní požadavky a každý z oněch pseudobohů žárlivě střežil své. Dbal na to, aby ho někdo nepřipravil o pracovní síly, jimž není třeba platit, aby lidé v naivní víře nevěnovali - pardon,

neobtěovali! - náhodou své peníze, zlato a drahokamy někomu jinému.

Přesto tenkrát existovali ještě o něco línější bohové než byli ti, kdo získávali cizí území. Takovým byl například bůh Ironggali, uctíváný na Šalamounových ostrovech v Tichém oceáně. Jeho jméno v překladu *znamená* „ten, který všechno přehlédne shůry“. Je líčen jako stvoření sídlící ve vzduchu, tvor, pro něhož je země zbytečná. Byl prý přítomen ve dne i v noci a „svoje odpadky odhazoval do moře“. Jindy se zase zastavil nad vodou a „klátil nohama“. Patrně nějaký flegmatik, užívající si už před tisíciletími krás Tichomoří! Těžko ho lze považovat za ducha, neboť duchové přinejmenším neodhazují odpadky do moře...

V zájmu úplnosti je třeba dodat, že Lugalbanda není osamocen. Místa, kde sídlili bohové, „skalnaté hory“, podivní obři, obrovské dveře, za nimiž byl zaparkován „*pták* Anzu“, nabízený nám jako „orel“ - to všechno tu už bylo. Tyto prvky *nacházíme též* v eposu o Gilgamešovi, který - vyrytý na dvanácti hliněných deskách - patřil do sbírek asyrského krále Aššurbanipala. Na desce třetí je psáno o „mracích prachu“, které přišly *zdáli*. Nebe prý hřmělo a země se otřásala. Gilgameš a jeho přítel Enkidu se vydali na cestu, aby se *otázali* bohů:

„Zdálky už spatřili onu velikou horu, sídlo bohů.“

Nepozorovaně se blížili k bráně vedoucí do onoho sídla, již hlídal strašlivý Chumbaba (jindy také Cumbaba nebo dokonce Huwawa). Ona mohutná brána byla vysoká „šestkrát dvanáct loktů“ a široká „dvakrát dvanáct loktů“. Inu, bohové nejsou jen tak někdo...!

Na páté desce si Chumbaba všiml nezvaných hostů. Měl „tlapy jako lev a jeho tělo bylo pokryté železnými pláty“. Na hlavě měl rohy. Oba přátelé na něj „stříleli šípy a koule z praku“. Střely se však odrážely zpět a záhadný „robot“ - alespoň jednou ho tak nazvu - zůstal v prvním kole nezraněn. I „orel“ tu má své místo. Vzal Enkida na svá křídla a ukazoval mu zemi z různé výšky:

„I mluvil ke mně orel: Podívej se dolů na zem. Jak

vypadá? Podívej se na moře. Jaké se ti zdá? Celá země byla jako jedna hora a moře jako říčka. Letěl ještě výše. Čtyři hodiny stoupal a pravil mně: Podívej se na zem, podívej se na moře. Jak vypadají? Země byla jako zahrada a moře jako zahradní bazén. Po dalších čtyřech hodinách letu do výše už země vypadala jako moučná kaše a moře jako voda ve žlabu.“

Pokračování této první cesty do vesmíru najdeme v babylónském eposu Etana, popisujícím události staré přinejmenším 4000 let:

„Příteli, podívej se tam, co se stalo se zemí. Země se změnila v koláč a moře je velké jako košík na chléb! Vynesl ho ještě výše a pravil: „Příteli, podívej se dolů.“ Země už úplně *zmizela*. „Vidím, že země opravdu zmizela a ani moře neuklidní moje oči. Příteli, nechci stoupat dále do nebes. Zastav, abych se mohl vrátit na zem!“

Jak znělo první hlášení do Houstonu po přistání amerických kosmonautů na Měsíci? „Eagle has landed“ (orel přistál).

Jenže „orel“ přistál ještě v dobách prehistorických! Tenkrát měl poetické jméno „Anzu“ a skutečnému orlovi se podobal stejně málo jako kosmická loď Apollo...

Stále mne někdo poučuje, že věda nemůže takové výklady přijmout, protože je prý nelze doložit. Tím fantastičtěji mně vsak znějí dosavadní vysvětlení, neboť v současnosti získávají přímo kacířskou podobu. Existují tři základní předpoklady jakéhokoliv bádání: Svoboda myšlení - Dar pozorovat - Cit pro nacházení souvislostí. Souvislosti může objevit nakonec i počítač, jenom uvažovat nedokáže. (Zatím...)

V několika svých knihách jsem se odvolával na báje brazilských Indiánů kmene Kayapo, kteří sídlí na březích řeky Rio Fresco, ve státě Para. Jejich rituální oděvy připomínají - ač vyrobené ze slámy - skafandry kosmonautů. První snímky těchto oděvů pořídil už v roce 1952 etnolog Joao Americo Peret. Všimněte si letopočtu - ani my jsme ještě neznali jména Gagarin nebo Glen. Ani Indiáni neměli tušení o tom, jak

budou jednou vypadat astronauti. Kdykoliv předkládám ukázky takových oděvů, dostávám rozzlobené dopisy čtenářů, kteří postrádají příslušný mýtus. Zde ho tedy máte! Zaznamenal ho Joao Americo Peret ve vesnici Gorotire a jmenuje se Gway-Baba, což znamená Mudrc. Uvádím ho ovšem ve zkrácené podobě, protože originál, zachycený na magnetofonovém pásku, by zabral v této knize zhruba 20 stran!

Cizinec v pralesi

Náš lid žil na velké savaně, daleko odtud, v kraji, z něhož bylo vidět pohoří Pukato-Ti, jehož vrcholy jsou stále zahaleny mlhou a proto dodnes nikdo neví, jak vlastně vypadají. Slunce, unavené každodenním putováním, se uložilo na zelený trávník za pralesem a Mem-Baba, objevitel všech věcí, svým pláštěm zcela zakryl všechny hvězdy na nebi. Když spadne hvězda, projde se Memi Keneti po nebi a vrátí ji na původní místo. Memi Keneti je věčný hlídač.

Jednoho dne prvně sestoupil z pohoří Pukato-Ti Bep-Kororoti a přišel do naší vesnice. Měl na sobě rituální roucho „bo“, které zahalilo celou jeho postavu. V ruce nesl hřmící zbraň „kop“. Všichni strachem utekli do pralesa. Muži se starali o své ženy a děti, někteří se snažili s vetřelcem bojovat. Jejich zbraně však byly příliš slabé. Zbraně, jež zasáhly oděv Bep-Kororotiho, se rozpadly v prach. Válečník, jenž přišel z vesmíru, se jistě smál neschopnosti těch, kdo s ním chtěli bojovat. Aby je přesvědčil o své síle, pozvedl svou zbraň, zamířil ji na strom nebo velký kámen, a okamžitě je zničil. Všichni se domnívali, že Bep-Kororoti nepřišel proto, aby s nimi bojoval. Právě to chtěl dokázat ničením jiných cílů.

Uplynul dlouhý čas! Čas zmatků, pochybností. Nejedvážnější bojovníci se pokoušeli klást mu odpor, ale s jeho zbraněmi se nevypořádali. Nebylo ani proč. Bep-Kororoti je neobtěžoval, nikomu neškodil. Jeho krása, spanilost a láska k druhým si každého získaly. Spřátelili se s ním a pocíťovali při tom jistotu.

Bep-Kororoti byl chytřejší než všichni ostatní. Začal je učit neznámým věcem. Přiměl muže, aby postavili „Ng-Obi“, dům mužů, jaký dnes najdete v každé naší vesnici. Tam si muži a mladíci vyprávějí o svých dobrodružstvích, učí se, jak se chovat v nebezpečných situacích, jak při nich správně reagovat. Takový dům je ve skutečnosti škola a Bep-Kororoti byl jejich učitelem.

V „Ng-Obi“ se rozvíjela řemesla, zdokonalovaly se tam naše zbraně. Nezůstalo nic, za co nevděčíme velkému válečníkovi z vesmíru. On založil „velké komnaty“, v nichž jsme diskutovali o problémech a potřebách našeho kmene, kde jsme organizovali práci tak, aby byla snadná a pomáhala nám v životě.

Mladí se občas postavili na odpor a nedocházeli do „Ng-Obi“. Potom Bep-Kororoti oblékl svůj „bo“ a šel je hledat. Neměli na vybranou - museli se vrátit. Jenom tam nacházeli klid a bezpečí. Když se nám nedařilo při lovu, přinesl Bep-Kororoti zbraň „kop“ a zabil zvířata, aniž je předtím poranil. Lovci si vždy brali nejlepší kusy kořisti, neboť Bep-Kororoti s námi nikdy nejedl.

Jednoho dne podlehl touze svého ducha, které už nedokázal odolat, a vesnici opustil. Časem se však zase objevil na návsi, když předtím ho mnoho dní nikdo neviděl. Spustil strašlivý válečnický křik a všichni si mysleli, že se pomátl. Chtěli ho uklidnit, ale když k němu kdokoliv z mužů přistoupil, došlo k hroznému boji. Bep-Kororoti nepoužil svoji zbraň, třásl se však na celém těle. Kdo se ho dotkl, padl na zem jako zabitý.

Boj trval několik dní. Celé skupiny padlých válečníků zase vstaly a opět se pokoušely Bep-Kororotiho pokořit. Pronásledovaly ho až na hřebeny hor. Tam se stalo něco neuvěřitelného: Bep-Kororoti se vrátil na pokraj Pukato-Ti a vlastní hlavou ničil všechno ve svém okolí. Když stanul na nejvyšším hřebeni hor, změnil se stromy a keře v prach. Náhle zazněl obrovský výbuch, po němž se celý kraj otrásl, a Bep-Kororoti zmizel ve vzduchu, doprovázen mraky, kouřem a hřměním. Kmeny stromů zůstaly vyrvané ze země a všechny plody ten výbuch zničil. Zmizela i

divoká zvěř, takže kmen začal hladovět.

Jaký podivný tvor je tu popisován? „Božští dobyvatelé“ ve svých létajících strojích zpravidla neprojevovali tolik sociálního citění. Předem odmítám námitku, že šlo o běžný přírodní úkaz! *Žádné* stvoření našeho rodu nedává pokyny, jak zdokonalovat zbraně, nezakládá *žádné* „domy mužů“. Nápadné jsou ale jiné nejasnosti:

Bep-Kororoti je označován za válečníka z vesmíru. V řeči Indiánů kmene Kayapo *znamená* Bep-Kororoti „přicházející z vesmíru“.

Oblek ho zcela zahaloval. Oděvy pilotů ve staré Indii nechávaly nezahalenou hlavu a ruce.

Nikdy s vesničany nejedl. Čím se celou tu dobu živil?

Jeho zbraň nestřílí, přesto všechno ničí, dokonce „rozpouští“. Kdo se dotkne jeho oděvu, zhroutí se jako po zásahu elektrickým proudem. Nakonec zmizel ve vzduchu, doprovázen „mraky, kouřem a hřměním“. Země se přitom otřásala, další následky vyčteme z vyprávění.

Tento sugestivní příběh je základem rituálních tanců kmene Kayapo a celé slavnosti, která napodobuje výjevy ze života jejich „nebeského učitele“. Zapomenutý indiánský kmen ovšem nedokáže uvést všechny popisované příběhy do souvislostí. Čtenářům snad nemusím připomínat, že Pán ze Starého zákona, knihy nám důvěrně známé, se projevoval stejným způsobem...

Jako dunění hromů

Podobným způsobem - jak také jinak? - jsou nám předkládány příběhy o indických létajících korábech nebo o létajícím voze krále Šalamouna. Indická Rámájana popisuje, jak zlý duch Rávana unesl kouzelnou Sítu „ve vzdušném voze, který zářil jako

slunce“. Síta je nakonec zachráněna, nastoupí do nebeského vozu a na „Rámův pokyn se s obrovským hlukem a mračnem prachu *vznáší* vzhůru“. Ono monstrum muselo letět velmi rychle, zároveň však nízko, neboť:

„Když začíná svůj let v horách, lámou se špičky skal, *základy* hor se chvějí, obrovské stromy se lámou, jejich větve padají, déšť dřeva a listí padá na zem. Ptáci i zvířata prchají z hor do svých skrýší.“ Někdy se startovalo dokonce v centru města. Potom se v Lañce (dnešní Srí Lanka) „rozvlnily rybníky, kryté lotosem. Se žhoucím ohonem vyletěl nad střechy domů, takže se mnohé stavby a věže zřítily a zahrady byly zpustošeny.“

K dalšímu srovnání přispěl sám král Šalamoun. Když jeho syn použil létající vůz k cestě přes Egypt do dnešní Etiopie, „praskaly sochy bohů a obelisky padaly na zem“. Také v tomto případě byly stromy vyrvány z kořenů.

Podobně v Gilgamešovi:

„Z hory bohů seslal nebeského býka a poslal ho do města Uruku. Letěl nad osázenými poli s neuvěřitelným rámusem. Zplnil zemi za hradbami města. Dech sršícího ohně smetl sto mužů.“ Jsou to neuvěřitelně mezinárodní pozorování! Kdybych na toto téma měl psát disertační práci, hravě bych našel padesát takových příkladů. Hrozně však je, jak vědci dodnes taková líčení vysvětlují. „Nebeský býk“ prý byla písečná bouře, Etana ani Enki prý nelétali, nýbrž pouze popisovali své sny, oděv Bep-Koro-rotiho údajně označoval přírodní síly. Ještě že o mně samotném zatím nikdo nenapsal, že jsem fantom, který nikdy neexistoval!!

Těžko lze považovat Bep-Kororotiho za pozemského letce. Jednak sám tvrdil, že přichází z vesmíru, navíc i jeho zbraň, ničící a „rozpouštějící“, se zdá být nadpozemská. Nebo jeho oblek zahalující celou postavu a odmítání pozemské stravy...

Jistě, jsou tu rozpory. Proč Bep-Kororoti náhle „spustil strašlivý válečnický křik“? Ukradl mu někdo cosi

důležitého? Navíc v další části příběhu si Bep-Kororoti vezme za manželku pozemskou ženu a zplodí s ní dítě. Světě, div se! - jenže to zdaleka není poprvé... Potomků „bohů“, též „božích synů“, bylo na této Zemi vždycky dost.

Návštěvníci z nekonečna

Podle starých čínských pověstí prý pozemskou kulturu založilo „pět císařů“ a tři „vyvolení“. Stalo se to v dobách dávno minulých, kdy se nebeští vyslanci bavili s pozemskými tvory a ze svých oblíbenců dělali mudrce. Jeden z nebešťanů, jménem Fu-si, zavedl na Zemi výrobu hedvábí, další pak - Šen-nung - obdělávání půdy. Bůh zvaný Čchang-i přiletěl z vesmíru a jeho „vejce“ přistálo hned vedle domu rodiny Čchai. Čchang-i bývá popisován jako „člověk bez kostí“ a „otec počítání měsíců“. (90) Vyučoval lidi. Jeho kolegyně, bohyně Si-wang-mu, se usadila se svými „zelenými ptáky“ v pohoří Kchun-lun. Samozřejmě že ne sama! Onu „božskou horu“ obývali její další kamarádi a každý z nich měl na hlavě „žlutomodrou přilbu“.

Pozdější čínští císařové putovali nejednou do pohoří Kchun-lun, Čchang-tchang a San-wej, aby se jim v předhůří Himaláje dostalo „božských rad“. Pověst praví, že tenkrát se v provincii Jen-liang-sien a Wu-chu zřítily z nebe „černé hřmící vozy“. Lidé přirovnávali úlomky strojů ke křídům netopýrů nebo ke zvířecím drápům.

Císař Čchang Tzú-j jindy nazývaný pouze C nebo Č-jú podnikl dokonce let na Měsíc... Se svým „magickým měšcem“ bojoval proti „deseti sluncím“, která se náhle objevila ve vesmíru. Během jízdy se živil *zvláštními* druhy „květin“, které pěstoval ve svém „vejci“. Měsíc je popisován jako „nepředstavitelně obrovská koule“ a - už tenkrát to někdo věděl! - „světlo Měsíce se rodí ve Slunci“.

V pověstech o zmíněném císaři se vyskytují dokonce skutečné kosmické lodě. Měly prý „veliká, osvětlená okna“ a startoval z nich pták „Chun-tchun“, neobvyklé

stvoření se šesti nohama, čtyřmi křídly a postavou popisovanou jako „žlutý měsíc“. Za zmínku stojí i to, že onen záhadný pták neměl vůbec zrak!

To všechno vypadá hodně zmateně, ale ve skutečnosti to zmatené není. Musíme vědět, že existovaly létající přístroje pohybující se ve vzdušném prostoru, a jiné, operující mimo planetu. Když se dočítáme o císaři Chuang-ti, že ho spolu s dalšími 70 lidmi odnesl do nebe „vousatý drak“, můžeme ještě tápat. Jsou-li však někteří lidé označováni jako „dračí králové“, kteří měli k dispozici „děsivě dunící monstra“, považují ona monstra za létající stroje z pozemských dílen a „dračí krále“ za jejich piloty.

V poměrně nedávných letech shromáždil profesor dr. Dilíp Kumár Kandžilál ze Sanskrtské akademie v Kalkatě všechny dostupné texty ze staré Indie a vydal je v knize nazvané *Vimány ve staré Indii*.

Z Kandžilálova rozboru se dozvíme, že staroindické slovo „ratha“ znamenalo původně „běžec“. Označovalo ale všechno, co bylo spojeno s představou rychlého pohybu. Teprve později prý získalo výlučně význam „rychle létající předmět“, záhy však bylo v tomto významu nahrazeno pojmem „vimána“. Nej-straší odkaz na létající stroje najdeme v Rgvédě, a sice v hymnech věnovaných dvojčatům Ašvinům, ale i Rhbúsům a dalším božstvům.

Budiž připomenuto, že Rgvéda je sbírka 1028 hymnů věnovaných bohům a dlouho patřila výhradně kněžím. Tyto védy jsou nejstarším pramenem jazyka, národopisu i náboženství starých Indů. Slovo „véda“ původně znamenalo „posvátné vědění“ a hned první hymnus Rgvédy začíná *vzýváním* „nejvyššího božského kněze Agní“. Místo „Agni“ se někdy říká „Déva“, což je odvozeno od sanskrtského slovního základu „div“. Nikdo z odborníků nepochybuje o tom, že slovo „div“ označovalo „světlo, lesk, zář, nebe“. „Déva“ je zářící nebeské stvoření, jež se „pohybuje ve vzduchu“. V Rgvédě, 1. kniha, kapitola 111, verš 1, se dočteme, že byla postavena pohodlná nebeská loď, která se

mohla pohybovat kamkoliv a létala i „po nebeské klenbě“.

Tato loď byla trojúhelníková, veliká, o třech poschodích. Obsluhovali ji nejméně tři piloti. Vůz měl tři kola, která bylo možné vtáhnout dovnitř. (1.30.18-20) V dalších částech Rgvédy se dočteme, že nebeská loď měla tři „sloupy“. Toto létající monstrum bylo konstruováno nejen pro pozemské lety, nýbrž mohlo létat i do vesmíru, dokonce prý na Měsíc.

Cestující měli mnohem lepší podmínky než dnešní kosmonauti. Vnitřní prostory byly rozlehlé a bohatě zdobené. K dispozici byl dostatek jídla i pití. Text zdůrazňuje, že nebeské vozidlo se pohybovalo bez pomoci „válečných koní“ a kdykoliv se vrátilo z nějaké cesty, shromáždilo se množství lidí, aby jim neunikla taková podívaná. Tedy vlastně jako dnes...

Rgvéda popisuje dokonce vozidlo, které mohlo létat i plavat pod vodou! (5.73.6 - 1.181.3-4 - 1.180.2 a 4.45.7) Při startu prý vydávalo obrovský hluk a jeho rychlost byla tak vysoká, že „za několik chvil *dokázalo* obletět tři světy“.

Kandžilálovo dílo obsahuje množství materiálu, který si každý *západní* indolog může ověřit. Bohužel je k dispozici pramálo překladů staroindických textů. Dosavadní ukázky a výběry ze starých textů přinášejí neuvěřitelnou směsici nepochopených náboženství, *západních* představ o nich a psychologicky zabarvených pověr.

Ačkoliv indičtí vědci ovládají sanskrt daleko lépe než kdokoli v ostatním světě, jsou od přírody podstatně skromnější, méně domýšliví než my. Bez *váhání* mohou doložit, že ve staroindických textech najdeme nejednou popisy různých konstrukcí létajících strojů, nikomu však nic nevnucují. Kdykoliv jsem měl možnost pobývat na indických vysokých školách a mluvit s tamními odborníky, vždy jsem se utvrdil v přesvědčení, jak moderně umění vykládat staré příběhy.

Jak jinak je tomu u nás! Zdejší indologové jako by nechtěli slyšet o tom, že létající stroje ve staré Indii

skutečně existovaly. Jsou nakaženi *západním* bacilem vševědoucnosti a ačkoliv použijí žáci, nepřestávají se vyvyšovat nad své skromné učitele. I to je způsob reakce na „šok z bohů“ - staré pravdy zkrátka odmítáme vzít na vědomí!

V 5. století našeho letopočtu žil na dvoře guptských králů největší básník a dramatik tehdejší Indie, Kálidása. Jeho eposy čerpají ze staroindické literatury, jejichž opisů byl na královském dvoře dostatek. V díle Raghuvamša líčí příběhy starého panovníka Raghúa. Ve zpěvu číslo 13.1-79 popisuje všechny podrobnosti letu z Lanky do Ajódhji.

Je to sugestivní popis - nabízí panoramatický pohled shůry na oceán s jeho rozličnými barvami, hloubkami, zmiňuje se dokonce o podmořských pohořích! Země a lesy jako by vystupovaly z moře a pobřeží autorovi připomíná „ostří tenkého železného kola“. Rámův létající vůz se pohyboval tu mezi vyděšenými ptáky, jindy v mracích, potřetí dokonce po cestách, „po nichž jezdí bohové“. Přesný je výčet míst, nad nimiž stroj letěl: „Řeka Godavari... samota Agastja... hora Čitrakuta poblíž Alláhábádu... tiché místo Atrí na březích řeky Gangy... kolem královského města Nisada na území Uttarakósaly.“

Jde tedy o přesný popis starověké letecké cesty na trase dlouhé 2900 kilometrů. Vedla z Lanky do Ajódhji přes Setubandhu, Maisúr a Alláhábád. Když král Dušjanta vystoupil z létajícího vozu, zjistil ke svému překvapení, že jeho kola se sice pohybují, nezvířila však vůbec prach a nebylo slyšet *žádný* zvuk. Kola se ani nedotýkala země, ačkoliv Ráma už sestupoval z nebeského korábu po kovových schodech. Mátali, jeden z pilotů, vysvětloval králi: Je to tak proto, že nebeský vůz slouží bohům, nikoliv lidem.

Skutečně to byl rozdíl. Ačkoliv skupiny vyvolených stavěly svým vládcům vimány, existovaly i létající stroje skutečných bohů, které byly technicky podstatně dokonalejší než jejich pozemské napodobeniny. Tajemný národ „Čchi-kchung“, který vyráběl létající vozy pro zakladatele dynastie Šang, pracoval samozřejmě

v pozemských podmínkách. Také indický král Rumanvát, který odletěl se svým harémem, hodnostáři a družinou, cestoval strojem vyrobeným na Zemi.

Stejně tak král Šalamoun nebo tichomořský bůh Rongamai. Podobný vůz měl patrně i středoamerický Quetzalcoatl, z pozemských dílen pocházel *možná záhadný „pták Anzu“* z eposu o Lugalbandovi. Jenom do vesmíru se lidé vlastní silou nevznesli, univerzum zůstalo vyhrazeno bohům. Když se jim lidé snažili přiblížit, zničili bohové babylónskou věž. Přiblížit se „bohům“? Jakým bohům?

V knize Vanaparvan, což je součást staroindické Mahábháraty, jsou v kapitolách 168-173 jako bydliště bohů uváděna jakási kosmická města vznášející se vysoko nad Zemí. Podobně je popisuje Sabhárparvan v kapitole 3., verše 6-10. Obrovské objekty se jmenovaly Vajhásí, Geganačara a Khéčara. Byly tak obrovské, že jejich gigantickými branami proletěly i zásobovací lodě. Podobná vesmírná sídla *uvádí* Drónaparva ve verších 62 a následujících. Dnes je k dispozici vynikající anglický překlad textu Drónaparva. V dalším příběhu *dochází* k boji nebeských měst, která se nakonec zřítí na zem jako „tisíce hvězdiček“.

Už ve své knize Mýlil jsem se? poukazuji na to, že ti, kdo nejsou schopni překonat „šok z bohů“, se snaží ona nebeská města vykládat prostě jako *známé náboženské* představy o nebi. Je to ale *marná* snaha. Náboženské nebe je přece místem blaženosti a jakákoliv představa o konfliktech vedoucích ke zničení ničí především představy o nebi vůbec. Když profesor Pratáp Čandra Ráj, nejznámější sanskrtský expert minulého století, překládal Mahábháratu do angličtiny, nemohl přece mít *zdání o* možnostech budoucích kosmických osídlení. Jeho představám byl vesmír zcela nedosažitelný. Přesto měl cit pro rozlišení slov „obloha“ a „nebe“. Ve verši 50 přeložil naprosto přesně ... „the three cities came together on the firmament“ - „tři města se na obloze setkala“.

Každý pokus zaměňovat nepohodlná nebeská města

za jakousi všeobecnou blaženost náboženského nebe ztroskotá z jiného důvodu: je možné, že v blaženém nebi se bojuje strašlivými, ničivými zbraněmi? Chtěli byste snad po smrti přijít do takového nebe? Já určitě ne!

Rozdíly mezi „bohy z vesmíru“ a pozemskými králi, mezi létajícími vozy, které sestrojili lidé, a jejich „nebeskými vzory“ jsou ve starých textech jednoznačné. Typickým příkladem je Ardžunova cesta do nebes. Ardžuna je božský hrdina a do vesmíru letí se svým pilotem, který se jmenuje Mátali. Už před startem si Ardžuna povšiml vozů, které stály na zemi, jiné se chystaly ke startu. (94)

„...Ardžuna si přál, aby se k němu dostal Indrův nebeský vůz. Mátali přiletěl s třpytivým, *zářícím* vozem a rozehnal tmu. Stroj osvítil mraky a celý kraj naplnil duněním ne nepodobným hromu... Vznášel se v onom zázračném stroji, ve voze podobném slunci. Vůz mířil do končin nedostupných smrtelníkům, do končin d'áblů. Tam nikdy nesvítí Slunce ani Měsíc, *nezáří* oheň. Ty končiny mají svou vlastní zář a ze Země ji vnímáme jako hvězdy. Zdátky vypadají jako lampičky, ačkoliv jsou to obrovská tělesa...“

Vlastně bych tuto ukázkou mohl ukončit slovy: Co chcete víc? To je samo o sobě něco, co jsme nečekali! V textu Sabháparvan, což je součást Mahábháraty, se v kapitole 11, verš 1-4 můžeme dočíst, že bohové přišli na Zemi ze vzdálených míst, aby tu studovali lidi! Nad zemí se prý vznášeli bez obtíží. Vanaparvan pak v několika kapitolách jednoznačně mluví o „halách“, které se otáčely kolem země jako dnešní kosmické stanice. Orbitální objekty se jmenovaly „sabha“ a byl na nich dostatek jídla i pití všeho druhu, ale také strašlivé zbraně a náboje.

Tvrzení podporuje i Rgvéda, 5.6.1-4, kde se praví, že takové objekty se snesly ze vzdálených končin vesmíru a byli to bohové, kdo lidem přinesl veškeré vědění. Technologie oněch návštěvníků z kosmu je i nám nedostupná - hovoří se například o nebeských městech, která dokázala „stát se neviditelnými“.

Občas si kladu otázku, proč Galileo Galilei způsobil

v roce 1610 našeho letopočtu takový poprask učením o oběžnicích a proč anglický fyzik Isaac Newton musel až v 17. století přijít s objevem zemské přitažlivosti. Vždyť někdejší bohové to všechno museli dávno znát! Ve spise Kiranavalí z Udájany se v 10. století před naším letopočtem diskutovalo o tom, „zda vzduch něco váží“. (92) Zda balón naplněný kouřem nebo parou bude stoupat, zatímco naplněný vzduchem bude klesat. Už v Mahábháratě se konstatuje, že pára se skládá z jemných částiček vody, které jako dým stoupají do atmosféry. „Kamínky nebo kusy hlíny, které vítr vynese vzhůru, se vracejí na zem díky zemské přitažlivosti.“ Šest století před naším letopočtem se v knize Siddantašíromani dočteme o otáčení Země kolem Slunce. Prašastapáda bhášjá ze 3. století před Kristem popisuje pád listu na zem jako kombinaci dvou druhů pohybu - „kývání a klesání“. Už římský historik Gaius Plinius Secundus (61 až 113 n. l.) věděl, proč *dochází k zatmění Slunce nebo Měsíce*, a samozřejmě i to, že Země je kulatá: (95) „... Mezi učenci i lidem se vleče spor o to, zda Země je *obývána* lidmi, jejichž nohy k ní směřují v opačném směru... Odpůrci se ptají, jak je možné, že protinožci nepadnou dolů... Je to neuvěřitelné, ale navzdory velikosti pevniny i moří je Země přece jenom koule... Proto není všude ve stejné chvíli den či noc, protože na oné půli Země, kterou Slunce *právě* neosvětčuje, *vzniká* tma...“

A to dokonce o 400 let dříve psal řecký filozof Epikuros (341-271) př. Kr. ve své Dvanácté knize fyziky o „kulatosti světů“ a o rozpínavosti vesmíru!

„Slunce, Měsíc a další hvězdy nevznikaly jednotlivě, nýbrž byly vytvořeny jako celek a teprve se různě vyvíjely.“

Jak se vůbec mohly ztratit všechny ty staré vědomosti o návštěvnících z kosmu, instrukce ke stavbě létajících strojů, popisy leteckých tras, klimatických pásem, astronomických a fyzikálních zákonů? Proč to všechno museli lidé znovu objevovat, znovu nalézat? Odpověď nacházíme v posvátných textech Indů: „Veškeré technické znalosti byly vyhrazeny elitě, všeobecně však

byly neznámé.“ Technologie starověku byly přísně tajné. I odpověď na otázku, kdy se to vlastně odehrávalo, je pro indické odborníky záhadou. Různé školy uvádějí *různá* data. V Mahábháratě líčená bitva u Kuruksétry se podle indických astronomů datuje do roku 3102 př. Kr. Ortodoxní znalci sanskrtu tvrdí, že nejstarší vědy vznikaly už šest tisíc let před naším letopočtem, putování unesené královny Sítý z Rámájany vzduchem klade jiná škola přesně do roku 4396 př. Kr. a uvádí dokonce - neuvěřitelně přesně - datum: prý se tak stalo 23. prosince...

Stále víc narážím na „učence“ přesvědčené o tom, že všechna ta líčení a popisy ve staroindických textech - dokonce prý i jinde! - popisy bohů, nebeských vozů, bitev o dobro i zlo, to všechno jsou prý pouhé literární fikce, které se odehrávaly výlučně v představách svých tvůrců. Dobré bohy prý máme chápat jako „dobré duchy“, jejich protiklad zase jako „zlé demony“. Akademická vzdělanost mění prastarou skutečnost v pouhý mýtus.

Všichni však přehlížejí, že sama Mahábhárata vychází z předpokladu fyzické přítomnosti bohů. Její bohové „se nepotí“, vypadají velmi mladě, jsou vysoké a statné postavy. Vymyšlení duchové by asi nedělali rámus, když startují ze země. Duchové také nic nejedí a hlavně neposkytují lidem dokonalé informace. Uvažujeme přímo schizofrenicky - na jedné straně ohrnujeme nos nad tím, že ve staré Indii prý někdo letěl do nebe v ohnivém voze - jak ostatně činili nejen Indové, ale i Lugalbanda, Enkidu, Etana a další - a odkazujeme takové informace mezi pověsti, smyšlené báje. Přitom nejeden z nás je schopen věřit úryvku z 2. Knihy králů: „Tu náhle z nebe sestoupil ohnivý vůz s ohnivými koňmi a oba rozdělil...“ To není staroindický text - to je naše bible!...

O různých cestách do nebes - ať už o cestě jakéhosi „proroka“ či „velkého učitele“ - se zmiňují i buddhistické texty. Těm ovšem křesťané, muslimové nebo židé nevěří už vůbec. Svého oblíbeného žáka tam vyučuje „velký učitel“ zvaný Padmásambhava, jindy též U-Rgyan Pad-Ma. Při učitelově odchodu se na nebi

objevil „kůň ze zlata a stříbra“. Všichni věděli, že se snesl ze vzduchu. Učitel se naposledy obrátil k přítomným a řekl jim: „Nehledejte mne - nikdy mne nemůžete najít.“ Poté odletěl.

„Když vzhledli do výše, byl Padmásambhava veliký jako havran. Potom už sotva jako drozd, posléze připomínal mouchu, nakonec vajíčko vši. Za několik chvil nebyl vidět vůbec.“

Etana? Bep-Kororoti? Ardžuna? Padmásambhava? Enoch? Koho byste ještě rádi viděli na jejich místech? „Nic není neuvěřitelnější než skutečnost!“ (Fjodor Michajlovič Dostojevskij, 1821 až 1881)

Fantastické skutečnosti

Ona skutečnost musela tenkrát, před tisíciletími, být ještě fantastičtější, takže „naším školním moudrostem se o ní ani nezdá“, jak pravil Shakespeare. V 11. století po Kristu shromáždil Maharši Bharádvadža množství spisů zabývajících se tím, jak bohové i lidé kdy létali. Uvádí dokonce tři světy, z nichž bohové přicházeli. Tyto planety nazývá „Mahaloka, Brahmaloa“ a „Svetadvípa“. Popisované tajemné schopnosti oněch přístrojů uvádějí v úžas i dnešní vševědy:

Tajemství stavět létající stroje, které se nemohou rozpadnout, vzdorují ohni, jsou nezničitelné.

Tajemství, jak stroje zbavit schopnosti létat.

Tajemství, jak stroje učinit neviditelnými.

Tajemství, jak odposlouchávat hovory i jiné zvuky v nepřátelských strojích.

Tajemství, jak zvnitřku nepřátelských strojů získávat obrazy.

Tajemství, jak znemožnit přiblížení nepřátelských strojů.

Tajemství, jak osoby v nepřátelských strojích přivést do bezvědomí.

Tajemství, jak nepřátelské přístroje ničit.

Odborníci se domnívají, že tyto prameny jsou nevěrohodné právě proto, že příliš předjímají budoucí

vojenskou techniku. Maharši Bharádvadža je raději pokládán za předchůdce science-fiction a nikdo se nechce jeho textem zabývat vážně, z moderního pohledu. Jenže pak zůstává naše vychvalovaná logika na mělčině: tehdejší bohové byli buď duchové, a potom nepotřebovali žádnou technologii. Nebo byli tělesní - a znalost technologie jim byla vlastní. Pokud byli nadpřirození, nepotřebovali *žádný* „hardware“. Jenže ten nelze jen tak sprovdit ze světa. Jak chcete sprovdit ze světa přístroje, které byly „nezničitelné a odolávaly ohni“? Při startu i přistání *vydávaly* neuvěřitelný rámus.

Tak létají duchové?

Navíc si představte, že by se nějaká skupinka knězů, třeba v 11. století našeho letopočtu, ale pravděpodobně o celá tisíciletí dříve, sešla někde u skleničky vína a vymýšlela tam vlastnosti příštích létajících strojů. Nebo že se několik středověkých knězů sešlo v místnosti osvětlené svíčkami a zabývali se otázkou, jak asi Ježíš Kristus letěl do nebe... Protože něco takového nelze normálním způsobem vysvětlit, vymysleli si kosmickou raketu Saturn V, kterou v posvátném zápisu ze schůze uvedli se všemi vlastnostmi počínaje použitými kovy a konče poněkud hlučným pohonem. Teprve o několik století později ji vyrobí NASA.

Jistě - každý věřící, *každý* znalec bible vykřikne: Dost! Ježíš přece nepotřeboval k cestě do nebe žádnou raketu! To je znesvěcování! Přesto existují středověké texty popisující nebeský koráb ne nepodobný raketě Saturn V. Jak je to možné? Žil snad v klášterních zdech někdo, kdo viděl tak daleko do budoucnosti? Museli přece předvídat budoucnost, když Ježíš určitě neletěl do nebe žádnou raketou...

Pokud jde o staroindické bohy, nevěříme ovšem vůbec ničemu. Křesťané nejednou *vycházejí* z předpokladu, že bohové staré Indie byli normální smrtelníci. Rozhodně je prý nelze srovnávat s univerzálním Ježíšem, zosobňujícím hmotu i ducha zároveň. Člověka i boha. U staroindických božstev údajně nelze diskutovat o cestě

duše do nebes. Dobře - když ne o cestě duše, tedy o cestě hmoty! Leč v tomto okamžiku pravidelně následuje zděšený výkřik, že tehdy popisované létající stroje nemohly nikdy ve skutečnosti existovat... Pseudologika se *potácí* ve slepé uličce, jako ostatně vždycky. „Kdo se rozčiluje nad kritikou, dává najevo, že si ji zaslouží.“ Tak pravil římský historik Cornelius Tacitus, žijící v letech 55 až 120 našeho letopočtu.

Hrátky se slovy

Ti bohové skutečně byli nečekaně tělesní - věřte tomu! Zpočátku jimi lidé byli šokováni, potom se jich obávali. Nakonec je ale obdivovali, opřádali různými tajemnými pověstmi, přičítali jim zázračné schopnosti. Jenže „zázraky“ musí vždycky dělat někdo... Pro domorodce v Nové Guinei byl „zázrakem“ sáček s hořčíkem, který Frank Hurley hodil do ohně. Vyléčení nemocného dnešními antibiotiky by bylo zázrakem třeba pro člověka doby kamenné. „Zázrakem“ může být - podle stupně technické vyspělosti - například elektrická lampa, rádio, televizní obraz nebo laserový paprsek. Protože v onom „zázraku“ dotyčný nevidí technický výrobek, uchyluje se k popisům „vypadá jako“, „působí jako“. O tisíciletí později si překladatelé lámou hlavu s tím, co vlastně bylo míněno, co popisováno. Za příklad nyní vezmu mrtvý jazyk - latinu. *Požádal* jsem jednoho ze svých kolegů, profesora latiny a klasického filologa dr. Lorenze Stágera, o překlad následujícího textu:

„Za volantem seděl android. Řídil několikátunový buldozer přímo ke startovací rampě. Stála na ní raketa se dvěma televizními satelity. Ihned po zažehnutí vytryskly ze všech čtyř motorů ohnivé ohony.

Titanová slitina v otvorech vedoucích k motorům jim odolala. Nahoře v kokpitu se na obrazovkách počítačů začaly objevovat sloupce čísel, které kosmonauti sledovali a vysílačkou předávali pozemní stanici...“ Latinský překlad zní:

„Monstrum forma hominis indutum rotám tenens in machina ingenti sedebat. Quae directo ad ma-

chinationem vastam, ex qua turris rotunda altissimaque et duas sphaeras continens surgebat, mota est. Inopinato in ima turri quattuor incendia strepitum aures obtundentem edentia visa sunt; neque tamen turris flammis consumebatur. In summa turri multa et exigua sigilla ex compluribus tabulis emicabant. Homines peregrino ornátu militari secúm murmurabant.“

S tímto latinským textem předstoupil dr. Lorenz Stáger před své studenty v poslední třídě gymnázia. Požádal je, aby v rámci jazykového cvičení přeložili text do němčiny. Výsledek experimentu uvádím:

„Monstrum v lidské podobě drželo kolo a sedělo v obludném stroji. Ten se pohyboval směrem k obrovskému lešení. Na něm byla kulatá, mimořádně vysoká věž se dvěma koulemi. Ve spodní části věže se nečekaně objevily čtyři ohně, které vyvolaly ohlušující rámus; přesto plameny věž nepohltily. Na špičce věže se objevilo mnoho malých figurek na četných tabulkách. Lidé v *cizím* vojenském oblečení si povídali něco pro sebe.“

Sotva lze výstižněji vyjádřit to, co mám na mysli. Překládat takový text ze starého jazyka do moderního je poněkud krkolomná snaha. Ze slova „android“ se stalo „monstrum v lidské podobě“, z buldozeru „obludný stroj“, ze startovací rampy „obrovské lešení“, z obou televizních satelitů jakési neurčité „dvě koule“.

Místo rakety tu máme „kulatou, mimořádně vysokou věž“, místo čtyř motorů „čtyři ohně vyvolávající ohlušující rámus“. Titanová slitina zmizela úplně, z kokpi-tu je „špička věže“, z obrazovek počítačů „četné tabulky“. Ze sloupců čísel se stalo „mnoho malých figurek“ a z kosmonautů „lidi v *cizím* vojenském oblečení“. Vysílačka znamená, že si „něco povídali pro sebe“.

Text je vlastně nepřeložitelný, protože v klasické latině většina *zadaných* slov neexistuje. Nezbývá, než pro ně hledat nejrůznější opisy. Dík doktoru Stágerovi a jeho žákům! Facta loquuntur - Skutečnost mluví sama za sebe!

Oni ztělesnění bohové, ve skutečnosti mimozemšťané, jsou v sanskrtských textech snad také popisováni poněkud

krkolomně, zachovali se však i v bájích mnoha jiných kultur. Sumerové říkají „spravedlivým z nebeské lodi din-gir“. V textu Starého zákona se stvoření, která „sestoupila z nebe“, jmenují „nefilim“. Vyučovali lidi stejně jako kuriózní tvor jménem Oannes, jenž údajně vystoupil z Eritrejského moře „v roce prvním“ a nikdy prý nic nejedl. Naučil však lidi písmu i vědám, naučil je stavět domy a chrámy, vyměřovat půdu, dal jim zákony. Naučil je zasévat i sklízet plodiny a dokonce po sobě zanechal knihu. Prastará legenda praví, že od té doby „nikdo nic většího nevymyslel“.

Tuto babylónskou legendu zapsal jako první Béróssós v díle Babylóniaka. Dnes jsme ji zařadili mezi „pohádky“. Podivného nositele kultury zvaného Oannes lze však sotva považovat za ducha nebo jiný lidský výmysl. Duchové zpravidla nemívají kvalifikaci k tomu, aby lidi učili písmu i vědám či dokonce aby jim jako dar zanechávali knihy. Nadále tedy podvádíme sami sebe, abychom podpořili svůj vlastní obraz světa. „Neuvěřitelná pravda se vzdaluje možnosti *poznání*,“ řekl Herakleitos už 500 let před Kristem...

Byl Oannes pozemský letec? Sotva! Nikdy prý nesvlékl svůj „rybí šat“ (není to jako zmínění „hadi“?), nepřijímal potravu, nemyslel na sebe. Netoužil po slávě ani po cizích zemích. Lidé by na jeho místě nejspíše byli lakotní a panovační. Oannese připomínají též takzvaní Nommoové, což je osm nebeských učitelů (přesněji: čtyři páry!) černošského kmene Dogonů, kteří žili v dnešní republice Mali. Nommoové prý měli „pohyblivé končetiny bez kloubů“, zelené přilby a před obličejem „pohybující se nebeské rostliny“. Také oni vystoupili z mraků, v přístroji popisovaném jako „koš“.

Byl to snad balón? Sotva, protože se k zemi snašel s hlukem podobným hromu, zvířil písek a přistál tak důrazně, že „půda v okolí vyletěla do vzduchu“. Bylo to jako plamen, který zhasl po prvním doteku se zemí. Nommo byl „rudý jako oheň“. Z „koše“ vedlo na zem deset schodů, od šestého z nich pak dveře k osmi komorám dvoupodlažního vnitřku. Rovněž Nommoové byli ochotní pomáhat a netoužili po moci. Černošský

kmen Dogonů se od nich naučil mnoho - dozvěděl se dokonce podrobnosti o souhvězdí Sirius! Stejně jako brazilští Indiáni kmene Kayapů, uctívají i Dogonové v černé Africe dodnes své nebeské učitele, jejich rituální masky v nejednom detailu připomínají podobu zobrazovaného Bep-Kororotiho. Nebo - chcete-li - Kačiny severoamerických Indiánů kmene Hopi. (Kačínové prý byli nebeští učitelé jejich předků...)

Největší šok z bohů mají zřejmě etnologové. Také v tomto případě se vydávají na ty nejdivočejší cesty, jimiž se snaží vysvětlit „zázračné“ Nommo. Protože kmen Dogonů zobrazuje sestoupení svých „Nommo“ dvěma geometrickými figurami, vykouznil z toho někdo „dualismus stvoření světa“. Deset schodů prý *znamená* komponenty mužské a ženské existence. Popisované komory jsou prý symbolem jsoucna a stěny sýpek znamenají žebra. Všechno dohromady to prý je „žena *ležící* na *zádech*. Její paže a nohy podpírají oblohu a její pohlaví je branou schodů vedoucích na sever“...

To je už přímo na omdlení! Z takové etnologie či jiných „věd“ nikdy nic rozumného nevzejde. Chápu, že etno..., teo... a jiní ...logové nemusejí rozumět astronomii. Proto však ještě není nutné produkovat nesmysly o ženě *ležící* na *zádech* nebo o symbolu jsoucna. Poučenější by pochopili, že „Nommoové“ svým žákům prostě ukázali, jak se kolem jasně *zářícího* Siria pohybuje malá, sotva viditelná hvězda. Dnešní astronomie ji nazývá „Sirius B“. Černoši kmene Dogonů znali dokonce velikost, přitažlivost a oběžnou dráhu této přirozené „družice“. To jsou nesporná fakta! Nechápu, proč nedostačují k tomu, aby nás vyvedla z religiózní zaslepenosti! Jenže my lidé prostě rádi věříme. Dokonce i tomu, co sami sobě namlouváme...

Od šedesátých let našeho století táhnou ulicemi mnoha evropských měst stoupenci hnutí Haré Krišna. Mládež s vyholenými hlavami, bojující za jakési nové osvícení. Jejich biblí je dvanáctisvazkové dílo Šrímad Bhágavatam, jehož autorem je Bhaktivédanta Svámí

Prabhúpáda.

Tento „božský učitel“, kterého jeho stoupenci oslovují „Vaše blahoslavená milost“ (obvykle anglicky „His Divine Grace“ - pozn. překl.), zmíněný spis nenašel ani nevymyslel. Jeho texty existovaly už v 15. století a napsal je Šri Čaitanja Mahábhaphú, narozený roku 1486 v bengálském městě Navadvípa. Ani on však není skutečným otcem posvátných textů. Patrně jde o prastaré náboženské spisy, jejichž skutečné stáří nikdo netuší! Pocházejí ze sanskrtské literatury a jejich autorem je zřejmě Sríla Vásadétam, tentýž, jenž je považován za vydavatele Mahábháraty. Šrímad Bhágavatam považují odborníci za nejdůležitější z 18 hlavních purán a nesporně patří k nejstarším historickým spisům v Indii. Obsahuje celkem 18 000 veršů, které byly v roce 1984 přeloženy do němčiny.

Pracně jsem se prokousával oněmi svazky. Pracně proto, že za každým veršem následují rozsáhlé dodatky, které čtenářům vysvětlují, co je daným obratem vlastně míněno. Text je navíc plný filozofických zásad, jak dosáhnout duševního klidu, protkán náboženskými odkazy a příběhy z dávných časů. Přečíst všech dvanáct svazků je - bůh je mi svědkem - velmi nesnadné. Přesto jsem je zvládl, protože právě na můj mlýn je to ta pravá voda! Čísła za následujícími citáty znamenají: knihu - kapitolu - verš.

„Vy velcí mudrcové, kteří jste sestoupili ze všech míst v kosmu, kteří jste se zde shromáždili ve své nekonečné dobrotě...“ (1, 19, 23) „... Můj dobrý synu Narado! Věz, že existuje sedm nižších soustav planet a celkem jich je 14...“ (2, 5, 40)

„Na planetě Vaikuntá je mnoho lesů skýtajících štěstí. Rostou tam zázračné stromy, ve všech ročních období obdařené květy a plody...“ (3, 15, 16) „V oněch secími soustavách planet jsou překrásné domy, zahrady a místa uspokojující všechny smysly. Většina obyvatel těch planet - Daitjáové, Danávášové a Ngášové - žijí domáckým životem. Jejich ženy, děti, přátelé a známé však *ovládá* klamný pocit hmotného štěstí.“ (5, 24, 8) „Protože obyvatelé těchto planet znají šťávy a elixíry vyráběné ze

záračných rostlin, protože je pijí a koupou se v nich, neznají starosti a tělesnou nemoc. Nevědí, co to jsou šedivé vlasy, vrásky a neduživost. Jejich těla zůstávají mladá, jejich pot nepáchne...“ (5, 24, 23)

„Na planetě Satjalóka neznají strasti ani stáří.“ (2, 2, 27)

„Cestoval po různých planetách, stejně jako vzduch, ničím nezastavovaný. Cestoval do všech stran. Když se tak volně a bez zábran pohyboval podle své chuti obrovským prostorem, podobal se napůl bohům.“ (3, 23, 41)

„...Takoví polobohové cestují vesmírem stejně samozřejmě, jako se prostí lidé pohybují po zemi.“ (4, 4, 19)

„Létající stroje obyvatel nebes jsou posázeny perlami, zlatem a vzácnými drahokamy. Obyvatelé se v něčem podobají mrakům - i oni bývají občas viděni s oslnivými blesky.“ (4, 6, 27) „Když bylo jeho osvobození na dohled, pozoroval, jak se z nebe snáší nádherné letadlo. Osvětlovalo oblohu do všech stran a *zdálo* se, že je to zářící Měsíc v úplňku.“ (4, 12, 19)

„Nebeský král Indra byl obklopen polobohy sedícími v různých vozidlech, s vlajkami i zbraněmi. Byli mezi nimi Vádžú, Varuna a další vládcové různých planet se svými společníky.“ (8, 10, 26) „...Všichni, kteří mohli cestovat do vesmíru, velebili neobvyklé činy Srí Vamanadévy... Potom mu Indra, král nebes, i další vládcové nebeských planet nabídli místo v nebeském voze...“ (8, 23, 25) „Kopule paláců se třpytily stejně jako kopule oněch krásných letadel, která se vznášela nad městem.“ (4, 9, 56) „Zazněl zvuk rohů, bubnů a tympánů. Na Zemi se scházeli mudrcové, praotcové a velké osobnosti z různých soustav planet.“ (4, 15, 8) Je až šokující, s jakou samozřejmostí popisují staré vědy příběhy, které i nám připomínají dnešní science fiction. Píše se v nich o jiných planetách a třpytících se kosmických lodích, v nichž krouží bohové roztodivných jmen. Přišli z jiných slunečních soustav, studovali lidi, vyučovali je a nakonec i sami sobě dopřávali blažená léta strávená na naší Zemi nebo v její blízkosti. Tyto texty

jsou dodnes nepohodlné a leckdo by je nejraději zakázal. Protože to nejde, uchylují se jejich vykladači k otřepaným argumentům. Prý jde o čirou fantazii. Skutečně?

„Kdybychom vedli přímku z bodu, v němž Slunce stojí v poledne, došli bychom k tomu, že na jejím druhém konci musí být právě půlnoc. Podobně lidé ze zemí, kde Slunce zapadá, neuvidí při cestách do zemí ležících na opačném konci přímky Slunce v témže místě, v němž ho vídají doma.“

„Neviditelný, leč věčný a mocný faktor času nutí nebeská tělesa, aby se stále *otáčela* kolem Polárky.“

„Poslední částice nám *známé* hmoty... se jmenuje atom. Jako neviditelná jednotka existuje stále, dokonce i po zničení jakékoliv formy hmoty. Hmotná tělesa jsou pouze seskupením takových atomů, ačkoliv to mnoho lidí správně nechápe.“

„Atomy jsou konečná fáze nám známého univerza. Zůstanou-li v původní formě, tedy aniž by tvořily jiná tělesa, označujeme je za nekonečnou jednotku.“

„Čas můžeme měřit tak, že měříme pohyb *atomárních* seskupení v jednotlivých tělesech... Atomární čas měříme pomocí přeměření délky *trvání* pohybu v určitém atomárním prostoru. Čas, zahrnující celou neviditelnou jednotu atomů, nazýváme velkým časem.“

Otevřené slovo

To všechno není *žádné fantazírování*, nýbrž moderní poznatky z prastarých textů! Můžeme je neuznávat, odmítat, zesměšňovat. Můžeme je přehlížet, znevažovat. S tím se ovšem většina lidí také spokojí...

Do téhož pytle patří opakované výzvy velkých církví, které nejednou se zdviženým prstem varují před tím, že cizí náboženské směry by naši mládež uvrhly do duchovního zmatku či závislosti. Upozorňují na

nebezpečí „vymývání mozků“, ba dokonce i materiálního vydírání. Snad mají někdy pravdu. Ale jenom někdy. Nechci posuzovat, která obskurní společenství mohou být nebezpečím pro tělo i duši. Jenom bych rád připomenul, že také zcela oficiální církve vybírají svůj obolus a vlastně též nutí své ovečky k jisté „duchovní závislosti“. Slovo „morálka“ nemá množné číslo! Nebezpečný může být *každý* myšlenkový směr, spojený s fanatismem. Staroindické moudrosti, obsažené ve védách, však nic takového nevyžadují ani nepředpokládají.

Přesto vesele dále věříme, že Staroindické i jiné prameny jsou pouhé literární konstrukce, zatímco naše Písmo svaté je „slovo boží“. V mimořádné velkorysosti jsme ještě schopni přiznat „*boží nádech*“ alespoň několika textům židovským. Jenže jak potom budeme vysvětlovat některé spojitosti? Ve 2. a 5. knize díla Šrímad Bhágavatam (2, 5, 40 resp. 5, 24, 8) se píše o obyvatelích „sedmi soustav planet“. Lituji, ale totéž uvádí židovská Kabbála. Zapsána prý byla teprve kolem roku 1200 našeho letopočtu, ale už dávno předtím označovalo slovo kabala *tajné*, mystické učení starých židů. Sám pojem je odvozen od hebrejského QBLH = „ten, který je přijímán“. Kabbála vykládá tajemná sdělení Starého zákona a okruhu zasvěcených komentuje zašifrované zprávy starého židovského vědění.

Stoupenci kabaly jsou přesvědčeni, že základní text byl sepsán na pokyn samotného Boha. Jakési kompendium tradiční mystiky obsahuje zejména třísvazková Sefer zohar (Kniha záře), kterou údajně sepsal už ve 2. století rabín Šimon bar Jochaj (130 až 170 n. 1.) a zhruba o tisíc let později vydal španělský židovský myslitel Moše z Leonu. Teprve tato verze tvoří dnešní, rozsáhlejší Kabbálu. (105) Tiskem vyšla poprvé v Cremoně roku 1558. Z původních pramenů vychází též latinská Kabbála Denudata (1644) i *anglická* Kabbála Unvelied (1892).

Stejně jako indické vědy, zmiňuje se též Kabbála o soustavách planet a vesmír přirovnává k živému organismu. Existují prý „nižší a vyšší světy“, z nichž vyšší

jsou blíže k Bohu a jejich obyvatelé tudíž musejí být vyspělejší. Také sedm planet z indických véd (Śrīmad Bhāgavatām) *nacházíme* ve starém textu židovském: Obyvatelé světa Geh pěstují stromy. Jedí všechno, co roste na stromech, *neznají* však pšenici ani jiné obilí. Jejich svět je stinný a žije v něm mnoho velkých zvířat.

Obyvatelé světa Nesziah jedí keře a rostliny, které nemuseli sami *zasadit*. Jsou malého vzrůstu. Místo nosu mají jenom dva otvory do hlavy, jimiž *dýchají*. Jsou velmi zapomnětliví a při *práci* často nevědí, proč ji vlastně začali. Slunce na jejich obloze je červené.

Obyvatelé světa Tziah nemusejí jíst to, co ostatní tvorové. Stále hledají podzemní vody. Jsou velmi pohlední a ze všech tvorů nejvíc věříci. V jejich světě je velké bohatství i mnoho krásných staveb. Půda je tam *převážně* suchá, na obloze jsou dvě Slunce.

Obyvatelé světa Thebel hledají veškerou potravu ve vodě. Jsou vyspělejší než ostatní tvorové. Jejich svět se dělí na pásma, přičemž v různých pásmech žijí lidé různé barvy obličeje. Umějí oživovat mrtvé. Je jich svět je velmi daleko od Slunce.

Obyvatelé světa Erez jsou potomky Adama.

Obyvatelé světa Adamah rovněž, neboť Adam si stěžoval na bezútešnost světa Erez. Obdělávají půdu a požívají rostliny, zvířata i chléb. Jsou často smutní, nejednou mezi sebou válčí. Na jejich obloze jsou *patrná* seskupení hvězd. Dříve je často navštěvovali obyvatelé světa Thebel, byli však na planetě Adamah stíženi ztrátou paměti a nevěděli pak, odkud přišli.

Obyvatelé světa Arqua zasévají i sklízí. Mají úplně jiné tváře než my. Cestují do všech světů a hovoří jakýmkoliv jazykem.

Nejsem důsledný materialista ani spiritualista, nejsem pod vlivem *žádné* sekty. Odmítám jenom zavírat oči a přestávat přemýšlet, když ve starých textech nacházím tak fantastické věci. V naší současné logice, zkomolené a zmrzačené nejrůznějšími vírami či ideologiemi, *známe* patrně už jenom dva druhy

poznatků: trapné a ty ostatní. „Trapnými“ se nezabýváme, *zatímco* já se odvažuji je vynášet na denní světlo. Odpovědi na včerejší otázky jsou namnoze zahaleny závojem licoměrného svatouškovství, a tudíž jako by patřily na hranici!

Nelze věčně přehlížet, že dávno před Galileem věděli lidé něco o jiných soustavách planet! Uvědomte si, kolik učenců minulých století „objevilo Ameriku“... Ne však vlastní vinou - vládcové z dávnějších tisíciletí totiž patrně zcela úmyslně všechny poznatky zatajili, znemožnili k nim přístup. Lidstvo mělo zůstat v nevědomosti. Kniha Sefer zohar obsahuje dokonce *krátký* rozhovor mezi obyvatelem Země a přicestovalcem z planety Arqua.

Mezi skalami se náhle objevil člověk „s jinou tváří“. Rabín Jósif se ho zeptal, odkud *přichází*:

„Jsem obyvatel planety Arqua.“

„Takže tam tedy existuje život?“

„Ano. Když jsem vás viděl přicházet, vystoupil jsem z pekla, abych zjistil, do kterého světa jsem se dostal.“

Cizinec dále informoval, že v jeho světě jsou jiná roční období. Setbu a sklizeň prý lze opakovat teprve po několika letech a hvězdy na obloze jsou uspořádány zcela jinak než zde.

Zbytečná neústupnost

I ten, kdo text považuje za literární příběh, se musí pozastavit nad obsahem předkládaných údajů. V jiné soustavě měli jiné uspořádání hvězd na obloze. Někdejší báje, které se po staletích utajování dostávají na denní světlo, vypadají skoro jako historický vtip: naši astronomové a astrobiologové se pracně namáhají objevovat planety vhodné k životu - a ve starých textech je popisována jejich flóra!

Kabbála je dosud *považována* za text „posvátný“, „inspirovaný samotným Bohem“. Její závažný obsah byl *znám* pouze úzkému okruhu zasvěcených,

především kněžím. Je vyloučeno, že by do ní nějaký literát zabudoval své konstrukce jakési starověké science fiction. Tradované *poznání* nebylo možné měnit - celé duchovní školy by proti tomu povstaly.

Jak ale někdo přišel na to, že obyvatelé světa Nesziah jsou malého vzrůstu a místo nosu mají jenom dva otvory do hlavy? Měli snad autoři na mysli nějaké trpasličí kmeny z Afriky? Sotva! Na jejich obloze přece není červené Slunce...

Už slyším, jak nějaký skeptik namítne, že také z naší planety občas vidíme rudé Slunce. Snad měl autor na mysli Slunce při jeho *západu* nebo při východu nad mořem, a ty „otvory do hlavy“ měly symbolizovat, jak nevzhlední mu připadali cizinci ve srovnání s naší krásou. Ani tomu nevěřím. Proč jsou potom obyvatelé světa Tziah naopak velmi pohlední a na jejich obloze září hned dvě Slunce? Zato svět Thebel leží od Slunce velmi daleko...

Vím, že bych s teorií o ovlivňování starých pozemských kultur zvenčí příliš neuspěl, kdybych vycházel z jediného, mnohým snad i trochu problematického zdroje. Jistě, nelze se odvolávat jenom na Kabbálu.

Je tu však ještě Vaimánika šástra, Lugalandův let, Etana, jsou tu indické védy a eposy, pět čínských císařů, kteří sestoupili z nebe. Nommoové kmene Dogonů nebo Šrímad Bhágavatám. Nezdá se vám těch „náhod“ už trochu moc?

Proč ale všechno to vědění znalo jenom pár lidí v uzavřených společnostech? Proč bylo dostupné jenom hrstce mnichů nebo členům *záhadných lóží*? Snad je to psychologická bariéra, *známá* choroba západní, ale i muslimské společnosti. *Bariéra* vytvořená původními, převážně zkomolenými náboženskými představami, doplněnými současnou ideologií. Mnozí odpovědní a autoritativní lidé podporují - často v dobré víře - představu, že lidé musejí tápat v nevědomosti.

Jedněm slouží k takovému rozhodnutí argument o „duševním blahu člověka“, které jim leží na srdci až přespříliš, jiní *vycházejí* z jakési pseudoodpovědnosti své

„ideologie“. V obou případech je výsledek *tentýž* - nepravda! Přitom teoreticky dává většina lidí přednost vědění a inteligenci před nevědomostí a hloupostí. Společnost, která *neuznává* alternativu své víry a své ideologie, která nepřipouští debatu z obav, že by přišla o svůj myšlenkový monopol, skončí nakonec v bludném kruhu náboženských či ideologických dogmat. Za kacířství je pak *považována* pouhá představa, že by k uvěření bylo předkládáno něco, co dosavadní víru může být i jen malinko zviklat.

Profesor dr. Karl Steinbuch napsal: „Jestliže někdo propadl víře v brzký konec světa, sotva se nadchne pro technický či společenský rozvoj.“ Kdo nesmí přemýšlet, srovnávat, diskutovat, číst, zahrnovat do své logické soustavy moderní poznatky, takový člověk je úmyslně ohlupován. Je zajímavé, jak nemůžeme „přežít“ přechod z minulého způsobu myšlení do způsobu moderního. *Zatímco* v technice dosáhlo lidstvo nebyvalého pokroku, mozek velké části lidí se ještě neadaptoval.

Také v Tibetu a v Japonsku

Dovolte mi zůstat ještě chvíli v oněch končinách, jimž my lidé vděčíme za svoji původní inteligenci. (Bohové stvořili lidi ku obrazu svému.) V genealogii tibetských králů se píše o 27 legendárních panovnících, kteří sem přišli z vesmíru a „k lidem sestoupili po nebeském žebříku“. Jsou popisováni jako bohové světla, kteří po ukončení pozemské mise zmizeli opět v kosmu. Jistě, někdo se může domnívat, že jsou totožní se zmíněnými pěti císaři čínskými nebo - pro mě za mě - s osmi Nommoym kmene Dogonů. Snad někdo řekne, že naši prostomyslní předkové spletli dohromady různé texty.

Pochybují. Tibeťané totiž od svých nebeských učitelů obdrželi „krabičku se starodávným písmem“, která je dodnes vystavována mezi posvátnými relikviemi jakéhosi kláštera. Teprve v 17. století si všiml historik, láma Taranátha, že nebeští učitelé doložili kněžím svou návštěvu různými vyobrazeními.

Něco podobného se stalo ve starém Japonsku. Tam sestoupil vnuk bohyně Slunce Amaterasu na vrchol hory

Takašihó, *ležící* na ostrově Kjúšú. Přinesl s sebou nejen panovnické insignie - symbol své moci, meč a korunovační klenoty - ale i božský slib: „Tato země... je místem, které moji potomci zcela ovládnou... Ať nebeská dynastie vzkvétá a věčně trvá, tak jako věčně trvají nebesa i země.“ A skutečně - vždyť japonský císařský dvůr dodnes odvozuje svůj původ od nebeských bohů! „Božské“ dary přečkaly celá tisíciletí. K chrámu bohyně Slunce Amaterasu ve městě Ise na ostrově Honšú putuje každoročně několik miliónů Japonců, uctívajících tam symbol královské moci. Korunovační klenoty jsou nyní v královském paláci v Tokiu a meč v klášteře Atsuta nedaleko Nagoje.

Z ostrovní japonské říše pocházejí i zvláštní figurky zobrazující ona mocná nebeská stvoření. Jednak výtvořky zvané „kappa“ s ploutvovitými rukama, trojúhelníkovými očima, s velkými ušima a nápadně nasazeným kloboukem. Nejnápadnější je na nich ale nos připomínající chobot, přičemž takový „chobot“ končí v jakési krabici na zádech! Podobná stvoření s „choboty“ byla zvěčněna do kamene v Indii i ve Střední Americe.

V Indii a Indonésii jsou to především zobrazení boha Ganéši, leč podobná vyobrazení bohů s jakousi trubicí vycházející z obličeje jsem fotografoval také na mexické hoře Monte Alban, v Copanu (Honduras), v mexické Tule nebo guatemalském Tikalu. (Podobně též El Baul, rovněž Guatemala.) V Tikalu, v dnešním muzeu s monumentálními mayskými zříceninami, stojí snad nejvýraznější „bůh s chobotem“, s nímž si *přátelé* archeologové nevědí rady. Protože nikdo neví, co to má znamenat, říká se třímetrové plastice „náhrobní sloup“. Já ji naopak považuji za patrně nejnápadnější kamenné *zobrazení* nebeského učitele.

Hlava velké figury je uražená. Z širokých ramen vycházejí dva ovínuté lokty. *Zápěstí* se ztrácejí v jakýchsi „manžetách“, na obou rukou jsou podivné, hrubé palčáky. Božský učitel má na nohách poněkud komplikované boty, z nichž *vycházejí* zahnuté hadice. Jeho oblek nemá viditelné *zapínání*. Na opasku visí podivné „sáčky“.

Uprostřed hrudi pak vidíme nápadnou hadici, skutečně připomínající chobot, která je jakoby složena z mnoha na sebe navazujících článků. Pod pasem postavy se trubice *zahýbá* a končí v krabici na levé straně těla.

Podle mého *názoru* je „předklasický náhrobní sloup“ z Tikalu školáckým příkladem *zobrazení* nepochopené techniky. S tím rozdílem, že k jejímu popisování tentokrát nebylo použito slov, nýbrž popis byl jako výjev zvěčněn do kamene. Je úžasné srovnat originál, detail „předklasického náhrobního sloupu“ z Tikalu, s jeho uměleckým vyobrazením, na němž všechny nepochopené technické detaily vidíme v různých barvách. Odborníci tvrdí, že jde o neznámé božstvo v obřadním rouchu a trubice, která očividně končí v krabici, prý zpodobňuje stylizovanou míchu?! Ochraňuj mě sám svatý Kukulkan!

Dalším japonským dílem z doby bohů jsou malé sošky zvané „dogu“. Bronzové figurky, vysoké necelých 20 centimetrů, pocházející přibližně z roku 600 př. Kr. Byly nalezeny na několika ostrovech a víme jenom, že jde o „pomocníky bohů“. Vypadají poněkud „nabobtnale“, především jejich oděvy. Místo rukou mají chapadla jako roboti. Oči zakrývá něco, co připomíná naše brýle, celou hlavu pak - včetně oněch brýlí - překrývá jakýsi skafandr. (Vzpomeňme si, jak vypadali Bep-Kororoti, masky Dogonů ze střední Afriky nebo podoba „Kačínů“ v *podání* indiánského kmene Hopi z Arizony.) Podobně jako „náhrobní sloup“ z Tikalu, ani sošky „dogu“ nezapadají do *žádné archeologické* přihrádky. Totéž však lze říci o mnoha předmětech z nejstarších dob...

Na památku kdysi tak uctívaných nebeských učitelů se dodnes *pořádá každý rok* rituální slavnost. V noci z 31. července na 1. srpen vypouštějí účastníci slavnosti z pobřeží Kumamoto na moře červené plovoucí svíčky. I jejich světlo září červeně a má symbolizovat neznámý oheň, který „bohové kdysi přinesli s sebou z hvězd na zem“. Nabízí se srovnání s Kukulkanovou pyramidou v mexickém městě Chichen-Itzá. Tam dosud *každý rok* 21. března sestupuje v podivné hře světél a stínů z nebe

božský učitel, oslavovaný desetitisíci přítomných diváků...

Kdo tady „fantazíruje“?

Leč nic z toho nestačí jako argument pro povznesenou armádu včerejších vykladačů. Nestačí jim *literární* doklady, masky, figury, náhrobní sloupy, nestačí vyobrazení bohů na chrámových stěnách. Šok z bohů je příliš hluboko zakořeněn. Všichni nositelé kultury, kteří kdy sestoupili z nebes, jsou interpretováni jako „ztělesnění přírodních jevů“. Představy o Slunci a Měsíci prý vyvolaly v hlavách našich předků nejednou zmatek. Ti, kdo lidem dali poznat nástroje a rostlinné kultury, v sobě nepochybně měli něco z „Měsíce a jeho přirozenosti“. Stejně rychle jako fáze Měsíce na obloze se „objevili, zmizeli, rozplynuli se v neznámu“.

Není pak divu, že v intencích takového výkladu se vousy či vlasy mění ve „sluneční paprsky“ a nebeské figurky v rychle mizející hvězdičky. Příliš snadno důvěřujeme sami sobě! Podobné výklady bych ještě pochopil v minulých stoletích - ale dnes? Musíme skutečně tyto nesmysly tradovat navěky? Odkud se potom vzaly představy o vzdálených planetách, stavbě hmoty, atomů? O slitinách kovů, pohonných motorech, zbraních?

Vím, že vždycky bylo dost literátů, výtvarníků i jiných snilků, jejichž vize nelze doložit ničím. Vím, že vždycky se lhalo. Ale při pohledu na zachované figurky nebo staré texty mně takové vědomí nepomáhá.

I největší fantasta může šířit pouze představu odvozenou ze skutečnosti a skládající se ze skutečnosti. Žádná pradávna science fiction by se nestala jen tak náhodou součástí posvátných knih. Vymyšlené zkazky by nestály za zvěčnění v pergamenech, aby se staly součástí fondů významných knihoven!

Z bádání a výzkumu víme, jak šťastní jsou objevitelé starých pečetí, obchodních smluv, historických dokumentů, královských listin. Alespoň tušíme, co je ve starých archívech. Nejsou v nich *žádné* prehistorické

„vědecké fantazie“, proti nimž by se nejvyšší knězi, často opatrovatelé takových pokladů, určitě vzbouřili. Triviální literatura se nemohla dostat do posvátných knih. Zapsány a uchovány byly jenom důležité dokumenty, případně velké náboženské pravdy.

Kdyby se naše nemocná civilizace jednou zhroutila a potom začínala znovu od petrolejových lamp, kdyby budoucí etnologové po staletích našli v archívech zprávy o přistání na Měsíci, asi by také považovali informace o lunochodu za literární konstrukci, ne-li dokonce za dílo chorého mozku. Nějaké „Apollo“ prý přistálo na Měsíci... K smíchu! - Rozumný člověk přece ví, že Apollo je jméno antického boha, a ne nějaké rakety! A kdo že to přistál na povrchu Měsíce? Nějaký orel? První zpráva přece anglicky zněla „Eagle has landed“!

Naše jednostranná výchova nám zavírá oči před argumenty druhé strany a způsobuje, že své chování podřizujeme vlastním přáním. Jsou-li děti odmalička vychovávány v přesvědčení, že je třeba věřit v jakéhosi boha, jenž údajně vykvrácel na kříži, budou se pohybovat v mezích daných příslušným náboženstvím. Jiné děti v jiné zemi zase věří v jedinečnost proroka Mohameda. V obou případech jsou vedeny k tomu, aby své náboženství považovaly za přirozenou pravdu o světě a nikoho nenapadne dělat z křesťanského dítěte muslimské.

Tím je od raného dětství vymezena cesta našeho myšlení. Také při poslechu starých bájí, dokonce při pohledu na hmatatelná svědectví z počátků lidského věku se chováme stejně jednostranně. Naše struktura myšlení byla budována školou i vírou, pokračovala na vysoké škole, formovala ji příslušná literatura. Pohybujeme se v klamných jistotách o svém vědění. Ze všeho nejdříve odmítáme opačné přesvědčení, opačné důkazy. Psychologické normy našeho chování jsou nevyvinuté. Neuznáváme nic, co přesahuje navyklou ohradu, co míří do kosmu. U nás se *žvatlající* děti učí počítat na prstech, *zatímco* indiští *žáčci* spojují první číslovky s určitými představami, pojmy:

jedna - znamená Měsíc
dvě - polovina měsíční fáze
tři - oči (proč?!“)
čtyři - vědy
pět - šípy
šest - roční období
sedm - dny
osm - bósu („kosmická stvoření“)
devět - planety (!)

Naše vědění je uvězněno ve schránce, z níž nevedou žádná čidla. Co není uloženo v šedé kůře mozku, je prostě směšné, nemožné. Naše tykadla hned ožijí. Zároveň si však zničíme periskop a po důkazech voláme teprve poté, kdy jsme je sami pošlapali. Až potom klademe otázky, jaké předměty, jaké důkazy po sobě zanechávali nebeští učitelé. Kde jsou, prosím vás?

Když dnešní etnologové navštíví nějaký primitivní kmen, vezmou si záznamy, filmy, kamery, měřicí přístroje a veškeré další vybavení zase s sebou zpátky. Ani vrtulník, v němž přiletěli, tam samozřejmě nenechají. Jejich návštěva zůstane v paměti kmene, ale bez dokladů. Kameře se snad bude říkat „boží oko“, bubínkovému revolveru „hrom ničící zvířata“, helikoptěře „lod' s hřmějícími křídly“. Zanechali však oni etnologové po sobě něco konkrétního? Kde to je, prosím vás?

Někdo namítne, že kovy a plastické hmoty překrají věčnost. Skutečně? Kam se tedy poděla zřícená letadla z třicátých let našeho století? Kam zmizely tlusté pancéřové desky z první světové války? A bude něco z oněch několika předmětů v dnešních muzejích existovat ještě za tisíc let? V případě „bohů“ z vesmíru přitom nejde o několik staletí, nýbrž několik tisíciletí! Je absurdní se domnívat, že by po nich muselo něco zůstat. Svě cenné předměty si samozřejmě vzali zase s sebou *zpátky*.

Chrám jako pozůstatky kosmických lodí

Přesto nebeští učitelé nezanechali stopy jenom

v literatuře či ve výtvarném umění, ale i v monumentálních stavbách. Přiměli lidi k tomu, aby představa nebeských lodí zůstala zachována v kameni. Půdorys i konstrukce mnoha chrámů připomínají „nebeská města“ nebo lodě mimozemšťanů.

„Syn Prijávratův, duchaplný král Sakadvípa, mně dovolil postavit v naší zemi boží dům, podobající se vozidlu bohů. Byl vskutku božský, veliký a kamenný.“

Chrámů připomínajících božská vozidla je v celé Indii bezpočet. Jsou dokonce i na střední Jávě. Jenom namátkou jmenuji chrámy v Bombaji, Puri, Káňčipuramu, Mahábalipuramu, v Eluře, Tandžore, komplex chrámů v Borobuduru. Mohl bych uvést ještě nejméně deset dalších. Pocházejí nejen z různých dob, ale jsou zasvěceny i různým bohům. Přesto mají něco společného - jejich půdorys a stavba vycházejí z typu vimány. Architekti dbali také u novějších staveb na to, aby staré tradice zůstaly zachovány. Na vrcholu každého z chrámů je boží vůz nebo boží kolo. Výjimkou je právě Borobudur s jednou gigantickou stupou, kolem níž napočítáme 1472 menších! Stupy vypadají jako zvony nebo polokoule se špičatými věžičkami na vrcholu. Připisuje se jim několikrát symbolický význam:

symbol konce životní pouti

hrob

centrum tvůrčích sil

tři části buddhistické trojjedinosti

dimenze prostoru

prostředek dopravující do světa bohů

vozidlo bohů, vykonávající rituální pohyby.

Všechny druhy náboženské víry mají jedno společné - „zachovávají“. Chrámy byly po tisíciletí obnovovány, často zcela nově postaveny. Přesto knězi dbají na to, aby i nový kámen ztělesňoval staré poselství. Například - všechny křesťanské kostely římského stylu mají základní půdorys kříže. Všechny muslimské mešity, ať staré či nové, směřují k místu, kde leží Mekka. Z chrámových staveb tedy lze vyčíst jisté poselství, bohužel však nikoliv datum, kdy zde přistáli mimozemšťané. Jisté je pouze jedno: bylo to před velmi,

velmi dlouhou dobou.

Kdyby jejich návštěva spadala do historických dob, kdy nejrůznější národy už doslova psaly své dějiny, určitě by lidé o mimozemšťanech vyprávěli v tlustých knihách. Takovou senzaci nelze zamlčet v *žádné* době. Všechny údaje týkající se mimozemšťanů pocházejí tedy nikoliv z historického, nýbrž z předhistorického období, z doby vzniku náboženských pramenů. Jenže i ty přece kdysi nebyly ničím jiným než zapsanou historií! Kdy se to tedy mohlo stát?

Řekni, kde ty časy jsou...

Diodóros ze Sicílie napsal před 2000 lety:

„Egyptští knězi odhadují dobu od vlády boha Slunce až po Alexandrův odchod do Asie přibližně na 23 000 let.“

V druhé knize popisuje tentýž autor podrobně astronomické vědomosti chaldejských knězi v Babylóně. Chválí je jako velmi zevrubně a uvádí četné příklady tehdejších znalostí. Vyšly tak najevo poznatky, které teprve po tisíciletích někdo znovu „objevil“, načež hned zásadně změnilly náboženský i vědecký obraz světa. Jak se to mohlo stát? Vždyť o chaldejských kněžích se můžeme dočíst například:

„Každá z planet, říkají, má svou vlastní dráhu. Obvykle se pohybují rychlostí, která se mění v závislosti na časových údobích... Tvrdí, že mezi jmenovanými hvězdami se pohybuje Měsíc. Jeho přitažlivost způsobuje, že je Zemi nejbliže. Svoji oběžnou dráhu urazí ve velmi krátkém čase nikoliv díky rychlosti svého pohybu, nýbrž proto, že jeho oběžná dráha je tak krátká. Jeho světlo je prý pouze vypůjčené a jeho zatmění způsobují stíny vrhané Zemí...“

Diodóros s úctou dodává, že Chaldejové měli ze všech lidských kultur největší astronomické znalosti i zkušenosti se sledováním hvězd. Největší *záhadou* však je jejich představa o délce lidské historie:

„Těžko však budou hledat někoho, kdo uvěří jejich představám o tom, jak dlouho už se zabývají vznikem vesmíru a historií. Podle jejich údajů uplynulo čtyři sta

sedmdesát tři tisíc let od Alexandrova *tažení*...“

Cože? 473 000 let...

Nerad bych takové úvahy považoval za bernou minci, jakkoliv to tvrdí i sumerský seznam králů. Byl nalezen v iráckém městě Chórsabád, v údolí řeky Tigris. Je to černý, několikaboký kus kamene. Na každé z jeho stran jsou vyryta jména králů s údaji o letech jejich vlády. Věda tento ojedinělý *nález* opatřila katalogovým heslem WB 444. Dnes ho můžete obdivovat v oxfordském Ashmolean Museum. A co že je tam psáno?

„Když království sestoupilo z nebe, bylo království v Eridu. V Eridu byl králem Alulim a vládl 28 800 let.

Alalgar vládl 36 000 let. Dva králové, 64 000 let vládli.

V Bad-Tibiře vládl En-men-lu-ana 43 200 let.

En-men-gal-anna vládl 28 800 let.

Bůh Dumuzi, pastýř, vládl 36 000 let. Tři králové, 108 000 let vládli.

V Laraku vládl En-zib-zi-anna 28 800 let. Jeden král, 28 800 let vládl.

V Sipparu byl králem En-men-dur-anna, který vládl 21 000 let. Jeden král 21 000 let vládl.

V Suruppaku byl králem Ubar-tutu. Vládl 18 600 let. Pět měst, osm králů. 241 200 let vládli.

Přišla potopa. Po ní opět sestoupilo království z nebe. V Kisu bylo to království. V Kisu byl králem Ga-ur. Vládl 1200 let.

Gulla-Nidaba-anna-pad vládl 960 let. Zukakip vládl 900 let. Atap vládl 600 let, jeho syn 840 let.

Etana, pastýř, jenž vystoupil do nebe, byl králem. Vládl 1560 let. Jeho syn Balih vládl 400 let. Tizkar, syn Samugûv, vládl 305 let...“

A tak dále.

Podle WB 444 vládlo deset králů před potopou dohromady 456 000 let. Po potopě „opět sestoupilo království z nebe“. 23 králů, kteří se po ní vystřídali na panovnickém trůně, to stále ještě dotáhlo na 24 510 let, tři měsíce a tři a půl dne vlády!

Nelze nepřipomenout, že též deset biblických praotců před potopou se těšilo požehnanému věku. Adam se

dožil více než 900 let, Enoch zmizel v 365 letech, když se v létajícím voze vydal směrem k nebi. Jeho syn Metuzalem žil vskutku požehnaných 969 let. Věřící židé i věřící křesťané berou tyto časové údaje doslova. Zatímco údaje chaldejských astronomů nebo léta vlády v Královské listině WB 444 „pochopitelně“ zpochybňují.

„Mýlíme se všichni, jenže každý jinak!“ (Georg Christoph Lichtenberg, 1742 až 1799)

Dokonale se podařilo někdejší návštěvy mimozemšťanů během dalšího vývoje lidstva zpochybnit, znevážit, zatajit. Jsme alespoň dnes chytřejší?

IV. SKUTEČNOST, NEBO PŘELUDY?

NEJKRÁSNEJŠÍ VĚCÍ, KTEROU MŮŽEME OBJEVIT, JE ZÁHADA.

Albert Einstein (1879 až 1954)

Představte si veliké mraveniště a předpokládejte, že zvířátka v něm jsou inteligentní, schopná vzájemně komunikovat. (Což ostatně skutečně dělají...) Zaryjte holí divoce a bezohledně v mravenčím sídle. Reakcí bude kolaps. Panika, bezradnost mravenců. Příčinnivá zvířátka netuší, kdo se k nim zvenčí dobývá, že je to člověk, a proč dělá to, co dělá. Jeho jednání je pro mraveniště tímtež, čím je pro nás zemětřesení. Někdo ničí jejich vajíčka, zvenčí zaútočil na jejich posvátnou královnu.

U příštího mraveniště si počínejte opatrněji. Malou, tenkou větvičkou shrňte na kraji mraveniště jenom nepatrný kousek navršené hlíny. Postižení mravenci budou opět bezhlavě zmatkovat, většina mraveniště však zůstane v klidu. Asi by ti inteligentní tvorové hlásili událost jakémusi vyššímu pracovišti, které škodu ihned odstraní. Pokuste se podobným způsobem na několika místech mraveniště vyvolávat neklid, aniž byste jediného mravence zranili. Kdyby měli mravenci tiskovou agenturu, určitě by vysílala zprávu o místním narušení pořádku. Ti, kteří byli na místě činu, budou na mravenčí čest a jedlové jehličí přísahat, že to bylo přesně tak. Nezúčastnění mravenci z nepostižených oblastí přejdou takové *zprávy* s úsměvem. Řeči o

mimomravenčím zásahu považují za nesmysl. Snad se několik moudrých mravenců dostaví na místo činu, aby škodu potvrdili. Snad se budou domnívat, že příčinou byla spadlá větvička nebo nějaké nemotorné zvíře. Nepřipustí však, že by mohlo jít o dílo „mimomravenčí inteligence“. (Nazvěme ji zkratkou MI.)

Drobné rušivé zásahy můžete opakovat. Chyťte tu a tam nějakého mravence, odnechte ho ve sklenici do laboratoře, zkoumejte ho a potom zase vraťte zpět. Vyděšení svědkové budou spěchat oznámit zprávu svým médiím, za což *vzápětí* sklídí posměch. K těm, kdo skutečně zažili setkání s mimomravenci, se navíc přidají různí rozumbradové a psychopati, bezmezně věřící i šarlatáni, kteří si podobné příhody budou vymýšlet.

Všichni, ti praví i ti falešní, vyvolají diskuse o setkáních s mimomravenci. Mravenčí sdělovací prostředky, zprvu *váhavé* a ironické, znejistí. Jednou dozraje čas k tomu, aby se sešla komise, *jejímž* cílem bude *záhadu* objasnit. Mravenci mají v zásadě jenom dvě možnosti:

1. Nadále se *brání* uznat mimomravenčí zásahy jako dílo cizí inteligence a *uzavírají* se před nimi. Takové jednání ale vede do slepé uličky:

a) Propásnou možnost rozšířit svůj obzor a uvěří, že jsou do sebe uzavřený systém.

b) Riskují, že je MI zničí, protože jí *připadají* neinteligentní, nevýznamní, podřadní.

c) Ti z mravenců, kdo skutečně *zažili zásahy* z nemravenčího světa a byli MI dokonce zkoumáni, nebudou moci mlčet. Hledají stejně postižené partnery. Za každou cenu chtějí zjistit, zda je někdo nesleduje či dokonce neovlivňuje. Nakonec ztratí respekt vůči svým vůdcům, kteří nechtějí vzít skutečnost na vědomí. Schyluje se ke vzpouře.

2. Mravenčí společenství se rozhodne navázat kontakt s MI. Chce znát příčiny obtěžování. Staří mravenci jsou dokonce přesvědčeni, že by se jejich společenství mohlo od MI mnohému přiučit. Možností je několik:

a) Mravenčí společenství sestaví z tisíců kousků jehličí

veliký rovnoramenný trojúhelník, který má sloužit jako signál pro MI.

b) Ze zbytků listů sestaví kruh a hned po něm druhý. Mají symbolizovat atom, nejmenší jednotku, vzájemně spojené kruhy pak představují molekulu.

c) Pátrají tykadly po několika vybraných frekvencích v naději, že najdou vlnovou délku, na které vysílá MI.

Poslední z postupů může leckdo považovat za omezený, neboť mravenci nevědí, zda MI vysílá ve vlnových délkách pro ně slyšitelných.

Co měla znamenat tato bajka o mravencích? Paralelu - lidská společnost se totiž chová úplně stejně!

Jako horký brambor

Snaží-li se někdo neobcházet problematiku UFO, je považován za „cvoka“. Seriózní lidé se ničím takovým nezabývají, a basta! Pokud to přece jenom zkusí, musí počítat s veřejným posměchem - ze solidní společnosti budou urychleně vyobcováni. Jakou fakultu by měl člověk vystudovat k tomu, aby se mohl stát badatelem problematiky UFO? Nejspíše tu, kterou studovali chovatelé králíků, prodavači vajec nebo výrobci štětek na holení - prostě žádnou. A jakou fakultu je nutno absolvovat k tomu, abyste se mohli zařadit do skupiny badatelů hlásajících, že *žádná* UFO neexistují? Tutěž!

Jsmo si tedy jednou provždy rovni - až na tu maličkost, že odpůrci UFO vždycky vyhrají. Kdo někdy záhadné létající předměty viděl, kdo měl dokonce takovou smůlu, že prožil setkání „třetího druhu“, tu nakonec stojí bez objektivních důkazů. I když jsou k dispozici dobré fotografie, někdy dokonce videozáznam - protivník *žádné* důkazy *neuznává*. Popíše-li setkání s UFO 50, 100 nebo třeba i 1000 lidí, jsou všichni považováni za oběti „davové sugesce“. Prý sledovali fata morgánu nebo některý z předmětů, jaké dopadají na naši planetu denně - třeba úlomky kosmických raket. Najednou jako by Země byla objektem stálého náletu z vesmíru...

Když lobby popírající existenci UFO neprorazí s nápady o kosmickém odpadu, ukáže se, že údajní ufoni

byli všechno možné - lehká letadla, draci, horkovzdušné balóny, různé *odrazy* světél nebo halucinace, výmysly a *fantazírování*, hejna komárů, vysoko se vznášející meteorologické balóny, dokonce třeba „jasně zářící planety“, které za jasné noci neuvěřitelnou rychlostí kroužily kolem Země. *Zmíněná* lobby je veskrze pseudovědecká. Halí se do pláště *údajné* vědeckosti, své protivníky pomlouvá a zesměšňuje, přičemž ale nepropásne *žádnou* příležitost přesvědčovat o své serióznosti.

V *žádném* computeru na světě nenajdete údaje o tom, kolik lidí, ať už jednotlivě nebo i ve skupinách, přišlo do styku s mimozemšťany od 24. června 1947, kdy je jako první uviděl ve 14.30 odpoledne pilot Kenneth Arnold. To byla první UFO. Při *pátrání* po troskách zříceného dopravního letadla C-46 kroužil nad pohořím Cascade Mountains ve státě Washington. Náhle zpozoroval zleva řetěz devíti jasně *zářících* kotoučů. Kuriózní manévr letky UFO sledoval přesně tři minuty. Podle jeho líčení to vypadalo, „jako by se nad vodou vznášely nějaké talířky“. Proto se začalo hovořit o „létajících talířích“.

Škoda, že od té doby podobné případy nikdo nepočítal. Byl by to *možná* vhodný předmět výzkumu pro mladé sociology, i statistikové by byli množstvím takových setkání překvapeni. Nejde nakonec o *žádné tápání* ve tmě. Literatura o UFO se výhradně svědecky doloženými případy rozrostla na dobrých 1000 titulů. Jenom v anglosaské oblasti jsem napočítal asi 500 knih na toto téma. K případům doloženým navíc připočítejme případy nezveřejněné. Značný počet nenápadných, znepokojených a zstrašovaných lidí, kteří také mají za sebou zážitky s UFO, raději *zůstává* v anonymitě. Obávají se reakcí svého okolí, pochybují o vlastním rozumu nebo mlčí kvůli svému povolání.

Věda sledovala UFO v různých dobách s různými výsledky. *Zatímco* pověstná Condonova zpráva, financovaná americkým vojenským letectvem, dospěla převážně k negativním výsledkům, prof. dr. Allen Hynek viděl situaci kolem UFO diferencovaněji. Dnes už

zemřelý profesor Hynek byl astronomem v Chicagu a platí za zakladatele vědeckého sledování UFO. Matematik a astronom Jacques Vallee dospěl po zevrubném rozboru k tomuto závěru: „(Záhada UFO)... prostě existuje a jejímu zkoumání se navěky vyhýbat nelze. Dojdeme *možná* dokonce k závěru, že naše vlastní existence bude záviset na tom, jak vážně se výzkumem budeme zabývat.“

Statisticky lze *prokázat* posun v myšlení. V květnu 1985 vypsaly americký časopis Industrial Research Development, který čtou především vědci a průmysloví manažeři, anketu:

- 27 % *dotázaných* pevně věřilo v existenci UFO,
- 34 % ji považovalo za pravděpodobnou,
- 12 % váhalo,
- 19 % se přiklánělo spíše k negativnímu postoji,
- 8 % tvrdilo rozhodně NE.

Oněch 61 % víceméně nebo zcela nakloněných existenci UFO svědčí o tom, že stoupenců přibývá. V létě 1990 přišel ve Spojených státech dokonce na svět vědecký obor nazývaný ufologie. Tisk o tom tenkrát napsal:

„Neidentifikované létající předměty byly dlouho polem působnosti snů a fantazírujících spisovatelů. Nyní se konečně hlásí ke slovu věda. Létající talíře musíme zkoumat bez předsudků. Proto vznikl v USA časopis Journal of UFO Studies. Chce otiskovat především práce a poznatky těch badatelů, kteří zatím mlčeli ze strachu před posměšky svých kolegů.“ (Adresa redakce: 2457 West Peter-son Avenue, Chicago.)

Anketa provedená v lednu 1991 musela přesvědčit i ty, kdo se *zatím* domnívali, že v UFO mohou věřit nanejvýš senilní starci a „vznešené“ staré dámy, případně obyvatelé rozvojových zemí, jejichž vzdělanost přece jen za *západní* Evropou *zaostává*. Ve Francii mají nejen *známy* vědecký časopis Science et Vie, ale i jeho variantu pro nejmladší zájemce. Science et Vie Junior vypsaly anketu pro mládež od osmi do šestnácti let. Tématem ankety byly otázky parapsychologie a mimozemských civilizací. Plných 45 procent dotázaných

přiznalo víru v existenci UFO! (Z toho 51 % chlapců a 49 % děvčat.) (123)

Uvědomme si konečně, že výmluvami jenom zpochybňujeme vlastní schopnost správně hodnotit situaci. Postoje typu - nevěříme v UFO, protože nic takového nemůže existovat, se podobají tvrzení učeného přírodovědce dr. Lee DeForesta, který dokonce v roce 1957 prohlašoval: „Člověk nikdy nemůže doletět na Měsíc, bez ohledu na to, jaký vědecký pokrok ještě lidstvo učiní.“ O 12 let později, 20. 7. 1969, přistála na Měsíci kosmická loď Apollo 11. Zmíněný vědec však zdaleka nebyl sám. Stejně se tenkrát vyjádřil například ředitel hvězdárny v Greenwichi, Sir Harold Spencer Jones.

Dějiny vědy nás poučují, že i nejuznávanější kapacity mohou zastávat nesmyslné názory. Vždyť už ve 2. století před Kristem vykládal Ptolemaios z Alexandrie: „Tvrdím jednoznačně: Země je středem světa a všechna nebeská tělesa se kolem ní otáčejí.“

Kdo tedy lže?

Vážení lidé obvykle zvedají výstražně prst vždy, když jde o UFO. Kdo nás před takovými ochrání?

Už citovaný prof. dr. Allen Hynek, mimo jiné poradce amerického vojenského letectva pro *otázky* UFO, poznamenal:

„Nemohu si nevšimnout, že vojenské letectvo našlo v každém jednotlivém případě vlastní řešení... Záhy bylo jasné, že vojáci mají sklony každou zprávu o UFO patřičně upravit. *Z názoru* ‚možná že to bylo letadlo‘ se vždy dospěje k verzi ‚s největší pravděpodobností to bylo letadlo‘. Připomíná to řeckou báji o Prokrustovi, který každého přizpůsobil svému loži - malé o kousek zvětšil a velkým kousek ubral...“

V letech 1947 až 1965 zkoumalo americké vojenské letectvo 10 147 případů! Podle svérázných kritérií bylo v projektu Modrá kniha 9501 případů odbyto jako „vysvětlené“. Ale přesto zůstalo už tenkrát 600 případů nevyjasněných. Co se s nimi stalo? Typická situace:

Plukovník letectva Spojených států William Colemann prožil v roce 1955 jako mladý vojenský pilot dramatické setkání s UFO. Spolu se dvěma kamarády pronásledovali *neznámý* objekt, který předváděl neuvěřitelné letecké manévry a posléze zmizel závratnou rychlostí v hlubinách vesmíru. O svém *zážitku* musel nesčíslněkrát referovat různým nadřízeným instancím. O pár let později byl tentýž William Colemann spoluautorem vládního projektu Modrá kniha. Hledal spisy o svých někdejších výpovědích a zjistil, že „z objemných svazků zcela zmizely“.

Chováme se jako proslulá trojice opic: První si zakrývá oči, druhá ucpává uši, třetí zakrývá ústa. Léta ujišťovala všechna odpovědná místa USA, že o UFO není nic bližšího známo, chybí dostatek informací. S odvoláním na zákon o svobodě informací se občané USA snažili shromáždit takové množství podkladů, které by četná oficiální prohlášení usvědčilo ze lži. Největší bulvární deník USA National Enquirer zveřejnil v roce 1985 ukázky ze zatajovaných dokumentů.

Víme tedy, na čem jsme. Přesto nevytáhnou do boje redaktoři žádného z velkých časopisů, kteří jinak dokážou odhalit nejeden podvod. *Žádný* deník nevyvolá aféru kolem UFO. Proč? Normy našeho sociálního jednání nám totiž dovolují jenom tolik odvahy, kolik stádo snese. Proč by se měl nějaký astronom s dobrou pověstí zabývat záhadou UFO, když ho tím jeho fakulta nepověřila? Proč by mělo některé z oficiálních míst dát k dispozici prostředky ke zkoumání UFO, když davy vševědoucích předem vykřikují, že jsou to vyhozené peníze? Proč by se kdokoliv měl blamovat snahou konečně pořádně prozkoumat všechny aspekty nejrůznějších setkání s neidentifikovanými předměty?

Dokud se politikové a většina novinářů budou otáčet jako korouhvičky, místo aby důrazně uhodili do stolu, nezmění se nic. Kde je tolik vychvalovaná osobní statečnost, nechá-li se zahrnat do kouta těmi, kdo zakazují věřit v UFO? Pochválena budiž nakladatelství,

kteřá vydala jako námět do diskuse alespoň jednu knihu na toto téma!

Svoji kritiku ovšem nesmím zevšeobecňovat. Byli a jsou odpovědní muži, dokonce i mezi špičkovými vědci, kteří v posledních letech publikovali v odborných časopisech články o možné existenci vesmírných osídlení nebo o působení mimozemšťanů na lidi. Leč takové časopisy jsou veřejnosti obtížně dostupné i málo srozumitelné, takže laik nebo žurnalista o nich většinou ani nevědí.

První problém, jímž se odvážní myslitelé zabývají, je otázka existence inteligentních forem života v kosmu. Jak velká je pravděpodobnost, že kolem všech hvězd krouží soustavy planet? Jakou pravděpodobnost optimální vzdálenosti od svého slunce mají planety tak, aby nebyly ani příliš horké, ani příliš studené? Jak vysoká je pravděpodobnost základních předpokladů biologické existence na jednotlivých planetách? Může se vůbec na nějaké z nich rozvinout život? Nebo dokonce vzniknout tvorové podobní lidem? A jaká je pravděpodobnost, že takové formy života jsou vývojově několik tisíc let před námi, aniž se zatím samy zahubily? Mohou takové formy života šířit svůj genetický potenciál do celé galaxie, jak o tom uvažoval Fred Hoyle?

U hvězd můžete předpokládat planety stejně dobře jako kořata u kočky. Nemusíte být statistiky ani astrobiologie k tomu, abyste pochopili, že mnohé z celkového počtu 400 miliard hvězd pouze v naší Mléčné dráze mohou být klidně osídleny inteligentními formami života. Teorie o tom, že existujeme pouze my sami, jakkoliv lichotí naší domýšlivosti, je neudržitelná. Jak ale překonali mimozemšťané vzdálenosti k sobě navzájem i k naší planetě? Co je na Zemi vůbec zajímavé? Odkud se z takové dálky dozvěděli, že existujeme?

Tyto problémy jsou spolehlivě a exaktně zkoumány. Je pochopitelné, že laici o tom nic nevědí. Zároveň je ale ostudné, že o tom nechce nic vědět dnešní „anti-UFO-lobby“. Už v roce 1982 založil Mezinárodní astronomický svaz sdružení vědců, složené z předních odborníků v astronomii, astrofyzice a astrobiologii, zvané Komise

51. Sdružení zkoumá možnosti existence mimozemských kultur a kontaktu s nimi. Jeho činnost je součástí ještě daleko většího projektu SETI (Search for Extraterrestrial Intelligence - *Pátrání* po mimozemských inteligencích;).

Trocha teorie

Astronom prof. dr. Papagiannis, předseda Komise 51, předložil výpočty, které - jak se na matematiku sluší - jsou nezvratné. Vzdálenosti od jedné hvězdy k druhé, považované kdysi za nepřekonatelné, lze v rozumné době překonat i s technikou, která už záhy bude k dispozici a rozhodně pro nás není nemyslitelná. Podle Papagiannise by bylo možné osídlit veškerou Mléčnou dráhu z jediného místa do deseti miliónů let při rychlostech představujících pouhé jedno procento rychlosti světla. Při dvou procentech rychlosti světla by to bylo možné i dříve. Další možností je „varianta sněhové koule“. Co to znamená?

Kosmická loď se pohybuje rychlostí představující dvě procenta rychlosti světla. Vzdálenost deseti světelných let urazí za 500 let pozemských. Potom má posádka dalších 500 let k tomu, aby vybuodovala druhou loď. Je to možné? My lidé jsme za uplynulých 100 let dospěli od koňských potahů k raketám létajícím na Měsíc, od primitivních počítadel k dokonalým počítačům. Všechno jsme museli vymyslet, vyvinout, vyzkoušet. Posádka uvažovaného kosmického korábu ale nebude začínat od nuly. Plány a technologie, výrobní postupy - to všechno už má. Na cizí planetě s dostatkem surovin stráví 100 nebo i 200 let nutnou industrializací planety. Vlastní loď bude vyvíjet 30, možná 50 let. Potom se budou pohybovat v prostoru dvě lodě, obě zmíněnými dvěma procenty rychlosti světla. A k protilehlým cílům. Každá posádka má znovu po 500 letech cestování 500 let ke stavbě další kosmické lodi. To se stále opakuje. Jako vrstvy na sněhové kouli.

Jaké budou mít motory? O tom psal profesor Ruppe z Technické univerzity v Mnichově už před několika lety. Jeho kolega, profesor O'Neill z univerzity v Princetonu,

předložil obdivuhodné výpočty šíření inteligentních forem života prostřednictvím „kosmických lodí pro celé generace“. Bez ohledu na odpor zpátečníků vědi odborníci přesně, jak lze překlenout vesmírné vzdálenosti. Budeme-li chtít, dokážeme takové problémy vyřešit. Mimoszemšťanům se to zřejmě už dávno podařilo.

Moudří vědci se zabývají i podivným chováním mimozemšťanů vůči nám. V německy mluvícím světě o tom psal především dr. Johannes Fiebag.

V anglosaské oblasti jsou nejuznávanější vědecká pojednání profesora Bracewella a Deardorffa.

V jedné ze svých dřívějších knih jsem se tímto tématem zabýval i já a shrnul jsem některé myšlenky, na něž lze navazovat.

Známe hypotézu, že Zemi kdosi sleduje jako místo svého mimořádného zájmu, jako zoologickou zahradu. Předpokladem fungování zoologické zahrady je dobrá vůle hlídačů zvířat i návštěvníků. Návštěvníkům je zakázáno dotýkat se hnízdišť vzácných ptáků, krmit krokodýly živými psy, dráždit lvy nebo krást jedovaté hady. Všichni návštěvníci zahrady musejí taková pravidla dodržovat. Zvířata lze pouze sledovat, a to ještě z určité vzdálenosti. Hlídači bdí nad dodržováním pravidel hry.

Vědí také, že jeden druh zvířat je podstatně inteligentnější než všechny ostatní. Je to člověk schopný filozofického myšlení, abstrakce, matematiky, techniky, rozličných druhů kultury. Hlídačům je jasné, že je pouze otázkou času, kdy se člověk pokusí z této zoologické zahrady uniknout. Mají ho nechat utéct? Nestane se nebezpečným pro hlídače i návštěvníky?

My lidé zatím nevíme, kolik civilizací je v galaxiích. Není vyloučeno, že některé z nich jsou agresivní. Některé mají možná jinou látkovou výměnu než my, jinou stavbu těla, snad mají tělesné funkce našeho hmyzu. Třeba se taková forma života s naší nebude snášet. Možná jsou civilizace podobné lidem, díky své agresivitě se staly vítězi ve válkách hvězd a svoji agresivitu chtějí zanést do naší soustavy. Snad pracují egoisticky pro svůj vlastní svět a snaží se postupně rozšiřovat sféry

vlivu. Proto mimozemšťané vytvoří „galaktický klub“ či nějakou mimozemskou OSN, jejíž charta kromě jiného stanoví, že žádná mimozemská civilizace se nesmí vměšovat do vývoje civilizace jiné, dokud tato vlastními silami nedospěje na úroveň galaktického klubu. Hlídači a zvířata zůstávají odděleni.

Ale ne navždy! Nemůžete dítěti zakázat, aby rostlo. Právě tak nelze zakazovat lidstvu lety do vesmíru. Všechny inteligentní formy života v nekonečném prostoru mají stejná práva. Přesto však - než zvíře „člověk“ bude smět opustit zoologickou zahradu, musí prokázat svou mírumilovnost. Jak ale, když vůbec netuší, zda a kým je zkoumáno a sledováno?

Jsme dostatečně mírumilovní? Jsme schopni vzdát se svých agresivních sklonů? Jsme schopni dobře vycházet s jinými inteligentními formami života? Do jisté míry jsou tyto otázky už zodpovězeny. Naše země je „zoologická zahrada“ nejrůznějších ras, náboženských vyznání, charakterů i typů, ale také skutečných zvířat a rostlin. Zároveň je to i škola. Obstojíme-li ve veliké zkoušce, jsme připraveni na kontakt s vesmírem. Neobstojíme-li, zničíme nejspíše sami sebe, možná i celou „zahradu“. V kosmických dimenzích probíhá výběr. Člověk v něm musí výběhy své zahrady opouštět klidný a vstřícný - potom mu galaktický klub podá pomocnou ruku. Proto zatímni „embargo“, proto naši hlídači dosud mlčí. Sledují pospolitost druhu člověk, jsou ale připraveni i na její eventuální útok.

Popisované embargo však není absolutní. Drobné pokusy o pomoc lidem už byly učiněny. Záleží teď na nás, zda pomoc dobrovolně přijmeme a nakolik jí budeme hodni. Není rozpor mezi oním „embargem“ a „drobnými kroky“? Není!

Společnost a mimozemšťané

Proslulý radioastronom profesor dr. Ronald Bracewell ze Standfordské univerzity ve Spojených státech tvrdí, že každá vláda na této planetě by rádiové signály mimozemských forem života utajovala. Totéž se týká přistání UFO nebo přímých kontaktů

s mimozemšťany. Důvod předpokládaného počínání je v tom, že národ, který by takové signály rozšifroval nebo přímá setkání zažil, bude s největší pravděpodobností doufat, že díky „vědění zvenčí“ získá nad druhými převahu. Nejen v oblasti vojenské, ale i ve sféře sociologické, ekonomické, technické, náboženské, kulturní. I pokud takové signály přijmou, dešifrují a rozšíří soukromé skupiny badatelů, i pokud jednotlivci budou poctěni návštěvou z kosmu, prohlásí vlády či univerzity taková poselství za špatný vtip, naivní vychloubání nebo prostě za omyl. *Každý* se snaží takovou záležitost zpochybnit, takové hlasy umlčet. Jak k nám tedy mají poselství mimozemšťanů přicházet „po kouskách“, aniž by byla umlčena ještě na národní úrovni?

Dobromyslné, neagresivní galaktické civilizace o našich problémech vědí. Je jim jasné, že jejich informace tady budou ihned umlčeny v rámci jediné skupiny, takže na úroveň národní se ani nedostanou. Jejich psychologové a etnologové vědí, jak katastrofální následky by pro pozemskou civilizaci měl okamžitý *vpád*. Zbývá tedy opatrný, lokální postup.

Mají jediné řešení - ovlivňovat nás v nenápadných krocích, tak, aby vládám ani vysokým školám nedali šanci k represivním opatřením. Poselství zvenčí musí být sice patrné, nicméně takové, aby armádě i vědě připadalo jako nepřijatelné, nehodnověrné. Co není hodnověrné, je podle starého zvyku lidí vystaveno posměchu. A tím, co je vystaveno posměchu, se nezabývají armády ani univerzity. Embargo je tedy zachováno, přičemž si lidstvo má pomalu zvykat na to, že se kolem nás skutečně něco odehrává. „Ovšem velmi pomalu, tak, aby se lidé postupně, vnitřně připravovali přijímat mimozemská poselství.“

Jaké „katastrofální následky“ by měl *náhlý vpád* třeba i zcela bezelstných ufonků na zděšené masy lidí? Představte si, jak by asi lidé reagovali, kdyby se neidentifikované *létající* předměty objevily třeba nad naplněným fotbalovým stadiónem. Nad velkoměstem. Nad poutním místem. Nad islámskou mešitou či

křesťanskou katedrálou, nad buddhistickou svatyní. Jak by působilo na věřící jakéhokoliv vyznání *nenadálé* sestoupení mimozemšťanů z nebes? Například při obvyklém velikonočním ceremoniálu na náměstí sv. Petra v Římě? Co by si vymýšleli ctihodní vědci, kdyby museli chtět nechtět přiznat, že o mimozemském životě, UFO a možnostech překonávání mezihvězdných vzdáleností šířili v minulých desetiletích samé nesmysly? Jak by na náhlý příchod skutečných mimozemšťanů reagovali vysocí představitelé armády, kteří léta investovali neskutečné peníze daňových poplatníků do vývoje obranných raket, stíhacích letadel nebo nejdokonalejších radarových zařízení? Jak by se cítily statisíce antropologů a milióny jejich stoupenců, kdyby se ze dne na den prokázalo, že člověk zdaleka není vrcholem biologického vývoje?

Jakékoliv *nenadálé* objevení UFO nad masovými shromážděními lidí, *každý* jejich pohyb před kamerami zpravodajských štábů by způsobily nepředstavitelný kulturní i náboženský šok. *Známý* šok z bohů by se opakoval! Nebyli bychom na něj připraveni, přítomnost mimozemšťanů na našem nebi bychom považovali za agresí. A my se bojíme agresorů, protože jejich cílem je zničit to, co máme rádi, a vnucovat nám něco cizího. S agresory se nepřátelíme, jakkoliv andělským hlasem promlouvají. Bez nanejvýš citlivého chování mimozemšťanů vůči nám je proměna lidského vědomí nemožná.

Invaze?

Posádky „létajících talířů“ se tedy vůči lidem chovají velmi ohleduplně. (Ovšem za předpokladu, že takové posádky vůbec existují, ale k tomu se ještě dostanu.) Každý, kdo má obavy z mimozemského vpádu, musí vycházet z toho, že k žádné takové invazi v dosavadních dějinách nedošlo. Při předpokládané „zázračné technice“ dotyčných civilizací tady mohly být už dávno.

Když v roce 1960 přišel profesor Frank Drake s projektem zaměřeným na *zachycování* rádiových signálů mimozemských civilizací a vysílání našich

signálů jim, zvedaly ustrašené dušičky varovný prst. Kritikové projektu se obávali, abychom zbytečně neupozorňovali na svoji pozici v galaxii, „nevyzradili“ ji. Nemůžeme vědět, zda nám mimozemšťané budou příznivě nakloněni. Nezneužijí takové signály k tomu, aby nás přepadli? Co když nás *zařadí* jako exotickou pochoutku na svůj jídelníček nebo odvezou v klecích jako zvláštní rasu, kterou budou předvádět ve svých zoologických *zahradách*?

Už několik desetiletí vysílá pozemská civilizace nejrůznější signály. Pro mimozemšťany není problém je zachytit, i kdyby žili množství světelných let od nás. Exotickým pamlskem pro ně se také sotva můžeme stát. Před 17 lety jsem o tom napsal:

„Skutečně nebezpečí, že bychom se dostali na jídelní lístek mimozemšťanů. Byli bychom totiž poněkud drahá potrava. Potřeba nákladné energie nutné k dopravě do jiné sluneční soustavy je nepředstavitelná, přičemž energie nikde není zadarmo. Pokud by na nás snad skutečně dostali chuť, určitě by nechytali lidi v našich končinách a nevozili je domů v konzervách. Pěstovali by si nás jako lahůdku doma, což je jednodušší i levnější, protože k tomu vlastně stačí jenom několik zdravých lidských buněk uložených v chladicím zařízení. My přece také už nesbíráme žampiony v lese, nýbrž je pěstujeme na farmách. Humry a lososy nelovíme pracně v moři, protože je máme v chovných nádržích. A navíc - mimořádně vyspělá inteligence určitě není kanibalská!“ Snaha o agresi, touha zmocnit se světa obydleného inteligentní formou života, je tabu. *Žádní* mimozemšťané se nevměšují bezohledně do vývoje cizích inteligencí. Ovlivňují nás nenápadně, opatrně, přiměřeně danému stupni vývoje. Občas nás poněkud postrčí, aby myšlenkový proces lidí usměrnili do určité koleje - nikdy nás ale nepovalí na zem. Pokud snad věříte, že by mimozemšťané toužili získat naši planetu jako strategické území, nezapomínejte na nekonečné prostory vesmíru, na miliardy planet. Loupežné

výpravy do jiných galaxií jim k ničemu nejsou, byť by byli sebedivočejší. Každý svět rozvinul své vlastní formy života, vzájemně podobné, ne však stejné. Dobyvatelé by se na naší staré matičce Zemi těžko mohli usadit a svůj úspěch vychutnat. Sotva by je potěšil luxusní pařížský hotel, sotva by užívali radovánek při koupání na Havaji. I pokud jsou podobní lidem - také k tomuto tématu se ještě dostanu - lze na jejich planetě předpokládat zcela jiné bakterie a viry. Nezapomínejte, že naši kosmonauti šli po návratu z Měsíce přímo do karantény, protože byly obavy, aby nás nenakazili nějakými neznámými a nebezpečnými bakteriemi z měsíčního povrchu.

I skeptik pochopí rozumové důvody, proč posádky UFO nepodnikají nad obydlenými oblastmi Země *žádné* „letecké dny“ (alespoň *zatím* ne). Jak se chováme my lidé, chceme-li studovat život *vzácných zvířat*? Pozorujeme hejna ptáků směrovými mikrofony se zesílením a teleobjektivy. Nelekáme zvířata, neplašíme je. Jejich námluvy a hnízdění sledujeme z uctivé vzdálenosti, nahráváme si jejich štěbetání na magnetofon a teprve v laboratoři se snažíme z něj něco pochopit.

Na naší planetě se dnes hovoří 3000 jazyky - skutečný Babylón, podle Mojžíše *zmatení* jazyků. Už před stovkami let znali mimozemšťané řeč tehdejších lidí. Museli tedy vyhlédnuté skupiny sledovat a studovat dlouhou dobu. Jak jinak si máme vysvětlit, že rozuměli jednou tibetštině, podruhé aramejštině, potřetí staré egyptštině a kdoví jakým ještě jazykům? Dnes by museli ovládat nejméně deset nejfrekventovanějších jazyků naší planety, aby mohli sledovat naši vzájemnou komunikaci. Museli by přece studovat naši psychologii, politické a náboženské systémy. Jsme konfliktní a panovační? Jsme agresivní? Mohou pozemské zbraně, vodíkové bomby, *různá* svinstva chemická či bakteriologická ohrožovat i mimozemšťany? Jak ničemný *dokáže* být člověk? Jaká je na Zemi politická situace? Vychází moc z diktatury, nebo z demokracie?

Tisíce *otázek* musejí být zodpovězeny, což se přirozeně

nemůže dít před zraky shromážděného lidu. Je nutno decentně brát ohled na naše pocity, psychologii našeho chování. Začínáte už *chápat*, proč se mimozemšťané setkávají s lidmi na odlehlých místech, stranou velkého dění? Proč vyhledávají kraje, v nichž lišky dávají dobrou noc? „Myšlenka skáče jako blecha z jednoho na druhého. Ne každého však kousne.“ (George Bernard Shaw)

Nový pohled na starý zážitek

Počátkem šedesátých let se odehrál příběh s UFO právě v takových odlehlých místech. Případ Barneyho a Betty Hillových je pro každého znalce literatury o UFO mnohokrát obehnaný. Byly o tom napsány celé knihy, četní proslulí autoři se tímto příběhem zabývali. Vytahuji-li tuto záležitost znovu na světlo, činím tak z jiného hlediska. Chci se zpráve věnovat s časovým odstupem a hodnotit tehdejší rozpory. Nejvýstižnější líčení vypadá takto:

Stalo se to v noci z 19. na 20. září 1961. Betty a Barney Hillovi byli rasově smíšení manželé. Ona čtyřicetiletá běloška, on osmatřicetiletý poštovní úředník tmavé pleti. Oné noci jeli z dovolené v Kanadě do svého bydliště v městečku Portsmouth, stát New Hampshire. Byli právě na státní silnici číslo 4, takzvané dálnici Daniela Webstera. Bylo krátce před půlnocí - přesný časový údaj se nepodařilo zjistit. V té chvíli zahlédl Barney jižně od Lancasteru, na jihozápadní straně oblohy, předmět podobný hvězdě. Noc byla jasná, svítil Měsíc. Mezi obrovským množstvím hvězd by na sledovaném předmětu nebylo nic zvláštního, kdyby se nechoval tak divně. Barney nikdy nejezdil rychleji než 30 mil za hodinu, což mu nyní umožňovalo jedním okem sledovat podivné světlo.

Záhadná věc se pohybovala tu rychleji, tu pomaleji. Chvíli byla jasnější, chvíli zase tmavší. Nejdříve si Barney myslel, že to jsou světla malého soukromého letadla nebo vrtulníku. Upozornil na objekt i svou ženu. Ta sáhla pro dalekohled ležící na zadním

sedadle vozu a Barney občas zastavil, aby oba mohli to „bláznivé světlo“ lépe pozorovat. Světlo náhle změnilo polohu a zamířilo k autu zaparkovanému na kraji silnice. Betty dostala strach. Barney ji uklidňoval v domněnání, že nějaký sportovní pilot cvičí na noční obloze.

Během další jízdy sledovala Betty kukátkem jakýsi „barevný pás“ uprostřed „kulovitého objektu“. Barney zpomalil a zajel na široký bílý pruh uprostřed silnice. Nikde v okolí jiné auto nejelo. V témže okamžiku se sneslo UFO zcela bezhlučně, směrem odzadu přes střechu vozu a zůstalo viset nad silnicí vlevo, nedaleko vozu Hillových. Ten stál v oné chvíli 2,3 míle severně od North-Woodstocku, ve White Mountains.

Barney později popisoval předmět jako věc ve tvaru kuchyňské pánve, vysokou „osm až deset poschodí“. UFO pořád viselo nad zemí. Barney Hill zatím zastavil, nechal však běžet motor a svítil reflektory. Záhadná věc se vznášela ve vzdálenosti asi 120 metrů. Barney vystoupil. Stále se domníval, že sleduje nějaký pokus vojenského letectva. Manželka mu podala dalekohled.

V tom okamžiku se UFO přesunulo z jednoho kraje silnice na druhý a Barney nevěřil svým očím. *Záhadný* objekt pomalu, tiše přistál vedle jeho auta. Ukázalo se, že barevný pás jsou vlastně okénka kabiny, v níž sedělo několik postav. Snad pět, snad jedenáct. Některé z nich pozorovaly manžele Hillovy, jiné právě něco upravovaly v kabině. „To snad není možné, to je neuvěřitelné!“ opakoval Barney. Dokonce mu bylo něco k smíchu.

Čím víc se UFO přibližovalo k autu, tím více detailů bylo vidět. Hillovi sledovali za „okny“ předmětu podivná stvoření v zářivých černých uniformách a v čepicích se štítkem. Jejich pohyby prý připomínaly cvičení německých vojáků. Barney později vyprávěl, že oděvy měly povrch „lesknoucí se kůže“. Tvorové se pohybovali velmi účelně a cílevědomě. Nebylo na nich patrné žádné vzrušení, žádné pocity.

Barney stál v onom okamžiku několik metrů od vozu, zatímco Betty seděla v autě a otevřeným okénkem křičela: „Pojď zpátky!“ UFO bylo už tak blízko, že pokrývalo celou plochu kukátek dalekohledu. Za jedním z „oken“ viděl Barney postavu, která na něj zamířila jakýsi neurčitý předmět a zírала jím přímo do jeho očí. Barney tušil, že je to patrně velitel skupiny. Obrovské oči a podivný obličej cizincův naháněly hrůzu. Objekt se vznášel sotva 25 metrů od auta a postavy za „okny“ bylo možné vidět i bez dalekohledu.

Barney pochopil, že je svědkem něčeho neuvěřitelného, co s vojenským letectvem určitě nesouvisí. Teď i on propadl panice, téměř hysterii. „Chtějí nás chytit! Chtějí nás unést!“ křičel a utíkal zpátky k autu. Také Betty se v té chvíli přestala zajímat o UFO. Měla strach o manžela. Ten rychle zařadil rychlost a vůz se rozjel. Mezi nervózními, trhavými pohyby a nuceným škytavým smíchem Barney opakoval: „Chtějí nás unést! Chtějí nás unést!“

Asi 45 kilometrů jižně od Indian Headu Betty konečně promluvila. „Věříš na ufony?“ Barney se zatím poněkud uklidnil, přesto odpověděl trochu podrážděně: „Děláš si ze mě legraci? A co asi bylo tohle?“ Skoro současně s odpovědí slyšeli oba podivný tón spojený s mírným otřásáním vozu. Zvuk jako by vycházel z kufru auta, bylo slyšet zvláštní pípání. Chvilí nic. Potom znovu, dokonce v jiném rytmu: píp-píp-píp... Barney začal zase hledat UFO a Betty na jeho pokyn také. Neviděl ale nic. „Vystrč hlavu z okna a podívej se nad auto. Nemáme je nad střechou?“ Nic nebylo vidět - kupodivu ani hvězdy, kterých prve bylo tolik. Barney začal opět hystericky křičet: „Určitě je ta věc zase nad námi!“ Také pípání se teď ozývalo ze střechy, celý vůz se začal otřásat v jeho rytmu. „Nic nevidím,“ opakovala Betty, „jenom tmu.“

Mlčeli. Barney si v duchu říkal: Kde to vlastně jsme? Nemohl se zbavit pocitu, že spal, že byl někde pryč. Ve skutečnosti ale přece pořád seděl za volantem! Ve světle

reflektorů se objevil silniční ukazatel: Concorde, 17 mil. „Konečně víme, kde jsme,“ oddechla si Betty.

Uklidnili se. Oběma bylo jasné, co prožili, nikomu se ale nechtělo o tom mluvit. Bylo to tak nepochopitelné, šílené, nesmyslné. Betty dostala chuť na šálek kávy, ale ve všech motorestech kolem silnice bylo zavřeno. Zvláštní - do dvou hodin v noci přece bývá někde otevřeno.

Minuli město Concorde. Mluvili málo, i když oba mysleli na totéž. Barney zahrnul ze silnice číslo 4 ve směru Ozean a Portsmouth. Když vjížděli do městečka, bylo slyšet cvrlikání ptáků, obrysy domů se vynořovaly z ranního oparu. Samozřejmě, že se oba tu a tam podívali na hodinky, jenže stala se zvláštní věc - ani jednomu z nich nešly! Teprve po návratu domů zjistili v kuchyni, kolik je vlastně hodin. Barney i Betty pochopili, že jim ze vzpomínek dvě hodiny kamsi zmizely. A 35 mil jízdy k tomu...

Seděli u kuchyňského stolu a popíjeli kávu. Konečně si začali povídat, co kdo z nich viděl, cítil, na co myslel. Mezi posledním pohledem na UFO a pípavým zvukem na silnici zhruba o 45 kilometrů později nebylo nic! Ani jeden z nich si nepamatoval, co se za tu dobu stalo. Oba vzpomínali teprve na ukazatel s nápisem Concorde, 17 mil, stojící u odbočky na silnici číslo 93.

Barney odešel do koupelny. Měl pocit něčeho na břiše, ale nic nenašel. I Betty se cítila jakoby ušpiněná. Prohlížela se před zrcadlem v koupelně. Něco bylo v nepořádku - ale co?

Hillovi se dohodli, že o tom raději nebudou moc mluvit. Jejich pocity i myšlenky se příliš rozcházel. Barney se obával, že by si jako poštovní úředník udělal jenom ostudu. Snad časem někdo přijde s vysvětlením, jaké podivné vznášedlo viděli, a potom se tomu s přáteli zasmějí.

V příštích dnech byli oba jako proměnění, ačkoliv si nic takového nechtěli přiznat. Barney koukal do prázdna a nedokázal se na nic soustředit. Pořád mu něco vrtalo hlavou, pořád musel myslet na svůj zážitek při poslední noční jízdě autem. Betty na tom nebyla lépe.

Každou chvíli vytřeštila oči k nebi a potom zamykala všechny dveře v domě. Její kdysi věčně dobrá nálada se změnila v obavy a nejistotu. Navíc měli často děsivé sny. Když se u Barneyho objevily i potíže se žaludkem, obrátili se oba na svého lékaře z kliniky v Exeteru. Ten je po několika konzultacích poslal za specialistou, doktorem Duncanem Stephensem, jemuž se Hillovi svěřili se svým nočním zážitkem. Když se ani za rok jejich psychický stav nelepšil, navrhl doktor Stephens, aby přizvali na radu jeho kolegu, známého bostonského psychiatra dr. Benjaminu Simona. Doktor Simon přišel v uplynulých letech se speciálním způsobem léčení, který ho proslavil. Pomocí hypnózy se mu dařilo zbavit většinu pacientů jejich příznaků.

Léčení u něj trvalo půl roku a během této doby vypluly na povrch neuvěřitelné skutečnosti. Lékař se dotazoval, souhlasí-li pacienti s vyšetřením v hypnóze. Každého vyšetřoval zvlášť a jejich hypnotické projevy zaznamenával *na* magnetofon. Už první porovnání obou záznamů ukazovalo tentýž zážitek ze dvou různých pohledů. Potom dr. Simon přehrál magnetofonové záznamy oběma společně. Pomalu a po kouscích skládal dohromady střípky vzpomínek, pomalu z nich sestavoval logický celek.

Na jaře 1967, krátce po uveřejnění knihy *The Interrupted Journey* (Přerušená cesta) od Johna G. Fullera, která líčí zážitek manželů Hillových, je navštívil v jejich domě profesor dr. Allen Hynek spolu s dr. Simonem. Po večeři požádal Simon manžele, zda je může znovu zhypnotizovat. Allen Hynek, až nekritický stoupenec UFO, jim chtěl položit ještě nějaké otázky. Hillovi souhlasili. Také Hynkovy „chytáky“ potvrdily podivnou skutečnost nočního zážitku.

O deset let později jsem paní Hillovou navštívil i já. Bylo to 23. února 1977. (Její muž předčasně zemřel 25. února 1969.) Téměř sedmapadesátiletá dáma byla velmi milá, přívětivá, skromná. S velkou vnitřní přesvědčivostí líčila svůj zážitek z noci 19. září 1961. Tenkrát nic nechápala. Silný prožitek však zanechal v její psychice přímo jizvy. Paní Hillová se nápadně

změnila, posléze viděla všude samé UFO. Zdálo se jí, že startují ze základny u nedalekého kopce. Světla automobilových reflektorů pro ni byla světly záhadných létajících předmětů. Jednoznační odpůrci UFO hned všeho zneužili a tvrdili, že paní Hillová to evidentně nemá v hlavě v pořádku, že neumí odlišit skutečnost a představu. Sami však zaměňovali příčinu a účinek. Při našem setkání mně paní Betty Hillová darovala knihu s hlubokomyslným věnováním:

„Kéž Vám bohové sdělí všechno, ať budete chtít vědět cokoliv!“

Co se tedy stalo v oněch ztracených dvou hodinách? Co měli Hillovi, na rozkaz záhadných cizinců, zapomenout?

Neskutečná skutečnost

Barney vylíčil v hypnóze, že UFO měnilo barvu a potom z něj vyjela jakási rampa. Dvě podivná stvoření s neuvěřitelně velikýma očima, nápadně malými nosními dírkami a malinkými ústy mu pomohla vystoupit z auta. Měl strach, a přesto se cítil uvolněně. Cizinci ho vedli vzhůru po rampě, k podivným dveřím. Zavřel oči a jeden z oněch cizinců mu angličtinou se zdůrazňovaným přízvukem řekl, že se nemusí bát, nic se mu nestane.

Také uvnitř měl zavřené oči. Cítil, jak se ho ta stvoření dotýkají, něčí prst tlačil na jeho páteř. Potom ho položili na jakýsi stůl, možná postel nebo nosítka. Stále ho obraceli. Slyšel, že v místnosti se pohybuje několik lidí a hovoří spolu zcela nesrozumitelnou řečí. Někdo ho držel za ústa. Roztáhl jeho čelisti a vyňal zubní protézu. Nějaká cizí ruka ho uchopila za paži a jezdila po jeho kůži jakýmsi předmětem. Pročesávali jeho vlasy, osahávali ho na uších i na konečcích prstů, prohlíželi si jeho oči. Dotýkali se pupku, pohlavních orgánů, dokonce mu zavedli nějakou tenkou jehlu do břicha.

Potom se zřejmě někdo snažil obout mu zase boty a Barney slezl z onoho stolu. „Ulevilo se mi, protože jsem věděl, že to mám za sebou,“ vyprávěl. Dva neznámí ho odvedli zpět na rampu a - konečně na vzduchu - Barney otevřel oči. Na konci cesty k silnici viděl svoje auto.

Mělo zhasnutá světla, ačkoliv si přesně vzpomínal, že je nechal rozsvícená. Jako ve snu otevřel dveře a sedl si na klíč sloužící k uvolňování kol, který určitě na sedadle nenechal. Nechápal to. Vzal klíč a položil ho na podlahu. Předním sklem zahlédl Betty, která se vracela k vozu po stejné cestě. Oběhla auto a posadila se vedle Barneyho.

Betty v hypnóze vzpomínala, že z oněch cizinců mluvil jenom jeden. Měl cizí přízvuk, jeho věty však byly stručné, logické, jasné. „Byla tam nějaká rampa. Vedli po ní Barneyho nahoru, kolem mne. Říkala jsem jim: Co to děláte s Barneyem, vraťte mi ho. Stvoření s podivným, neanglickým přízvukem se ptalo: On se jmenuje Barney? Potom mně vysvětloval, že nemůžeme jít do místnosti oba společně, trvalo by to příliš dlouho. Barney se jistě má dobře a po prohlídce se zase sejdem u auta. Betty prý viděla Barneyho, jak se zavřenýma očima vstupuje do místnosti. Později ji vzali a posadili na pohodlnou, bílou židli. Vstoupilo několik cizinců a prohlíželi si ji ze všech stran. Jejich kůže byla podivně šedá. Velitel skupiny měl na sobě černý, lesknoucí se oděv, jakoby kožený. Na hlavě černou pokrývku. Betty měla strach z jejich očí. Byly neuvěřitelně veliké, černé jako havran. Další text opisují z magnetofonového záznamu:

„Místnost byla kruhová, připomínala mi koláč nebo svatební dort. Uprostřed stál nosný pilíř. Ten, který mluvil anglicky, ke mně přistoupil. A také další, s podivnými přístroji v rukách. Vypadaly jako fotoaparáty s nesmyslně velikou čočkou. Dokonce jsem si myslela, že mě budou fotografovat. Ten, jehož teď považuji za doktora, držel něco jako nůž na otevírání dopisů a seškrábl mně kus kůže na paži. Potom ho vložili do něčeho průsvitného, co jinak vypadalo jako celofán.“

Betty dále vzpomínala, že také ji položili na vyšetřovací stůl. „Lékař“ jí zavedl velmi tenkou jehlu do pupku. Bolelo to, a když začala křičet, roztáhl velitel svou ruku před jejíma očima. Bolest okamžitě přestala. Podivní cizinci se mezi sebou bavili. Těžko říci, jak dlouho.

Nakonec všichni místnost opustili a zůstal jenom ten, který uměl anglicky. Betty pochopila, že prohlídka skončila. Dodala si odvahy a řekla anglicky mluvícímu cizinci: „Až budeme někomu povídat, co jsme tu prožili, nikdo nám neuvěří. Dejte nám něco jako důkaz.“ Cizinec se s úsměvem ptal, co by chtěla, a Betty ukázala na malou tabulku popsanou podivnými znaky. Vypadala jako desky nějaké knihy. Zatím se do místnosti vrátil „lékař“ a držel Barneyho zubní protézu. Pokusil se taky Betty vyndat její zuby, ale bezvýsledně - byly právě.

Betty se zeptala anglicky mluvícího mimozemšťana, odkud přicházejí. Ukázal jí trojrozměrnou mapu hvězd s mnoha body a svítícími koulemi, které byly vzájemně propojené různými druhy čar. Cizinec Betty poučil, že i naše Slunce je součástí tohoto systému, ačkoliv neměla nejmenší tušení, kde ho má hledat. Mimozemšťan ironicky pravil, že asi nemá cenu jí ukazovat, odkud pocházejí, když ona sama neví, kde najde Slunce své vlastní soustavy. Betty si prohlížela shluky bodů na hvězdné mapě a ptala se, co znamenají všechny ty větší i menší koule spojované čarami. Cizinec odpověděl s patrným despektem, že silnější čáry označují obchodní cesty, slabší pak dráhy umělých planet.

Členové posádky se vrátili a začali se bavit mezi sebou. Anglicky mluvící muž pravil, že Betty i její manžel musejí všechno zapomenout. Betty mu se slzami v očích odpověděla, že to nemůže slíbit - takový zážitek přece nelze nikdy zapomenout. Navíc existuje mnoho významnějších lidí než je ona. Dokonce se nabídla, že je s některými z nich seznámí. Cizinci však neměli zájem. Vyvedli ji z UFO ven. Tam, ve světle Měsíce, viděla auto a zamířila k němu.

Tím končí líčení příběhu manželů Hillových. Příběhu, který na přelomu šedesátých a sedmdesátých let vyvolal vlnu rozporupných názorů a interpretací. Po uveřejnění zmíněné knihy Johna Fullera byli Hillovi mnohokrát hosty různých televizních pořadů. Mnohokrát hypnotizováni, mnohokrát podrobeni křížovému

výslechu - přesto opakovali stále totéž.

Analýza

S třicetiletým odstupem od události se zdá, že zdravý lidský rozum nachází ve vyprávění manželů Hillových spíše rozpory, hovořící proti:

1. Celé to vypadá jako výmysl a podvod, jehož cílem bylo se nějak proslavit. Vypadat vážně, zbavit se všední každodennosti, dostat se do novinových titulků.

2. Betty trpěla děsivými sny. I Barney mu vyprávěla svoji verzi tak dlouho, až splynula s jeho příběhem.

3. Údajní mimozemšťané byli podobní lidem a bez jakýchkoliv masek dýchali pozemský vzduch. Nebáli se našich bakterií a virů.

4. Měli na sobě nějaké uniformy. I to nasvědčuje spíše domněnce, že pokud není všechno úplně vymyšlené - šlo spíše o pozemskou posádku.

5. Popisované mimozemské metody lékařství jsou nečekaně primitivní. Skutečná mimozemská civilizace by přece měla k dispozici víc než jenom dlouhé jehly a jakési škrabky na kůži.

6. V noci z 19. na 20. září 1961 v dotyčné oblasti ni kdo jiný UFO neviděl.

7. Popis létajícího předmětu a jeho posádky se vůbec neshoduje s popisy jiných svědků UFO.

8. Hillovi nebyli schopni svůj zážitek ničím dokázat. Byl to tedy jenom podvod a humbuk? Výmysl, v nejlepším případě pomatení smyslů? Postupy odpůrců UFO jsou stále tytéž: najít dva tři problematické momenty, nějaký ten rozpor, načež si ulehčeně vydechnou a záležitost je pro ně vyřízena. Ano, my jsme jediní inteligentní! V podobných postupech nenajdete náznak pokusu o hlubší myšlenku, snahu objasnit jev z různých úhlů pohledu. Co řekl premiant svému učiteli? „Samozřejmě vím, že dvě a dvě jsou čtyři. Rád bych ale věděl, proč!“

I já chci vědět, proč. Proč by si řádně žijící a zcela bezúhonní manželé vymýšleli tak nehoráznou lež? Záhy by přece zjistili, že je to neodpustitelné. Nejpozději při první hypnotické seanci by se na jejich podvod muselo

přijít. Dokázali by přesně trvat na domluvené pohádce i tehdy, kdy se tak kritický novinář, jakým byl John Fuller, rozhodl zpracovat jejich příběh knižně? Když je profesor Allen Hynek a další osobnosti podrobili křížovým výslechům? Nejpozději tehdy by se přece muselo přijít na to, jak nesmyslně vodí veřejnost za nos! Z dnešního pohledu se nezdá, že jde o výmysl. Postupně:

1. Vymyšlená historka - Barney Hill patřil k přesvědčeným odpůrcům příběhů o UFO, nerad o něčem takovém slyšel. Kromě svého povolání poštovního úředníka byl členem guvernérovy komise pro lidská práva ve státě New Hampshire. Také Betty pracovala ve státních službách jako sociální pracovnice středního stupně. Hillovi byli veřejně činní a měli tudíž jiné možnosti, jak na sebe obrátit pozornost. Jejich povahové vlastnosti a skromnost prakticky vylučují, že by příběh byl vylhaný.

2. Děsivé sny - Těmi trpěli Betty i Barney, oba ale až po svém setkání s UFO. Doktor Simon, který manžele vyšetřoval a hypnotizoval, vylučuje výmysl, stejně jako halucinace nebo vzájemnou sugesci.

3. Mimoszemšťané byli podobní lidem - K tomu několik základních poznámek: Statisticky vysoká pravděpodobnost dalšího inteligentního života ve vesmíru

je dnes nepochybná. Leckdo se však domnívá, že mimozemský život se nutně vyvíjel zcela odlišně od našeho. „Ve vývoji se tatáž hra nehraje dvakrát.“

To může být pravda, ale také nemusí. V nekonečném prostoru mohou existovat formy života, jaké si neumíme představit ani v nejodvážnější fantazii. Snad mají podobu plynů nebo naopak krystalových struktur. Možná že mnohé formy života by nám připadaly jako duchové a s naší biologickou stavbou nemají nic společného. Ovšem na planetách, na nichž jsou základní biologické podmínky podobné jako na Zemi, by někde na konci evolučního vývoje mohly existovat bytosti vypadající jako lidé. Ve vývoji známe celé série zákonitých forem - například nikoliv náhodný vývoj od obojživelníků

k suchozemským živočichům.

K pohybu po pevném podkladu musí mít každé zvíře jiné končetiny, než jaké mají třeba ryby. Zákonitá nutnost „změny podstavce“ určitě neplatí jenom pro naši planetu. Všechna pozemská zvířata mají ústrojí přijímající potravu vpředu a ústrojí vylučovací vzadu. Veškeré smyslové orgány jsou „v přední části“, stejně jako orgány schopné uchopit předměty. Živočich musí nejdříve vidět a cítit to, čeho se zmocňuje.

Také převážná většina šedých mozkových buněk sídlí v přední části hlavy, poblíž očí.

Profesor dr. Roland Puccetti, který se tímto tématem léta zabýval a shromáždil stovky důkazů o vývoji, dospěl v závěru své vzrušující knihy k tomuto přesvědčení:

„Z analýzy prostě vyplývá, že mimozemská inteligentní stvoření kdekoliv ve vesmíru se v zásadě musejí podobat druhu homo sapiens.“ Nejen Puccetti zastává tento názor. K podobným závěrům dospívá stále více vědců zabývajících se pátráním po mimozemských civilizacích. Přitom je lhostejné, zda život vznikl na Zemi, nebo zda se na ni dostal s kosmickým prachem, jak hlásá nositel Nobelovy ceny Francis Crick. V obou případech by na planetách podobných Zemi byli tvorové podobní lidem. Sir Fred Hoyle, světoznámý britský astrofyzik, dokonce tvrdil, že člověk není ničím jiným než novou podobou životní formy, která v kosmu už kdysi existovala. Ona neznámá podoba života je jako „stavebnice“, jejíž „kostky“, tedy genetický materiál, lze na planetě podobné Zemi znovu sestavit jenom jediným, předem daným způsobem.

Autoři Viktor Farkas a Peter Krassa došli ještě dál. V knize *Lasset uns Menschen machen* (Nechte nás tvořit lidi) dokládají kombinací starých bájí a moderních genových technik, že mimozemšťané mohli přetvořit podle svých představ genetický kód primitivních předchůdců člověka. Mimozemšťané podobní lidem tedy nejsou ničím nemožným.

4. Nebyli ti mimozemšťané vlastně pozemšťané?
-Už více než 20 let se objevují brožury a traktáty, v nichž různí mudrcové chtějí naivním čtenářům namluvit, že

ufoni jsou výtvorem pozemšťanů, dokonce prý je vyvinuli nacisté! Samozřejmě v rámci supertajného projektu. Tato pseudoliteratura je natolik stupidní, že se jí nehodlám zabývat. Pokud by posádka, která prohlížela manžele Hillovy, byla pozemská, mohla by si mnohé z toho ušetřit. Lidé se přece nediví tomu, jak vypadá člověk.

5.Byly jejich lékařské metody primitivní? - Z čeho tak usuzujeme? Co víme o přístrojích, jimiž byli Hillovi zkoumáni? Zmíněná jehla zaváděná do břicha může mít úplně jiné funkce než naše jehly. Vyšetřujícímu stačil - podle líčení Betty Hillové - jediný pohyb ruky před jejíma očima a ona ihned přestala cítit bolest!

Umíme snad něco takového?

6.Nikdo jiný tam oné noci UFO neviděl. - Držel tam snad někdo stráž? Byl někdo pověřen takovým pátráním? Už v prehistorické době byly popisovány kosmické lodi bohů, které „dokázaly stát se neviditelnými“. Nakonec i naše vojenská technika zná „neviditelné bombardéry“.

7.Popis kosmické lodě a posádky se liší od jiných svědectví. - Proč ne? Mezi cestujícími a členy posádky zaoceánského parníku najdete také rozličné rasy.

Lidi

černé, bílé, žluté, možná i potomky Siouxů. V kapele

může hrát třeba lilipután a šéf orchestru měří více než

dva metry. Jsou tam hubení i tlustí, různí pasažéři jsou

různě oblečeni, někteří přímo bláznivě. A teď si představte, že k prohlídce takové lodi pozvete například

původního obyvatele Austrálie, který žil před 100 lety. Jak by asi příslušníkům svého kmene popisoval

posádku a osazenstvo lodi? Chápete? Americký filozof

William James, který žil v letech 1842 až 1910, řekl:
„Mnozí lidé se domnívají, že přemýšlejí. Místo toho

ale jenom jinak uspořádávají své předsudky.“

Mám před sebou nejnovější vydání francouzského časopisu věnovaného problematice UFO. Je v něm popsáno a zakresleno 122 - slovy sto dvacet dva - různých typů neidentifikovaných létajících strojů. Kdo považuje jediný z nich za pravý? I naše vojenství zná nejrůznější typy letadel!

8. Chybějí objektivní důkazy. - Manželé Hillovi nemají hmatatelný důkaz. Proto je to všechno jenom humbuk, autosugesce, šarlatánství a touha po senzaci. Nebo nám něco podstatného uniklo? Pozor - teď to přijde!

Poklad v hlavě

Ve svých výpovědích Betty tvrdila, že jeden z mimozemšťanů jí ukazoval mapu hvězdné oblohy s mnoha body. Viděla na ní 15 menších nebo větších koulí, vzájemně spojených různými čarami. V hypnotickém stavu upřesnila, že mapa hvězd byla „trojrozměrná“ a vzbuzovala dojem „pohledu z okna“. Koule „vypadaly načervenaně a jako by svítily“. Navzdory trojrozměrnosti byla mapa vlastně „plochá“. Pokud jste někdy měli možnost vidět hologram, víte, o čem je řeč.

Betty odhaduje mapu na tři stopy šířky a dvě stopy výšky. (158) Stála prý od ní asi 90 centimetrů a svoji pozici neměnila. Pokud by tak učinila, viděla by - holograficky - onu část mapy z jiného úhlu pohledu. Ani při bedlivém pozorování nenašla žádné seskupení hvězd, jakým je například naše Mléčná dráha. Dosud má v paměti třpytící se kuličky spojené čarami. Zejména dva obrazy jí utkvěly v paměti - rovnoramenný trojúhelník v levém spodním okraji obrazu a dvě větší, za sebou ležící koule, vzájemně propojené výraznějšími pásy. Betty o tom říkala: „Nebyly tam zakreslené žádné souřadnice ani nějaký rastr.“ Jeden z mimozemšťanů jí prý řekl, že naše Slunce

je součástí tohoto propojeného systému, ale Betty nevěděla, která z oněch koulí představuje naše Slunce.

Později, v posthypnotickém stavu, onu mapu několikrát reprodukovala, přičemž náčrt vypadal vždycky stejně. Bylo to na jaře 1964. To si zapamatujte.

Stačí těch několik informací od Betty Hillové a její přibližný náčrtek k něčemu rozumnému? Odkud začneme?

Píšu tyto řádky u hotelového bazénu. V okruhu 500 metrů stojí asi 80 slunečníků a protože je pod mrakem, jsou všechny zavřené. Vzájemné odstupy jednoho od druhého jsou nepravidelné. Některé tvoří skupinku, jindy je vzdálenost větší. Některý stojí daleko od ostatních, jiné v řadě za sebou připomínají navlečené korálky. Na špičce každého z nich je praporek, přičemž barvy praporků jsou také různé. Z mého úhlu pohledu vytvářejí jakýsi nepravidelný obrazec, který při delším pozorování snad něco připomíná. Když vstanu a přemístím se o několik metrů, obraz se úplně změní. Každá změna mého postavení mění kombinaci praporků. Žádný z nich se přitom nepohybuje, pohybují se jenom já. Kdybych přešel do středu onoho pestrého seskupení, vypadala by obrazová kompozice kolem mne zase zcela jinak.

S trojrozměrnou mapou Betty Hillové to je podobné. Z každého úhlu pohledu vidíte jiný obraz. Je vůbec možné srovnávat moje postavení mezi slunečníky s uvedenou hvězdnou mapou? Bylo by to možné, kdybych z oněch 80 slunečníků 65 uklidil a nechal jich na místě jenom 15 tak, aby přibližně připomínaly konstelaci hvězd na popisované mapě. Bylo by to ovšem nepoctivé. Dejme tomu, že bych 65 slunečníků odstranil podle předem daných kritérií, ale jaká kritéria jsou přípustná? Co mě opravňuje k tomu, abych odstraňoval například všechny slunečníky s modrými, zelenými nebo žlutými praporky?

Připomeňme si tři rozhodující momenty z vyprávění Betty Hillové:

1. Naše Slunce je součástí této soustavy.
2. Větší počet čar spojujících dvě za sebou ležící koule prý - podle mimozemšťanova vysvětlení - označuje

obchodní cesty.

3. Mimosloňšť'ané vypadali v podstatě jako lidé.

Je to jako rovnice o několika neznámých. S minimem údajů, ale za předpokladu dostatečného důvtipu, lze přesně vypočítat výsledek. Jeden z bodů na mapě, kterou načrtla Betty Hillová, tedy označuje naše Slunce. Hledejme největší odstup mezi dvěma body. Musí být nejméně tak velký, jaká je vzdálenost od našeho Slunce k nejbližší stálici.

Z hvězd je našemu Slunci nejbliže Proxima Centauri. Je to slabší souputník Alfý Centauri. Proxima je od nás vzdálena 4,2 světelného roku, Alfa 4,3. Celkem existuje osm hvězd, jejichž vzdálenost od Země je menší než 10 světelných let. Pokud je naše Slunce součástí načrtnuté hvězdné mapy, nemůže žádný z bodů být od druhého vzdálen méně než 4,3 světelného roku, neboť bližší hvězda neexistuje!

Tím je vyřešena jedna neznámá - vůbec nejmenší možná vzdálenost od jednoho bodu k druhému představuje 4,3 světelného roku. Přeneseme-li tuto „nejkratší vzdálenost“ na celý prostor náčrtu, zjistíme, že největší vzdálenost, tedy od nejkrajnějšího bodu vlevo k nejkrajnějšímu vpravo, činí nejvýše 55 světelných let. Celý výřez hvězdné oblohy, který Betty viděla, tudíž musí ležet v pásmu do 55 světelných let od našeho Slunce. Co z toho plyne?

V okruhu 55 světelných let září asi tisíc hvězd. Z nich je jedno procento obrů a osm procent trpaslíků. Takové hvězdy můžeme rovnou odstranit, protože nemohou být součástí „obchodních cest“, nepatří však ani mezi planety, z nichž se provádí výzkum. Které další hvězdy v okruhu 55 světelných let můžeme vyloučit?

Astronomové klasifikují hvězdy podle svítivosti, velikosti, hmotnosti, životní doby a dalších ukazatelů. V klasifikaci jim přidělují písmena a čísla. Začíná se u A-0, A-1, A-2 atd., a od typu B se dospívá až ke klasifikaci M. Naše Slunce má označení G-2, předpokládaná délka existence 11 bilionů let. Znovu si připomeňme, že popisování mimosloňšť'ané vypadali v podstatě

jako lidé. Znamená to, že jejich Slunce nemůže být zásadně odlišné od našeho, jinak by v jejich soustavě nevznikali tvorové podobní lidem. Pozemská forma života by nepřežila na předpokládaných planetách kroužících kolem červených obrů, bílých trpaslíků nebo kolem dvojhvězd.

Předpokládejme, že bychom byli schopni dostat se kosmickými loděmi kamkoliv do naší sluneční soustavy. Kam bychom asi putovali? K Merkuru? Vyloučeno - jeho průměrná vzdálenost do Slunce je 58 miliónů kilometrů. Pro srovnání - vzdálenost Země činí 149,5 miliónu kilometrů. Merkur je příliš blízko Slunci a proto je to žhavá planeta. Jeho hmota představuje pouze 0,056 hmoty Země a jeho průměr směšných 5000 kilometrů. Co bychom si tam počali? Především bychom tam „roztáli“ a ani v žáruvzdorných oděvech bychom si příliš nepomohli. Škrtneme tedy Merkur ze seznamu možných cílů.

Venuše? Je obklopena vrstvou téměř neproniknutelných mračen. Přesto se sovětským sondám podařilo změřit její pohoří a zjistit, že na Venuši je teplota přes 400 stupňů Celsia. Takže bychom se tam ihned změnili v páru...

Dalším kandidátem je Mars. Od našeho Slunce je vzdálen v průměru 228 miliónů kilometrů. Jeden den na něm má přesně 24:37:23 hodin, minut, vteřin pozemského času. Jeden „rok“ je dlouhý 687 pozemských dní. Jeho atmosféra je velmi řídká, převážnou část tvoří kysličník uhličitý. Tlak na povrchu Marsu měřily americké sondy Mariner a stanovily ho na pouhých šest milibarů! Takový tlak vzduchu je 30 500 metrů nad zemí.

Přesto lze tvrdit, že Mars je Zemi nejpodobnější a stojí za úvahu jako cíl našich cest! Člověk by se na jeho povrchu musel - podobně jako na povrchu Měsíce - pohybovat ve speciálních oděvech, přesto by bylo možné vytvořit tam utěsněné kopule s umělou kyslíkovou atmosférou. Dokonce bylo vypočítáno, že není zcela vyloučeno učinit z Marsu obyvatelnou planetu pomocí rozmnožení modrých řas. Modré řasy totiž mají

schopnost se neuvěřitelně rychle rozmnožovat a jako vedlejší produkt při tom vytvářejí kyslík! Bylo by ovšem nutné zvýšit teplotu na Marsu, leč podle názoru odborníků není ani to neproveditelné.

Další „planety“ v naší sluneční soustavě vlastně nejsou planety, nýbrž seskupení několika set tisíc asteroidů, planetek mezi Marsem a Jupiterem. Ty mohou být vhodným cílem pouze pro získávání nerostů.

Následuje Jupiter, gigant s průměrnou vzdáleností od Slunce 779 milionů kilometrů. Váží 318x víc než naše Země. Jeho atmosféru tvoří převážně amoniak a metan. Nejvyšší teplota na povrchu činí 133 stupňů Celsia pod nulou! Ani ve speciálních oděvech by tam člověk nepřežil.

Zbývající planety naší sluneční soustavy leží od Slunce ještě dál! Už kvůli teplotám na nich je tedy musíme při nejlepší vůli škrtnout ze seznamu svých myslitelných cílů. Zbývají tedy vlastně jenom dvě: Měsíc a Mars, přičemž na obou se musíme pohybovat ve skafandrech. Hledáme další možné cíle našich cest. Cíle, na nichž bychom mohli přežít a žít jako lidé. Mimozemšťané podobní lidem zřejmě uvažují stejně. Nemají jinou možnost.

Kolik takových cílů je v okruhu 55 světelných let? Kolik sluncí, nepříliš odlišných od našeho? Snad 50. Ostatní slunečníky u svého bazénu mohu navěky odepsat. Důvody jsem uvedl v této kapitole.

Zdrcující logika

Podobnými otázkami se zabývala v létě 1969 paní Marjorie Fishová, odborná učitelka a amatérská astronomka z města Columbus v americkém státě Ohio. Je členkou exkluzivního klubu Mensa International, který sdružuje osoby s inteligenčním kvocientem nejméně 140. Paní Fishová viděla v jakémsi časopise náčrtek Betty Hillové a položila si otázku, jak tuto záhadu rozluštit. Obě ženy se sešly 4. srpna 1969. Paní Fishová si pak vzala na pomoc jeden z četných výborných hvězdných katalogů a stanovila si určitá „pravidla hry“:

- a) Na mapě Betty Hillové jsou prý zakresleny „obchodní cesty“ a „výzkumné cesty“. Mimozemšťané by se při svých výpravách vesmírem určitě řídili nějakými zásadami. Nikdo se nevydá jen tak na cestu dlouhou 50 světelných let, aniž by předtím probádal bližší sluneční soustavy.
- b) Obrovské hvězdy, bílí trpaslíci a poměrně mladé hvězdy bez možnosti života by se nestaly cílem vesmírných cest.
- c) Kdo se zaměří na určitý druh hvězd, ten o něj má zájem. Bylo by přece nelogické letět kolem čtyř červených obrů a přistát teprve na pátém z nich.
- d) Protože na diskutovaném náčrtu hvězdné mapy je jenom 15 bodů a jedním z nich je údajně naše Slunce, představuje tato mapa v nejlepším případě výřez o vzdálenostech do 55 světelných let.
- e) Jelikož mimozemšťané přiletěli do naší sluneční soustavy a byli lidem podobní, musí jejich soustava ležet v pásmu těchto vzdáleností. Pouze v něm jsou myslitelné formy života podobné životu našemu. V úvahu přicházejí hvězdy klasifikace F-8 až maximálně K-5. (V poslední době astrobiologové připouštějí možnost života podobného našemu až do třídy K-1...) Řekli jsme si, že naše Slunce je typ G-2 a leží v pásmu F-8 až K-5!

Na mapě paní Hillové byly dvě za sebou ležící velké koule vzájemně spojeny větším počtem čar. Jedna z koulí patrně představuje domovskou soustavu oněch cizinců.

Paní Fishová vycházela z těchto předpokladů a eliminovala stále více hvězd v okruhu 55 světelných let. Zbývající body uspořádala do šesti pravděpodobných modelů a vida - záhada byla vyřešena! Všechno souhlasilo: vzájemné odstupy hvězd, trojrozměrný obraz hvězdné oblohy, tři hvězdy vpravo dole vytvářely rovnoramenný trojúhelník. Byly tu i obě za sebou ležící „hlavní hvězdy“, spojené větším počtem čar. Náhoda je vyloučena. Betty Hillová, žena v astronomii zcela nevzdělaná, si ze svého děsivého zážitku odnesla

v paměti přímo zlatý poklad. Posedlá touhou vzít mimozemšťanům alespoň „něco“ hmatatelného, vryla si do paměti trojrozměrnou mapu a v hypnóze ji naprosto přesně reprodukovala. To jsou ony, ty jednoznačně identifikované hvězdy!

V dalším seznamu se několikrát objevuje slovo „Gliese“. Označuje proslulý katalog hvězd astronoma Wilhelma Glieseho, který všechny dotyčné hvězdy registroval:

Název	Klasifikace
1.zeta 2 Mřížky (Reticuli)	G-1
2.zeta 1 Mřížky (Reticuli)	G-2
3.82 Eridany	G-5
4.Slunce	G-2
5.tau Velryby (Ceti)	G-8
6.107 Ryb (Piscium)	K-10
7.54 Ryb (Piscium)	K-0
8.Gliese 67	G-2
9.tau 1 Eridany	F-6
10.kappa Pece (Fornacis)	G-1
11.Gliese 95	G-5
12.Gliese 86.1	K-2
13.Gliese 59	K-0
14.Gliese 86	K-0
15.alfa Tabulové hory (Mensae)	(G-5)

(Mřížka, Eridana, Velryba, Ryby, Pec a Tabulová hora jsou souhvězdí, některá ovšem na jižní obloze.)

Všechny tyto hvězdy najdeme v okruhu 55 světelných let od Země, tedy v pásmu, v němž jsou možné formy života připomínajícího náš. Betty Hillová zakreslila vlevo dole kombinaci hvězd tvořících rovnoramenný trojúhelník. Tyto hvězdy se prvně objevily v katalogu astronoma Glieseho z roku 1969. Předtím o této trojúhelníkové kombinaci, kromě Glieseho a několika málo kapacit z astronomie, nikdo nevěděl. Betty Hillová, jak si vzpomínáme, nakreslila svůj náčrt v roce 1964! Tedy o pět let dříve, k čemuž profesor Allen Hynek poznamenal:

„Všechno je prostě fascinující a neuvěřitelné. V letech 1961 až 1964 o tomto trojúhelníku žádný astronom na světě nevěděl. Betty Hillová ho zakreslila jako geometrické postavení hvězd.“ Paní Marjorie Fishová poskytla svůj konečný výklad diskutované mapy prof. dr. Walteru Mitchellovi, astronomovi univerzity v městě Columbus. Spolu se studenty nakrmil profesor Mitchell počítač údaji z modelu paní Fishové. S pomocí počítače byl model zkoumán ze všech možných úhlů pohledu. Skica paní Hillové zachycovala nepochybně výřez hvězdné oblohy, na němž byly stálice ležící v okruhu 55 světelných let, viděné z některé planety souhvězdí Mřížky. Jsou to přesně ty hvězdy, které na náčrtu paní Hillové leží za sebou a jsou spojené větším počtem čar.

V letech 1973 a 1974 se mapou paní Hillové zabývali - nezávisle na sobě - i jiní astronomové, například Frank B. Salisbury z univerzity v Utahu nebo David R. Saunders z univerzity v Chicagu. Až na nepatrné odchylky jsou výsledky stejné jako na modelu paní Fishové.

Teď tedy víme, odkud byli mimozemšťané, kteří v noci z 19. na 20. září 1961 unesli do své lodi Betty a Barneyho Hillovy. Hvězdy zeta 1 a 2 v souhvězdí Mřížky: zeta 1 má klasifikaci G-2, tedy jako naše Slunce, zeta 2 G-1, což je odchylka nevýznamná. (Samotné klasifikace se v různých katalozích poněkud rozcházejí. ..) Souhvězdí Mřížky je od nás vzdáleno 37 světelných let. V očích astronomů a exobiologů jsou obě hvězdy na nejvyšší příčce mezi těmi, na nichž lze hledat život podobný našemu.

Ještě něco? V různých spisech jsem četl, že případ Hillových je prý vyřešen - viděné UFO byla planeta Jupiter...!?

Vodí nás někdo za nos?

Dne 14. října 1990 vysílala přední americká televizní společnost CBS relaci z Washingtonu. Její název byl UFO-Cover-up - Life (česky přibližně: UFO aneb Zakrývání stop života - pozn. překl.). V tomto pořadu vypovídali četní svědkové UFO. Byly předvedeny jejich výpovědi v hypnóze. Jiní vyprávěli o tom, jak se dostali na palubu takových lodí a jak tam byli podrobeni prohlídkám. Byl to dramatický, vzrušující pořad. Nejen proto, že do jeho vysílání byli pozváni i obyvatelé městečka Gulf Breeze na Floridě, v němž mnozí obyvatelé přísahají, že nad svým městem skutečně viděli UFO, a to dokonce několikrát. Ale také proto, že penzionovaný pracovník tajné služby v pořadu otevřeně hovořil o tom, jak oficiální místa vědomě zakrývají jakékoliv důkazy o mimozemském životě. Pochopitelně nesměl ukázat obličej ani prozradit své skutečné jméno nebo hlas. V záznamu byl překryt rastrem, který dnes televize používá u osob, u nichž je žádoucí zachovat anonymitu. Také hlas byl modulačně změněn. Nicméně moderátor ujistil diváky, že totožnost tajemného muže, jemuž se v programu říkalo krycím jménem Falcon, je spolehlivě prověřena.

Falcon v odpovědích na různé otázky tvrdil, že nejvyšší místa USA, včetně vlády, vědí o mimozemšťanech už dávno, ale že s nimi uzavřeli jakousi tichou dohodu: Vy nebudete šokovat obyvatele této planety a my vás nebudeme násilím vyhánět. Na moderátorovu otázku, z které části galaxie mimozemšťané přicházejí, odpověděl Falcon bez váhání: „Ze soustavy, které říkáme zeta 1 a zeta 2 Reticuli, - tedy ze souhvězdí Mřížky.“

V průběhu vysílání bylo navázáno spojení s Moskvou. V duchu tehdejší glasnosti hovořil sovětský vědec dr. Nikišin o tom, že také u nich je vědomé utajování existence mimozemšťanů velmi pravděpodobné. Nejvíc mne však šokovaly informace dr. Jesseho Marcela a Paula Shartieho o tom, že na

naší planetě se UFO dokonce i zřítily! Přitom oba tito pánové se vzájemně neznali, přesto hovořili o tomtěž. Dr. Marcel je synem důstojníka vojenského letectva, který se také jmenoval Jesse Marcel. Zemřel před několika lety. Jeho syn před kamerou dosvědčil, že když mu bylo dvanáct let, přinesl jeho otec domů úlomky neznámého létajícího objektu, který se zřítily poměrně nedaleko od jejich domu. Otec mluvil o té události velmi vzrušeně. Příští den přišli nějací lidé z velení amerických vzdušných sil a úlomky si vyžádali. Už nikdy je otec pana Marcela neviděl. Paul Shartie tvrdil, že důstojníci letectva natočili o zřícení UFO pár záběrů na amatérský film, který jim někdo z Pentagonu brzy zabavil.

Neodbytně se vnucuje otázka: Kdo vlastně lže? A proč? Nejběžnější odpovědí bývá, že si někdo vymýšlí, aby na sebe upozornil, udělal si reklamu. Jenže během vysílání se dostalo na tolik očitých svědků - včetně vojenských letců - že snad ani není možné, aby si takové množství lidí vymýšlelo totéž. Zdarma se mohli telefonicky napojit na vysílání diváci, kteří patří k některé z těchto kategorií:

1. Alespoň jednou viděli letící UFO. (Setkání prvního druhu)
2. Zkoumali situace vzniklé v důsledku přistání UFO - udusanou nebo zničenou trávu, polámané stromky, spálená místa na zemi atd. (Setkání druhého druhu)
3. Přišli s mimozemšťany do styku, na vlastní oči je viděli. (Setkání třetího druhu)
4. Mimozemšťané je vzali s sebou či dokonce unesli, podrobili je prohlídkám a podobně. (Setkání čtvrtého druhu)

Dále byli posluchači dotázáni, zda požadují - třebaže nepatří do žádné z těchto skupin - ustavení vládní vyšetřující komise k těmto případům. Celkem se přihlásilo 800 osob, přičemž mnozí další se během pořadu na přetížené telefonní linky nedovolali. Výsledky: 60 % volajících někdy vidělo UFO, 5 % zažilo setkání druhého druhu, 3% třetího druhu, 4% čtvrtého

druhu. Do žádné z těchto skupin nepatřilo 20 % respondentů, 8 % si není jisto. Ustavení vládní vyšetřovací komise požadovalo plných 87 % volajících, 13 % bylo proti.

Ke všem těmto varovným doznáním lze přiřadit i skutečnost, kolik přísně tajných dokumentů během uplynulých let nějak vyplavalo na povrch, vešlo ve známost. V německy mluvících zemích o tom několikrát psali moji kolegové Johannes von Buttlar a Michael Hesemann, v anglicky mluvícím světě předložil užaslému publiku přímo balík takových „tajných“ dokumentů Timothy Good. Jde například o takzvané doklady „M-12“ z roku 1952. (Odvozeno podle krycího označení „Majestic 12“, dokumentu podepsaného vysokými vojenskými veliteli.) Dále o dokumenty „PA“ z roku 1976 („Projekt Aquarius“), dokonce i o vojenské materiály z roku 1989. 7. května 1989 prý došlo v Jihoafrické republice, 80 km jižně od hranic s Botswanou, v poušti Kalahari, k dalšímu případu zřícení UFO, přičemž vznikl 12 metrů hluboký kráter o průměru 150 metrů. Zbytky létajícího stroje údajně předali jihoafričtí vojenští letci představitelům vojenského letectva USA.

Takže si z nás někdo vystřelil? Nebo nás dokonce informovaná vládní místa systematicky obelhávají? Ještě před sedmi lety bych to nenapsal. Dnes musím, protože je k dispozici už příliš mnoho údajů a já prostě odmítám zavírat oči a zacpávat si uši jenom proto, že se většina ctihodných a rozumných lidí nápadům o existenci mimozemšťanů vysmívá. Proto, že jakási lobby zaměřená proti realitě UFO dělá slepou i hluchou zároveň a všemu dokáže vtisknout pečeť své vševědoucnosti. Jsou snad falešné všechny ty přísně tajné dokumenty, které se dostaly na denní světlo z tajných archivů nejrůznějších oficiálních míst?

Kdo by zfalšoval takové dokumenty, včetně podpisů amerických generálů nebo dokonce prezidentů? Papíry se správnou hlavičkou a odpovídajícími razítky? A pokud ano - proč dotyčná místa mlčí, proč nevydají alespoň dementi? V jiných případech jim opravování

zveřejněných údajů potíže nedělá. Proč nejsou padělatelé takových dokladů postaveni před soud? Proč nejsou veřejně kritizováni? Každý přece zná jména autorů a novinářů, kteří takové věci zveřejňují. Jakou podvodnou hru tady kdo hraje? Pokud určitá místa o mimozemšťanech nebo o zřícených UFO skutečně vědí a své vědomosti zahalují do pláště mlčení, lze takové jednání označit za největší a nejpromyšlenější podvádění lidí v moderní historii!

Představme si, jak se poctiví astronomové, astrofyzikové, astrobiologové a radioastronomové snaží objevit, zda jsme či nejsme ve vesmíru sami. Všude na světě se vynakládají milióny dolarů na vývoj radioastronomických a optických teleskopů, do výzkumu na fakultách astronomie a projektů SETI (hledání mimozemských civilizací). Přemýšliví učenci si lámou hlavu tím, jak mimozemský život prokázat, NASA posílá do vesmíru patřičně vybavené satelity - zatímco úzký okruh uniformovaných zná odpověď už dávno a drží ji pod zámekem. To by byl přímo zločin na lidstvu! Naštěstí je dost těch, kteří nepatří k žádné tajné organizaci a ze všech sil se snaží problém inteligentních forem života mimo naši planetu vyřešit.

Vzhůru do vesmíru!

Už v roce 1900 vypsala francouzská akademie věd cenu 100 000 franků pro toho, kdo jako první prokazatelně vstoupí do styku s mimozemšťany. Nevztahovala se ovšem na kontakt s obyvateli Marsu, neboť tehdejším vědcům se zdálo, že vejít ve styk s Martňany je příliš snadné... Teprve dnes víme, že na Marsu nežijí zelení mužíčkové ani jiná forma mimozemské existence.

Hledání mimozemského života ustalo během první světové války, kdy lidé měli jiné starosti. Až v roce 1959 navrhli američtí přírodovědci dr. Philip Morrison a dr. Guisepe Coconi ve vědeckém časopise Nature pokusit se o meziplanetární komunikaci prostřednictvím rádiových vln o rozsahu 1 až 10 MHz. Morrison k tomu poznamenal: Je velmi obtížné předvídat míru pravděpodobnosti

úspěchu. Určitě je však nulová, pokud to nikdy nezkusíme.“ Tak vznikl projekt SETI.

O deset let později, na jaře 1970, provedl mladý radioastronom dr. Frank Drake z Cornellovy univerzity první praktický pokus. Radioteleskop z Green Bank v Západní Virginii, měřící 25 metrů, nastavil na frekvenci 1,420 gigaherzu, což je takzvaná „vodíková linie“. K anténám se přesto nedonesl žádný zvuk z pásma mimo naši planetu. V dalším roce následovalo 48 pokusů o přilákání zvukových znamení mimozemšťanů, všechny však byly neúspěšné. Výzkumní pracovníci programu SETI argumentují tím, že by i jiné civilizace v kosmu musely používat rádiové vlny k šíření zvukových či televizních signálů, případně ke vzájemným kontaktům kosmických lodí.

Možná ano, možná ne. Před sto lety by afričtí domorodci asi tvrdili, že i jiné civilizace mohou navazovat spojení pouze bubnováním tamtamů. Staří obyvatelé dnešního Švýcarska by zase byli přesvědčeni, že není rychlejší spojení než světelné signály z jednoho kopce na druhý. Umím si představit, že telepatická společnost nepotřebuje vůbec *žádné* zvukové signály, nebo že případné vlastní signály lze chránit před signály zvenčí, což je ostatně ve vojenství zcela běžné.

Navíc zbývá otázka, zda rádiové vlny jsou nejvhodnější ke komunikaci mezi hvězdami. Elektromagnetické vlny se přece nepohybují rychleji než světlo a těžko lze předpokládat, že kosmická loď naváže kontakt se svou základnou, přijde-li odpověď 72 let pozemských let po odvysílání otázky! Tak daleko je například ze Země do soustavy zeta Reticuli 1+2 a zpět. Něco rychlejšího než světlo si zatím umíme představit právě tak málo jako primitivní kmeny v Africe náš televizor. I když ne tak úplně - matematicky už cosi podobného existuje. Mám na mysli tachyony profesora teoretické fyziky z Kolumbijské univerzity ve státě New York prof. dr. Geralda Feinberga. (172) (Tachyony jsou domnělé částice pohybující se rychleji než světlo - pozn.

autora.)

Průlom ve věci signálů z vesmíru očekávají vědci pracující na programu SETI od podzimu 1992, tedy už v době, kdy čtete tuto knihu. Tenkrát totiž americký Kongres a NASA konečně prosadily velkolepý program zachycování cizích signálů. Jmenuje se anglicky MOP (Microwave Observing Project). Měl by dát od počátku všem podobným snahám z minulosti zcela nový směr. Už v první fázi bylo údajně investováno 85 miliónů dolarů a do hry zatažen řetěz radioastronomických přijímačů v celém světě. Také při realizaci tohoto programu vycházejí vědci z předpokladu, že vesmír lze „odposlouchávat“ v rozsahu od 1 do 10 gigahertzů. Signály pod touto hranicí jsou rušeny přirozenými vlnami v kosmickém prostoru, nad ní naopak vlnami ze Země. Čím se MOP liší od dřívějších podobných snah?

Nejprve vyhledáme v okruhu asi 100 světelných let zhruba 800 sluncí podobných našemu Slunci. Jsou to všechny hvězdy od F-8 po K-5. Takové hvězdy budou systematicky sledovány. Zároveň probíhá podobné pátrání v celé Mléčné dráze. Odposlouchávací program řídí astronomové z kalifornského města Pasadena, dalším vyhledáváním se zabývají odborníci příslušného střediska NASA z Mountain View v Kalifornii. Hlavní dozor převzali vědečtí pracovníci Jill Tarter a Bernard Oliver.

Do projektu byly zapojeny nové počítače, které výhradně k tomuto účelu vyvinula firma Silicon Engines v Mountain View. Jejich kapacita je laickému chápání zcela nepředstavitelná - jsou schopné odposlouchávat současně 15 miliónů zdrojů! Digitální, do kosmu zaměřený kolos je v dosavadní historii naprosto ojedinělý. Computery bleskově analyzují každý signál. Jde o „normální“ rádiové vlny, nějaké ozvuky z Mléčné dráhy, cvrlikání či šustot ze sousedních planet? Jde o signály kvazarů nebo pulsarů?

Už několik minut po zahájení programu bylo vyhodnoceno víc informací než v celých dějinách takových pokusů. Realizace projektu má zahrnout období od podzimu 1992 do roku 2001. Dr. Seth

Shostak z ústavu SETI napsal: „Naše generace je první, která má možnost dostat odpověď na základní otázky lidstva.“

V souvislosti s fenomenálním výzkumem, s hledáním inteligentních civilizací ve vesmíru přišel americký tisk s teorií „kulturního šoku“. Snesou vůbec lidé zjištění, že nejsou v kosmu sami? A co horšího - že nejsou vrcholem stvoření, završením veškerého vývoje!? Bernard Oliver odpověděl: „Nemyslím si, že by to byl úplný kulturní šok. Mnoho lidí, včetně Američanů, je na takovou možnost připraveno.“

Skutečně? Snad to platí o velkoměstských částech USA. Ale co lze předvídat v „náboženském pásmu“ na středozápadě nebo na jihu země? Jak by se s něčím takovým vypořádaly konzervativní, teokratické systémy v arabském světě? Obrovská křesťanská obec všech možných směrů? Egocentričtí stoupenci názorů, že jiný život než náš ve vesmíru není? I mnozí vědci by se s potvrzením existence mimozemšťanů sotva vyrovnali.

A další problém - nebudou případné identifikované signály hned zase zpochybněny nebo zatajeny? Víme přece, jak se společnost chová k případům UFO. Bude zase někdo zatahovat milosrdnou oponu? Budou se zase nedůvěřiví vědci a váhaví teologové předhánět ve snahách namluvit lidem, že signály MOP jsou podvrh? Že jde pouze o nepodařený a chybně vykládaný pokus? Sejde se zase nějaká komise a rozhodne, že pravdu nelze zveřejnit? Nebudou zúčastnění vědci svázáni úmluvami s razítkem Přísně tajné? A ti, kteří přesto promluví, vykázáni z elitní společnosti a vystaveni veřejnému posměchu? To všechno už přece známe! Vždycky se našli fanatikové různých církví či ideologií a prohlásili, že lidstvo není dost zralé k pochopení pravdy, že musí dál šlapat ve vyjetých kolejích.

Závěrem uvedme hlasy dvou bývalých amerických prezidentů. Jimmy Carter: „Už se neposmívám lidem tvrdícím, že viděli UFO. Také jsem ho viděl.“ Ronald Reagan: „Často mě napadá, jak rychle by se setřely rozdíly mezi lidmi, kdybychom stáli tváří v tvář

mimozemské civilizaci.“

V. NEOBVYKLÁ SETKÁNÍ

Nechci psát knihu o UFO ani oprašovat pochybné teorie o nich. Nesnažím se dokazovat, že jakási „UFO lobby“ má vždycky pravdu a její odpůrci se vždy mýlí. Spíše se budu snažit na několika málo příkladech doložit, jak odmítavě přistupujeme k neobvyklému. Jakými výmluvami a žertováním potlačujeme obavy z neznámého, jak se neostýcháme předkládat veřejnosti nejnesmyslnější pohádky. Jak rychle a nekriticky přijmeme každou absurditu, která nás vrátí k navyklému vidění světa.

Jednáme dokonce nezletileji než naši předkové před tisíciletími. Ti se alespoň smířili se svými „bohy“, akceptovali je, obdivovali, báli se jich, přijímali od nich pokyny a poučení. My naopak předem zpochybňujeme, že by něco takového mohlo existovat. Mimozemšťané jsou přece věc zcela nereálná, UFO mohou být leccos, ale určitě přicházejí z našeho světa, člověk je nejskvělejší tvor!

Co když se ale mimozemšťané přestanou skrývat a míra ohledu k nám bude dovršena? Když se nasytí naší dvojaké morálky? Když nás budou mít za natolik primitivní, že z hlediska jejich etiky jim bude naše další existence lhostejná? Když zruší dosavadní „embargo“ a Zemi prohlásí za příští pole pro své pokusy?

Co se stane, až jakési grémium mimozemšťanů na zasedání ve vesmírné kolonii řekne, že jejich trpělivosti je konec? Kdo bude vinen tím, že člověk ztratí jakoukoliv oporu, ať už vědeckou či náboženskou? Až to tu bude vypadat jako v pavilónu opic, protože nás, nepřipravené, budou bombardovat a zaplavovat skutečnostmi, které nezvládneme?

No jistě, zase bláboly! Mimozemšťané přece neexistují a obrovské vzdálenosti mezi hvězdami jsou navždy nepřekonatelné. Vždyť ani my je nepřekonáme! A proč by se měli mimozemšťané objevit právě „v naší skutečnosti“? Astronom James R. Wertz vypočítal, že by bez problémů mohli navštěvovat naši sluneční soustavu

v časových odstupech 7,5 x 10⁵ let. To znamená, že za minulých 500 miliard let tu mohli být šestsetpadesátkrát! Doktor Martyn Fogg z londýnské univerzity poukázal na to, že galaxie patrně byla osídlena už v době, kdy vznikala naše Země. Míže naši „zoologické zahrady“ začínají rezivět. Není vinou mimozemšťanů, že je v současnosti neuznáváme a ani možnost jejich objevení v dobách dávno minulých nechceme přijmout. To je chyba našeho „programování“. Jak vlastně funguje ta podivuhodná šedá hmota v naší lebce? Proč nám věčně vnucuje „vědění“, které nesouhlasí se skutečností, „jistotu“, která vůbec neexistuje? Kdo vlastně naprogramoval náš mozek tak chybně?

O pohodě a nepohodě

Před 20 lety dokázal badatel v oblasti výzkumu mozku profesor dr. H. J. Campbell, že lidský mozek se za všech okolností snaží získat pocit „pohody“. Začíná to už od jednobuněčného organismu, který má dvě možnosti - buď přežije, nebo zajde. Přežít je „pohoda“, opak „nepohoda“. Přijímání potravy je registrováno jako „pohoda“, hlad jako „nepohoda“. I náš mozek funguje v zásadě jako počítač, který zná pouze ano nebo ne, správně nebo chybně. Tedy: „pohoda“, „nepohoda“. Novorozenec opouští matčino tělo a křičí - „nepohoda“. Je přitisknut k teplému matčinu prsu - „pohoda“. Cítí žízeň - „nepohoda“, má plné plenky - „nepohoda“, je sám - „nepohoda“. Opakem toho všeho je „pohoda“.

Chlapeček roste, rodiče a okolí ho vychovávají: To smíš - to nesmíš. Takhle jsi hodný - takhle zlobivý. Tento člověk je dobrý - tamten špatný. To je nebezpečné - toto je bezpečné. Každý úspěch ve výchově je pocíťován jako „pohoda“, každý neúspěch jako „nepohoda“. Chlapec jde do školy, učí se číst i počítat, psát i kreslit. $2 \times 2 = 4 =$ „pohoda“, $4 \times 4 = 9 =$ „nepohoda“. Jeden politický nebo náboženský směr je dobrý, jiný špatný. Lidské jednání je správné, nebo nesprávné. Jeden obraz je hodnotný, jiný kýčovitý...

K programování mozku se přidružují vlastní zkušenosti, a také ty se hned řadí do přihrádek „pohoda“

nebo „nepohoda“. „Nepohoda“ je bolest, zármutek, touha, stesk po domově, nešťastná láska, špatné dny, přinucení. „Nepohodu“ pocítujeme vždy, kdy něco musíme a nechceme, když nám okolí není nakloněno. Protikladem toho všeho je opět „pohoda“. Jako bychom vyrůstali v určitém hudebním žánru a všechny ostatní odmítali poslouchat. Každé potěšení - od výhry v loterii po nejprostší uznání - je „pohoda“. Všechno nepříjemné „nepohoda“.

Dále připočteme magické vlivy různých médií - rozhlas, televize, knihy, noviny. O tom, co budeme chtít číst nebo poslouchat, se rozhodujeme už v dětství a v raném mládí. Podle své výchovy pocítuje osmnáctiletý jako „pohodu“ rockový koncert nebo symfonii, a třeba operetu jako „nepohodu“. Aniž si to uvědomujeme, čteme stále tytéž noviny, a ostatní - aniž bychom věděli, co v nich je - jsou „blbě“.

Ve 20 letech jsme naprogramováni už tak dokonale, že se snažíme „pohodu“ rozmnožovat, stupňovat. Náš chlapec vyrostl v muže, odmaturoval a na univerzitě studuje archeologii. Musí chodit na přednášky, skládat zkoušky (a každá úspěšná je „pohoda“), číst knihy, osvojovat si poznatky různých vědců. I když na cestě za cílem studia jsou četné momenty „nepohody“, jednoho dne bude univerzita absolvována a dovrší se tak míra „pohody“: náš muž má papíry na to, že mnoho „ví“ a že ho společnost tudíž bude uznávat.

A najednou se - jaká hrůza! - začne přepečlivě budovaná stavba našeho myšlení řítit. Někdo zpochybňuje výsledky mého dlouhé a pilné práce! To přece nejde! Dostaví se „nepohoda“, člověk se brání. Je jakoby odzbrojený, šokovaný. Ani si nevšimne, že právě jeho jednostranné programování ho nutí vzdorovat nečekané „nepohodě“.

Ve skutečnosti však neexistuje hudba „správná“ nebo „nesprávná“. Existuje jenom taková, kterou máme rádi, a jiná, kterou rádi nemáme. Naše ztotožnění nebo odmítání je právě výsledkem určitého programování šedých buněk, které náhle do sebe vzájemně nezapadají. Dramatik Eugène Ionesco napsal: „Není

pravda, že my si vytváříme zkušenosti. Zkušenosti si vytvářejí nás!“

Jen o málo jinak je tomu ve vědě. Výsledky exaktních oborů vlastně vždycky souhlasí. Často přezkoušené, často opakované. 4 x 4 je vždy a všude 16, přírodní zákony jsou stejně neměnné jako algebraické či geometrické poučky. V exaktních vědách nejde o „pohodu“ či „nepohodu“ - všechno je buď správné,

nebo chybné. A vidíte - přesto můžeme i z výsledků takových věd vyvozovat zcela chybné závěry. Když před 100 lety jeden fyzik vypočítal, že tři lidi nelze nikdy dopravit na Měsíc, neboť taková cesta by vyžadovala příliš mnoho pohonné energie, byly jeho závěry „správné“. Přesto o 100 let později přistáli tři lidé na Měsíci. Chyba nespočívala v matematických výpočtech, nýbrž v nedostatku fantazie! Onen fyzik si prostě neuměl představit budoucí zdroje energie, které umožní překonat vzdálenost za neuvěřitelně krátkou dobu. „Pohoda“ z exaktního vědění zablokovala „nepohodu“ vnucující se fantazie. K pocitu „pohody“ nebo „nepohody“ totiž patří zároveň i „jistota“ nebo „nejistota“. Pocit, že něco s jistotou vím, je „pohoda“, „nepohodu“ naopak vyvolává každý zmatek, tápání, hledání.

Samozřejmě že těchto několik ukázek nemohlo plně odhalit složitě předitivo našeho mozku, snad se mně ale podařilo je poněkud zprůhlednit. Ve skutečnosti funguje všechno trochu jinak.

To, čemu dnes říkáme „přírodní vědy“, je staré směšných 372 let. V roce 1020 uveřejnil britský filozof a státník Francis Bacon (1561 až 1626) tlustopis zvaný *Novum organon*. Do nejmenších podrobností popisuje své představy o vědeckém bádání. Bacon byl ve své době postava rozporuplná a konfliktní. Vzdělaný i domýšlivý, bezmezně ctižádnostivý a potlačující city.

Rozčiloval se - a právem - nad nevzdělaností, pověřčivostí své doby. Ve snaze zavést vědění na správnou cestu požadoval vždy ověření pokusem. Východiskem každého poznání je údajně zkušenost,

kteřá by s rozumem měla „uzavřít sňatek“. Baconovi bylo vědění prostředkem k dosažení cíle (vědění znamená sílu). Z cesty k poznání musíme vymýtit všechny přeludy, kterým říkal „idoly“.

Baconových zásad se přírodovědci drží dodnes. Výsledkem byly vynikající vynálezy exaktních vědců od předpotopního rozhlasového přijímače po vodíkovou bombu. Leč tato vědecká metoda sama o sobě přináší jenom omezené vědění. Intuici a fantazii totiž označuje za „nepohodu“, považuje ji za přelud. A přeludy jsou nevědecké, neexaktní. Strnulá metoda postrádá cit. Člověk se nechá ukolébat „exaktní jistotou“, která pozitíř nemusí být k ničemu. Nemáme-li přístroje k měření telepatie, potom telepatie neexistuje. Nestačí-li žádná energie k dosažení nejbližší stálice, jsou meziplanetární lety neuskutečnitelné. Jelikož lidé ani jejich materiály nevydrží úděsné letecké manévry popisované v souvislosti s UFO, potom žádné UFO nemohou existovat. Baconova cesta k poznání je v mnohém jako jednosměrná ulice. Svádí nás k ukvapeným závěrům, od nichž je nesnadné najít cestu zpět. Neboli: „pohoda“, „nepohoda“.

Zato v možnostech oborů pohřichu „neexaktních“ je napadání jednou dosažených pozic. Budoucí poznatky a zcela nová hodnocení nahromaděných indicií mohou vést ke zhroucení nejedné myšlenkové stavby. Konečně: „V pekle je i ďábel kladná postava,“ řekl Stanislaw Jerzy Lee (1909 až 1966).

Nenápadně tak všichni patříme k nějaké „straně“ sídlící ve „skladišti“, jehož stěny si sama zbudovala. Jsme pro existenci UFO nebo proti, pro mimozemský život nebo proti. Rádi bychom si zachovali svůj pocit pohody a nenechali se vyrušovat nejistotou. Druhé straně neradi nasloucháme, jde nám na nervy, rádi se necháme uchlácholit vším, co nahrává naší poddajné touze po „pohodě“.

Oficiální lež

Dne 29. července 1952 se v Bílém domě ve Washingtonu konala tisková konference k největšímu hitu sdělovacích prostředků od druhé světové války. S vyděšenými tvářemi seděli v tiskovém sále mluvčí vojenského letectva, námořnictva i Pentagonu a nevěděli, jak se zbavit otázek vzrušených novinářů. Nad Washingtonem i Bílým domem byly spatřeny UFO. „Neznámé létající předměty“ registrovalo několik radarových stanic, ale i piloti letadel jak vojenských, tak civilních. „Štafeta“ nepochopitelných objektů nad Kapitolem vyvolala tanec. Titulky New York Times upozorňovaly, kdo všechno ony předměty viděl.

Mluvčí vojenského letectva, vesměs vysocí důstojníci, se stále více dostávali do úzkých. Novináři chtěli vědět, není-li ohrožena bezpečnost státu, zda s neznámými předměty nelétají Rusové, případně nejde-li o vývoj tajných amerických zbraní. Posléze se dospělo k rozhodným odpovědím:

„Můžeme vás ujistit, že tato zjevení nemají nic společného s jakýmsi utajovaným vývojem. Žádný americký úřad o ničem takovém neví.“ „Při své funkci jsem velmi dobře seznámen se všemi typy našich letadel i řízení raket. S jistotou tvrdím, že americké letectvo nemá letadla nebo rakety vyhlížející jako talíř.“

„Při veškerém respektu k vojenskému letectvu jsem přesvědčen, že některé z těchto objektů pocházejí z jiných planet.“

Tato jasná stanoviska vyvolala „nepohodu“. Způsobila nejistotu, měla na svědomí dokonce strach obyvatel USA. O několik dní později kdosi přišel s tím, že to byla fata morgána, zrcadlení vzduchu, k němuž v určitých klimatických podmínkách může dojít. Takže svět byl zase v pořádku = „pohoda“. O pár let později zpracovaná Condonova zpráva převzala teorii o zrcadlení vzduchu, nevyloučila však ani roje meteorů, jakési hvězdy a dokonce „cosi neznámého“.

Krásně se z toho vylhali! Ona „zrcadlení vzduchu“ se už nikdy neopakovala. Čtyři na sobě nezávislé radarové stanice v různých zeměpisných místech a tedy pod různým úhlem pohledu zaznamenaly tutéž „fata morgánu“, očití svědkové z řad vojenských i civilních pilotů prý viděli hvězdy nebo meteory. Nádherná dezinformace...

O 34 let později bylo uvedeno do stavu pohotovosti vojenské letectvo Brazílie. Co se stalo?

Ministrovo přiznání

Dne 19. května 1986 se na obrazovkách radarů střediska protiletectvé obrany poblíž Rio de Janeiro objevilo 13 odrazů, pohybujících se západním směrem rychlostí 1400 kilometrů za hodinu. Stalo se tak v 17.14. O 22 minut později dostaly povel ke startu čtyři přepadové stíhačky. Dvě z nich byly americké výroby, typ F-5, dvě francouzské, typ Mirage. Pilot jednoho z letadel francouzské výroby - pětadvacetiletý poručík Kleber Caldas Marinho - informoval, že se k předmětům přiblížil na 20 kilometrů. „Byla to pravidelně blikající světla, červená a bílá, většinou ale bílá. Určitě to nebyly žádné hvězdy ani letadla. Nebylo to nic pozemského.“

Pilot druhé francouzské stíhačky, jedenatřicetiletý kapitán Antonio V. Chaves, byl dokonce několik minut oněmi předměty doprovázen. „Sedm jsem jich měl z jedné strany, šest z druhé. Kopírovaly každou moji změnu směru nebo rychlosti. Pak najednou neuvěřitelně rychle zmizely.“

Pilot letadla F-5 kapitán Marico Jordao vyprávěl novinářům, že se k předmětům přiblížil asi na 40 kilometrů. Byla však skvělá viditelnost, kterou nenarušovaly mraky ani jiná letadla. Když oněch 13 předmětů zmizelo, nedokázal jim se svým strojem stačit.

Jelikož přetřásání takové události v tisku vyvolalo náležitý rozruch, k němuž přispěly i relace velkých televizních stanic Globo a Manchete, bylo vojenské letectvo nuceno zaujmout oficiální postoj. Jeho

ministr, brigádní generál Otavio Moreira Lima, vysvětloval 24. května 1986 zástupcům sdělovacích prostředků v hlavním městě: „Radarové systémy v Rio de Janeiru a Sao Paulu zaznamenaly větší počet cizích předmětů. Proto jsme vyslali na průzkum čtyři stíhací letouny. Pilotům se nepodařilo neznámé předměty identifikovat, na jejich pokusy o navázání rádiového spojení nikdo neodpovídal. Nemohu nabídnout žádné vysvětlení tohoto jevu - prostě žádné nemáme.“ Je to zatím výjimečný případ, kdy se sám pan ministr musel na tiskové konferenci vyjadřovat k problému UFO.

Ve všech jižních zemích se veřejnost i sdělovací prostředky stavějí k UFO přívětivěji než v Evropě. Čím to vysvětlit? Jsou snad Jihoameričané hloupější nebo alespoň důvěřivější? Mají menší vědecké vzdělání? Či snad je to tím, že Evropané a Američané jsou vůči háklivým tématům zdrženlivější, nepřijímají je právě s nadšením?

Jihoameričtí žurnalisté jsou stejně důkladní jako západoevropští. Mezi brazilským pilotem stíhačky a jeho francouzským kolegou také nenajdeme podstatné rozdíly v založení a přístupu k věci. Není to způsobeno ani nenucenější mentalitou obyvatel jižních zemí, jejich větší spontánností. Odpověď je v četnosti spatřování takových úkazů. U nás je spíše chladno a zataženo, dvě třetiny roku je naše obloha pokryta mraky. Spí se převážně doma. V oblastech s teplejším klimatem je to jiné, žije se daleko víc v přírodě, obloha je převážně jasná. Možnost zahlédnout náhodou na nebi něco neobvyklého je tedy výrazně vyšší než v našich zeměpisných pásmech. Kdo víc vidí, víc o tom mluví - a také se o takových věcech víc píše. Obyvatelstvo, vojáci, sdělovací prostředky i vědci jsou nuceni se s kuriozitami denní i noční oblohy vyrovnat.

Při probírání se tiskovými archívy mne napadlo, že jihoamerické sdělovací prostředky zaujímaly původně k fenoménu UFO stejně negativní postoj, jaký dosud zaujímají naše. Obraz se však změnil. Nikoliv rychle, nýbrž postupně. Očití svědkové nebo osoby, které

s takovými jevy přišly do styku, se nenechali věčně odbývat jakýmkoliv pseudovysvětlením. Kdo se nechá označovat vědci za hloupého a neschopného? Neposlušnost vůči oficiálním stanoviskům si prorazila cestu, noviny přestaly zaujímat kontroverzní postoje. Jak napsal časopis Der Spiegel, v brazilském hlavním městě klidně můžete třeba v hospodě hlásat, že jste se právě setkal s mimozemšťany, a nikdo se vám nebude smát. „Nikde nepokročilo oficiální uznání podobných myšlenek tak daleko jako v Brazílii,“ uzavírá Der Spiegel.

Šlo snad 19. května 1986 o přírodní jev? Naletěli snad piloti čtyř stíhaček a nezávisle na nich školení kontrolóři vojenských radarů v Rio de Janeiru a v Sao Paulu na totéž? Byla to zase fata morgana, nebo nějaký kanadský žertík?

Popisovanou událost nelze vtěsnat do žádného schématu. Všechny pokusy o vysvětlení ztroskotaly. Odrazy z radarů nezmizely, bílé mihotavé předměty si hrály hodinu a čtvrt se stíhači na kočku a myš. Jednoho z pilotů po obou stranách doprovázely a potom neuvěřitelně rychle zmizely v kosmickém prostoru. Nic takového nedokážou hejna komárů, padající úlomky raket, zrcadlení vzduchu ani meteorologické balóny. Paprsky světlometů či reflektorů ani fata morgána zase nezanechávají odrazy na radarech.

Je snad odpovědí jakási tajná zbraň Američanů? (Případně Rusů, Němců, Angličanů, Francouzů, Číňanů atd.?) Jistě, každá velmoc zpravidla pracuje na nějakých tajných projektech. Ale technologicky vyspělé pokusné letouny jsou velmi drahé. Navíc takové stroje se testují výhradně nad vlastním územím, nikoliv nad cizím! Družice by je velmi snadno zjistily, hrozí též nebezpečí zřícení na cizí teritorium. Ještě nikdy neprobíhaly zkoušky letadel v celých formacích, které navíc jen tak pro legraci doprovázejí cizí stíhačku. V tom případě by už dávno nešlo o testovací let. A nejde-li o testovací let, ví o tom nejen investor (Kongres, výrobce, média), ale i vojenský soupeř. Nezbyvá tedy, než zopakovat citovaný výrok brigádního generála Moreiry: „Nemohu

nabídnout žádné vysvětlení tohoto jevu - prostě žádné nemáme.“

Takové přiznání však vyvolává nevoli všech „rozumných“ lidí, jimž se tak dobře spočívá oběma nohama na obláčku jejich klidu. S klamnou sebejistotou se vyhýbají neodbytným pocitům „nepohody“. Strkání hlavy do písku však ještě nikdy událost nezměnilo.

„Člověk není obelháván - zpravidla se obelhává sám.“ To pravil Johann Wolfgang von Goethe (1749 až 1832).

Hromadný ústup

Ve dnech 9. až 11. října 1989 obletěly svět zprávy, které vyvolaly vzrušení ve všech redakcích. V novinách se objevovaly titulky do té doby nevídané: UFO přistály v ruském městském parku! Obří z létajících talířů mají tři oči! TASS hlásí přistání UFO! Fantastické zprávy o létajících talířích! TASS oznamuje: Přistání UFO s mimozemšťany!

Mimozemšťané se procházeli v městském parku!

TASS ohlásil přistání UFO s mimozemšťany v parku!

Svět se snad zbláznil? Pánům redaktorům přeskočilo? Proč jsou titulky o „ufonech“ na prvních stránkách, proč všechny noviny nekriticky přebírají hlášení jedné agentury?

V duchu rudé ideologie popíral Sovětský svaz celá desetiletí cokoliv, co jen v náznu připomínalo létající talíře a podobné *záhady*. Součástí komunistického učení je totiž evoluční teorie Charlese Darwina. Podle tohoto veskrze materialistického pojetí světa se stal člověk vrcholem vývoje. Bůh je mrtev - člověk je absolutní veličina. Logicky tudíž nesmějí existovat ani bohové, ani mimozemšťané. Socialistický člověk se má držet onoho nedotknutelného učení a nenechat se zmást žádnými „výmysly“. Jenže nakonec nastoupila „glasnost“ a sovětské sdělovací prostředky přestaly být cenzurovány. Tehdejší oficiální tisková agentura TASS si poprvé dovolila vyslat do světa zprávu o UFO, čehož se západní žurnalisté pochopitelně

chytili. TASS přece zatím přinášel pouze „Pravdu“ s velkým P. S podivem až zděšením redakce onu zprávu uveřejnily. Cituji Schweizerische Depeschen Agentur:

„Moskva - Podle údajů očitých svědků přistál po setmění velký svítící míč. Po přistání se v něm rozevřel otvor, jímž vystoupila dvě nebo tři stvoření podobná lidem a malý robot. Očití svědkové byli dlouho v šoku. Ona stvoření prý byla vysoká tři, možná dokonce čtyři metry, měla však velmi malé hlavy. Po krátké procházce tvorové zmizeli zpět do své kosmické lodi. Genrich Silanov, vedoucí geofyzikální laboratoře ve Voroněži, identifikoval podle zprávy TASS místo přistání. Našli jsme kruh o průměru asi 20 metrů, v němž byly čtyři dolíky hluboké až pět centimetrů, řekl Silanov. Podle agenturní zprávy byly na místě přistání nalezeny dva záhadné úlomky z materiálu, jaký se na Zemi nevyskytuje.“

Sama agentura TASS i noviny Sovetskaja kultura, vydávané ústředním výborem KSSS, přinášely další podrobnosti. Strašidelná událost se stala už 27. září kolem 18.30 na pokraji městského parku ve Voroněži, městě vzdáleném asi 500 kilometrů jižně od Moskvy. „Světelná koule“ údajně pomalu klesala, sledována zhruba 40 dospělými a několika dětmi. Když jakýsi šestnáctiletý chlapec začal křičet, zamířili na něj neznámí tvorové přibližně 50 centimetrů dlouhou trubici, načež se stal pro kolem stojící neviditelným. „Když kosmická loď zmizela, kluk se zase objevil!“ Podivná stvoření měla boty bronzové barvy a každý z těch tvorů měl tři oči. Tři mimozemšťane vystoupili z „červené koule“ a šli směrem ke skupince lidí čekajících na zastávce autobusu. Také tito lidé začali křičet a cizinci se prý ihned vrátili do své koule. Ještě další den upozorňovalo vedení agentury TASS, že nejde „o žádný aprílový žert“, a voroněžský dopisovatel listu Sovetskaja kultura Jefremov potvrzoval pravdivost líčení této události.

Po 48 hodinách nicméně vyhrál „rozum“. To přece nemůže být pravda! Alespoň deník Pravda, centrální orgán KSSS, vyzval 13. října 1989 úřady města Voroněže

ke zdrženlivosti. „V posledních dnech straší ve Voroněži vlna pověstí a fantastických dohadů. Lidé se bojí a oficiální úřady nedělají nic k rozptýlení jejich obav.“ (187) Zřejmě byla snaha zprávy agentury TASS zpochybnit, připsat všechno jakémusi fantastovi.

Náhle bylo nepochopitelné, jak někdo mohl tak obludnou zprávu vyslat mezi lidi. Intelektuálové z redakce listu Pravda se dokonce obávali globálního šoku. Varovali: „Na místě jsou nyní jasné a promyšlené odpovědi. Jinak se podobné zvěsti rozšíří po celé zeměkouli.“

Jako správně vychovaný člověk zpochybňoval senzaci kolem UFO i zástupce šéfredaktora TASS Igor Jefimov. „Prostě tomu nevěřím,“ pravil svým kolegům. Téměř současně s ním vycouval i už zmíněný vedoucí geofyzikálního ústavu ve Voroněži Silanov. Tvrdil, že on ani jeho spolupracovníci místo údajného přistání nezkoumali a nalezené úlomky kamenů se ukázaly být „obyčejnou železnou rudou“. Otisky v půdě prý mohly mít „zcela přirozené, geologické příčiny“. (Jak to ví, když tam tedy nikdo nebyl a nic nezkoumal?)

Deník Pravda začal a západní novináři se přidali - také oni zpochybňovali své předcházející ukvapené články. Moskevský zpravodaj J. P. Dorner přičinil první poznámku: „Reportéři agentury TASS se ptají, co dělali mimozemšťané v parku. To je otázka! říkají si očití svědkové. Co se asi dělá v parku? Chodí se tam na vycházku... Škoda, že se podivní cizinci také nezasmáli. Kdyby při tom ukázali obrovské žluté zuby, nemuseli bychom už hádat. V parku ruského města se procházeli sněžní mužové z vesmíru! To by teprve byla novinka...“

Zpravodajovi časopisu Der Stern Petru Bierovi bylo také všechno k smíchu: „Kdo je skutečně inteligentní a má všech pět pohromadě, přistane si kdekoliv, jenom ne ve Voroněži,“ vtipkoval. „Podle zásad glasnosti se čtenář má dozvědět všechno. Za šest kopejek má nakonec právo uspokojit všechny své potřeby, včetně oněch nad - nebo podzemních.“

Tečku udělal Der Spiegel: Je to vlastně zázrak -

novináři připisují listu Sovetskaja kultura kosmickou zprávu, kterou vydala oficiální zpravodajská agentura TASS. A ta ji vydala přesto, že se její šéf Leonid Kravčenko právě při zasedání zástupců sdělovacích prostředků v Mnichově omlouval za všechny někdejší pohádky.“

V USA, zemi umožňující svobodné šíření jakýchkoliv názorů, převzaly snad všechny televizní společnosti senzační zprávu agentury TASS. Někdy se komentátoři tvářili vážné, jindy se smáli už při vysílání. Několik ukázek:

Action News (zprávu četla Bree Walkerová): „Agentura TASS dnes oznámila, že ve městě Voroněž přistála v kosmické lodi stvoření s malými hlavami, podobná lidem. Zpráva uvádí výpovědi svědků, kteří tvrdí, že mimozemšťané byli vysocí devět až dvanáct stop a prý měli velmi malé hlavy. Vážně!...“ (Druhý hlasatel se rozesmál.)

Fox Television News: „Sovětská státní agentura oznamuje, že v městském parku ve Voroněži přistáli návštěvníci z vesmíru... (Smích). Zpráva popisuje mimozemšťany jako obrovské, lidem podobné tvory s malými hlavami, kteří se chvíli prošli v parku a potom rychle zmizeli v kosmické lodi tvaru disku. (Smích)... Až zase v Sovětském svazu přistanou mimozemšťané, nemusejí žádat o schůzku s hlavou státu. Stačí volat Gorbi! Gorbi! Gorbi!“ (Ve studiu se všichni rozesmáli.)

ABC News, New York. (Zpravodajské vysílání, hlasatel Peter Jennings): „Ve Voroněži ohrožovali mimozemšťané několik dětí kosmickou pistolí. Sovětský reportér, který událost popisuje, dnes přiznal, že on sám přistání neviděl, jediným zdrojem jeho informací bylo několik tamních dětí. Není to ostatně poprvé, kdy se reportér nechal malými dětmi oklamat.“

CBS (hlasatelka mluvící *vážným* hlasem): „Sovětská tisková agentura TASS *oznámila* přistání mimozemšťanů ve Voroněži. Zpráva *uvádí*, že mimozemšťané byli vysocí asi deset stop a měli mimořádně malé hlavy. Sovětští vědci údajně zprávu potvrdili... (V pozadí se

někdo směje, hlasatelka po přestávce pokračuje, rovněž se smíchem)... Zpravodaj agentury TASS neuvádí, kdy k přistání došlo, a mám pocit, že jsme své...“ (smíchy nemůže pokračovat).

Chanel 4 (Zpravodajství - před vlajkou USA komentuje zprávu starší muž s dlouhými světlými vlasy): „To je úplný nesmysl! Redaktoři TASS se buď zbláznili, nebo byli všichni opilí, případně přemluvili pisálky z National Enquirer, aby jim přihráli nějakou *zprávičku*.“ (National Enquirer je největší americký bulvární list.)

Vesměs tedy reakce, jaké bylo možno předpokládat od „rozumných lidí“. Všichni jsme už nasměrováni tak jednostranně, že v našich hlavách prostě není pro mimozemšťany místo. Novináři sice plnili zpravodajské povinnosti, presto jako by je vodila za ruku tatáž osoba.

Smíchem a ironickými poznámkami dávali najevo své mínění o informacích sovětské agentury. Potvrzovali tak názor miliónů čtenářů a posluchačů. Díky bohu - *žádní* mimozemšťané tu nepřistáli!

Považuji tento hromadný ústup za trochu nebezpečný. Připomíná mi pána domu, v němž se to hemžilo krysami, a on ujišťoval každého návštěvníka: Krysy? Tady? Prosím vás! Nepřipustil to ani poté, kdy v domě křičely děti pronásledované krysami a ve sklepě byla nalezena ohlodaná mrtvola dlouho pohřešované tchýně. Jeho psychologická bariéra prostě *žádné* krysy neakceptovala! Když už hlodavce nebylo možné nepřiznat, utrpěl pán domu šok, jemuž zakrátko podlehl. Krysy byly neslučitelné s jeho pocitem životní pohody.

Pokud jde o mimozemšťany, chováme se prakticky stejně. Nejsou to sice krysy, jsou však pro nás stejně cizí a nežádoucí. Především narušují náš pocit sebejistoty a naprogramovanou iluzi o lidské jedinečnosti. Mimozemšťané? Tady? Prosím vás!

Je samozřejmě otázkou svobody myšlení, jak se kdo z nás staví k „bohům“ nebo k UFO. Presto si myslím, že vzhledem k nezvratným údajům a dokumentům, vzhledem k pořízeným filmovým záběrům i ke stovkám tisíc očitých svědků z nejrůznějších národů a

společenských vrstev by bylo moudřejší zaujímat k věci tolerantnější přístup. Místo toho jenom tlumíme „šok z bohů“ a představu o kolapsu společnosti, která může jednou být zlikvidována doslova „z čistého nebe“ něčím, co nehodlala brát na vědomí! Co se skutečně stalo ve Voroněži 27. září 1989?

Popis události

Krátce po tom, kdy místní reportér informoval o záhadné události, se dostavili na místo činu pracovníci Komise pro výzkum nezvyklých jevů dr. Ing. Jurij Losocev, Vjačeslav Martynov a Alexej Mosolov. Ptali se šestnácti dospělých a pěti dětí. Jména dětí dokonce uvedli: Vasja Zurin, Žena Blinov, Voloda Starčev, Lena Sarokinová a Aljoša Nikonov - žáci 33. a 82. školy ve Voroněži. Všichni očití svědkové poskytli poměrně jasný popis události:

Čtyři chlapci ve věku 12 až 16 let hráli fotbal, dvě dívky seděly s jakousi starší paní na lavičce v parku. Asi 20 osob stálo nebo posedávalo kolem zastávky autobusu, jiní se procházeli v parku, několik mužů sedělo při vodce na dřevěných bednách.

Stmívalo se, když asi v 18.30 začala Lena Sarokinová zmateně koktat a ukazovala, k obloze. Také stále více dospělých se dívalo tím směrem. Kluci nechali míč míčem. Nad parkem se ve směru k Mendělejevově ulici snášela vínově červená koule o průměru asi deset až dvacet metrů. Vybrala si k přistání okraj louky, zastavila se ale několik metrů nad zemí. Několik svědků přesto vidělo, že tráva pod koulí byla jakoby přitlačena k zemi. Nejméně 30 lidí sledovalo, že se koule zase vznáší a zcela bezhlučně mizí.

Zatímco všichni diskutovali o *záhadném* zjevení a kluci hledali svůj míč, objevil se ten předmět na stejném místě znovu. Tentokrát se otevřela široká štěrbina a ze zářivého světla vystoupila tři příšerná stvoření ve stříbrných oděvech, s podivnými kotouči na prsou. Na nohách měli boty bronzové barvy a zdálo se, že každý z nich má tři oči. Vzhledem k výšce postavy byly jejich

hlavy (se třemi „čočkami“) nápadně malé. Koule se krátce vznášela nad zemí, když se na trávník snesl žebřík a po něm sestoupilo jedno z těch záhadných stvoření, navíc jedno malé, do té doby skryté. Svědkové mají dojem, že to byl robot. Jedna z těch postav jako by něco řekla a pohybem dala pokyn, po němž z malého tvora vycházelo světlo vytvářející na trávníku obdélník o rozměrech zhruba 60 x 40 centimetrů. Na další pokyn vysokého tvora světlo zhaslo a „robot“ se blížil ke čtyřem chlapcům.

Šestnáctiletý Volod'a Starcev tiskl míč na prsa a začal křičet. Za „robotem“ se objevila vysoká postava a namířila na chlapce asi pulmetrovou tubicí. Ten ihned ztichl a náhle ho nebylo vidět. Kolemstojící propadli panice. Všichni křičeli, pobíhali sem a tam. „Robot“ a vysoká postava se vrátili ke kouli a vstoupili do jejího otvoru. Barvy UFO se změnilly na žlutou a bělavou, načež předmět zmizel. Zároveň se znovu objevil Volod'a Starcev. Celý se třásl a vyděšeně mluvil o tom, že se dlouhou dobu nemohl hýbat.

Tráva pod koulí byla jako zvalcovaná. Ještě po šesti dnech na ní byly patrné prohlubně ve tvaru kosočtverce. Členové Komise pro výzkum neobvyklých jevů měli magnetometr, přístroj používaný při geologických průzkumech. „Prošli jsme s měřicím přístrojem celý prostor. Nejvyšší odchylku ukázal právě v centru místa, které očití svědkové označili za místo přistání UFO. Když jsme tentýž prostor procházeli s magnetometrem, ukazoval nulu. To se ale stává i tehdy, když výsledek měření nelze jeho stupnicí registrovat! Měli jsme pocit, že magnetické pole na onom místě bylo velmi silné.“

Líčení, které každému „normálně“ myslícímu člověku připadá veskrze neuvěřitelné a nelogické, přesto něco připomíná. O něčem takovém jsem už slyšel. „Bezhluchá koule“, která se „vznášela, nad zemí a měnila barvu“ a ze které „vystoupili obrovští tvorové“ - to přece popisovali Charles Hickson a Calvin Parker před celými šestnácti lety! Oba dělníci byli večer 11. října 1973 v Pascagoule (Mississippi, USA) dokonce do jakési

barevné koule zavlěčení a v ní podrobení prohlídce. Případ zkoumaly nejrůznější instance a dodnes zůstává záhadou. (118) Sám jsem počátkem zimy 1973 oběti únosu navštívil a dlouho s nimi diskutoval. Dospěl jsem k přesvědčení, že jejich líčení je pravdivé, nevymyslené. Přesto postrádám racionální vysvětlení oné události.

Ve Voroněži mluvili očití svědkové o asi 50 centimetrů dlouhé trubici zamířené na dotyčného chlapce. Ani to není nic nového! 22. června 1976 byly ve 21.37 spatřeny UFO nad Kanárskými ostrovy. Krátce poté zažili šok lékař Francisco Padron Leon a taxikář Estever García, který ho právě vezl. Nad polem s cibulí, vlevo od silnice, se vznášela barevná koule. Na ní bylo cosi jako plošina se dvěma velikými otvory. Lékař v protokolu uvedl, že podivná stvoření manipulovala s jakousi průhlednou trubicí, z níž vycházelo namodralé záření. Příští den byly všechny výhonky cibule na poli stlačeny do spirály.

Teď už jenom čekám, kdy si nějaký chytrák vymyslí, že děti z Voroněže četly před svým zážitkem americké a španělské časopisy...

Nejsme schopni se poučit?

Jak se při takovém líčení máme zachovat? Máme odvracet oči? Vypnout rozum? V žádném případě se tím nezabývat? Zachovat pokoj v duši a namlouvat si, že nic takového neexistuje? Nebo snad rezignovat a propadnout depresi? Z důvodů státního zájmu či nějaké víry raději mlčet?

Podle mne není nic horšího než bránit nutné diskusi! Musíme se zabývat těmito vlivy zvenčí! Stejně tak bude nutné změnit náš postoj k setkání s mimozemšťany, jak je už před tisíciletími zažili naši předkové. Vědomosti o mimozemšťanech by nakonec nemělo mít jenom několik lidí. Týkají se nás všech!

Ano, všech! Bez ohledu na rasu, náboženství, národnost. Jenom prostřácci si mohou myslet, že zvěsti o mimozemšťanech „přejdou samy od sebe“, nebo že *záhadná zjevení* jsou vysvětlitelná nějakou současnou, psychologicky podmíněnou formou jednání.

V žádném případě ne! Vlivy zvenčí můžeme sledovat už v časech, které s našimi současnými problémy ne měly nic společného. „Psychologická varianta“ je jenom další výmluva, další předstírání. Ani náboženské utěšování neuspokojí příští informovanou společnost. Tvrzení víry budou mít stále trapnější příchut'. Dokonce ani přírodní vědy se nebudou moci věčně vymlouvat na Baconovy experimenty a na pověry, chtějí-li být schopny dát přesvědčivou odpověď na tak znepokojující fenomén naší současnosti.

Kdo je schopen přemýšlet, ten nese odpovědnost. „Blažený svět“ nezachráníme tím, že budeme bránit nutným změnám v myšlení. Fanatikové zesměšňující všechno, co souvisí s mimozemšťany, způsobili už mnoho nedobrého. Pouhou domýšlivostí je tvrzení, že chtějí jednat v zájmu „zdravého lidského rozumu“ a chránit to, co je přirozené, ušlechtilé a morálně přijatelné. V některých případech nacházíme víc arogance než ignorance. Nechtít brát cokoli v vědomí je

nejen ignorantství, nýbrž přímo urážka a zesměšňování miliónů lidí. Ač se to zdá být nemožné, dochází i k tomu, že svědkové UFO jsou dokonce vystavováni nátlaku, zastrašování. Uvedu dva příklady:

Dne 18. března 1972 sledoval tehdejší pilot letounu DC-9 rakouských aerolinií Alexander Raab UFO. „Bylo to nad Linzem, hlavním městem Horního Rakouska, ve výšce asi 6000 metrů. Zleva nás předjížděl jakýsi ohnivý létající předmět ve tvaru kužele. Nebo spíše trychtýře, jehož spodní část vyzařovala oslnivé světlo.“

Raab se svým druhým pilotem Otto Heroldem sledovali UFO asi 20 minut. Neměli na mysli nic mimozemského, dokud záhadný předmět nezměnil směr. Všechny kompasy v kokpitu „se zbláznily“, rozsvítla se varovná světla. V témže okamžiku slyšel Raab z vysílačky, že piloti jakési cessny a jednoho letounu společnosti Lufthansa právě sledují totéž!

Po přistání Raaba hned obklopili reportéři, čímž vůbec nebyl nadšen. V novinách se objevily senzační titulky a pilot byl pozván k diskusi do televizního studia. Po čase

v jeho bytě zazvonil telefon. Jakýsi hlas pravil s americkým přízvukem: „Studujeme váš případ. Není ve vašem ani v našem zájmu, aby se o této záležitosti dále mluvilo.“ Za zmínku stojí, že Raabovo telefonní číslo není uvedeno v seznamu. Přesto je někdo zjistil a pokoušel se pilota zastrašovat.

3. května 1975 zažil mexický pilot Carlos de los Santos Montiel setkání s UFO, které ho řádně vylekalo. Byl na cestě do mexického hlavního města, když se jeho stroj začal náhle otřásat. Nad koncem každého z obou křídel bylo vidět tmavošedý předmět ve tvaru disku. Nakonec se objevil třetí, mířící přímo proti kokpitu. V tom okamžiku přestaly fungovat všechny palubní elektronické přístroje. Stroj přesto pokračoval v letu, což je samo o sobě záhada, než všechna UFO odletěla. Po jejich zmizení začala zase fungovat elektronika a pilot bez problémů přistál. Případ byl popisován v novinách a Carlos pozván do televize.

Cestou do studia mu zkřížila cestu limuzína. Vyskočili z ní čtyři muži, z nichž jeden řekl: „Pokud je vám milý život váš a vaší rodiny, nemluvte nikde o tom, co jste viděl!“ Není divu, že televizní komentátor Pedro Ferriz čekal toho večera svého hosta marně. V dalších dnech se mu přesto podařilo zastrašeného pilota přemluvit, aby se zúčastnil veřejné diskuse o létajících předmětech. Tam se Carlos de los Santos seznámil s profesorem Allenem Hynkem, velkým zastáncem UFO. Ten byl Carlosovým příběhem natolik fascinován, že ho příští den pozval na snídani do svého hotelu. Před hlavním vchodem se pilot setkal s mužem statné postavy, který ho chtěl shodit se schodů. Potom mu poručil, aby rychle zmizel a nikdy se tu neukazoval. Také Allen Hynke čekal marně...

Podobných případů je víc. Jindy jsou svědkové UFO naopak vystavováni posměchu.

Sedmadvacetiletý Kanadčan Robert Suffern z Bracebridge v provincii Ontario se setkal s UFO 7. října 1975. Cestou k domu jeho nedaleko bydlící sestry mu zatarasil cestu malý kotouč a průměru asi šesti metrů. Ve světle reflektorů pozoroval Robert Suffern postavu

s přilbou, ve stříbřitě zářícím oděvu, která zmizela v poli. Krátce potom obletěl předmět stožár vysokého napětí a zcela tiše a kolmo zmizel směrem k noční obloze.

I tento případ se dostal do novin. Suffernův statek obsadili nadšení stoupenci UFO, leč 12. prosince 1975 zastavil před jeho domem obrovský vůz ontarijské provinční policie. Vystoupili z něj tři muži v uniformách vojenského letectva. Vydávali se za vysoké důstojníky a nevěřícímu Robertovi ukázali své služební průkazy. Bez váhání odpovídali překvapenému Suffernovi na všechny dotazy týkající se jeho setkání s UFO. Na minutu přesně znali časové údaje oné noční události i detaily, jaké žádné noviny neuveřejnily. Uvedli dokonce, že „vlády USA a Kanady už delší dobu spolupracují s cizími bytostmi“!

Co to mělo znamenat? Případ byl totiž v novinách už natolik rozebírán, že na zastrašování bylo pozdě. Jak v případech zastrašování, tak i zesměšňování jako by působila nějaká anonymní moc, která má zájem oklamat veřejnost. Jakým právem? Kdo vlastně rozhoduje o tom, co mají jiní lidé číst, slyšet, vědět? A pokud si stále ještě někdo myslí, že celá davová psychóza kolem UFO je pouhá reakce lidí nenacházejících jistotu, neschopných vypořádat se s touto současností a hledajících jakousi novou „náhražkovou víru“, tomu nabízím k uvážení následující příběh:

Dne 13. srpna 1986 byl Helmut Liehmann majorem 2. stíhacího pluku Jurije Gagarina v tehdejší NDR. Jeho pluk byl součástí 3. divize protivzdušné obrany a sídlil v Trollenhagenu u Neubrandenburgu. (Po znovusjednocení Německa byly všechny složky Lidové armády NDR rozpuštěny.) Večer 13. srpna zasáhla Neubrandenburg ze severu studená vlna. Bylo jasno, vynikající viditelnost. Helmut Liehmann plnil oné noci funkci velitele hlídky.

Navedl svůj stroj na hladinu asi 10 000 metrů, v kursu 270 stupňů, když pod výškovým úhlem 5-10 stupňů a stranovým úhlem 20-25 stupňů zpozoroval jakýsi zářící kulatý předmět. Bylo už po západu Měsíce. Ta svítící

„věc“ byla velká snad jako desetina Měsíce v úplňku. Náhle z ní začal vycházet ostrý paprsek světla, směřující pravouhle k povrchu Země. Major Liehmann si zprvu myslel, že světlo vychází z přistávacích reflektorů letadla některého z jeho kolegů, jenže ti právě udiveně sledovali tentýž předmět a jejich přistávací reflektory byly vypnuté. Navíc se podivný paprsek výrazně odlišoval od tolik známého světla reflektorů. Posléze zmizel, jako by ho někdo vypnul, a podivný předmět se začal měnit. „Koule“ se zvětšovala a nápadně ztrácela na jasnosti. Nakonec major Liehmann sledoval „kupoli“, jež právě měnila své světlo, a nakonec zmizela.

Celé zjevení trvalo asi 15 minut. Kromě majora Liehmanna je sledovali podplukovníci Holger Bremer, Dieter Bittkau a Peter Martin. Na zemi navíc řídící letového provozu, podplukovník Roland Legerer. Kritikové samozřejmě vyrukují s otázkou, proč se dotyčný major k onomu předmětu nepřiblížil. Odstup činil asi 300 kilometrů, v *dálce* nad Kodaní a Malmö bylo možné rozeznat světla měst. Jenže major Liehmann nesměl narušit cizí vzdušný prostor.

Teprve 13. 4. 1987 dostal pilot písemné vysvětlení *záhady*, a sice od vědeckotechnického spolupracovníka Archenholdovy hvězdárny v berlínské čtvrti Treptow. Prý šlo o jakési odrazy na překrytu kabiny.

Když vědci zveřejňují komentáře k neznámým létajícím předmětům, je to k zbláznění. Pokud se ale snaží takový jev vážně studovat, vzdalují se naopak svému vědeckému „cechu“. Nejedna vojenský pilot už viděl ve výšce 10 000 až 13 000 metrů kulaté předměty. Znepokojivý úkaz se objevuje jednou vpravo, jednou vlevo od pilotního prostoru. Směrem k zemi zamíří zvláštní paprsek světla a ti, kdo by se v jevech na obloze měli vyznat, žvaní nesmysly o „odrazech na překrytu kabiny“.

Kdyby se konečně jednou nějaká vědecká instituce namáhala vložit do počítače údaje o několika tisících případech sledování UFO, okamžitě by se na obrazovce objevily všechny shody. Bylo by možné srovnávat povětrnostní podmínky, teplotu, viditelnost, ale i popisy

událostí viděných různými svědky v různých zemích. Náhle by se ukázalo, že to s onou „koulí, která se zvětšuje“, nebo s „ostrým paprskem světla, směřujícím k povrchu Země“ je vlastně vždycky stejné. Stále se opakuje totéž. Uvedu ještě dva příklady pro srovnání:

Dne 26. ledna 1985: Dopravní letadlo TU-134A letí z Tiflisu do Tallinu. (Aeroflot, let číslo 8352, přes Rostov.) Na noční obloze se objevuje zářivé světlo, z něhož jako by byl vystřelen směrem k Zemi „ostrý paprsek“. Osvěcuje zemský povrch natolik, že čtyřčlenná posádka i cestující mohou dole vidět ulice, rozeznat v nich domy. Přírodní úkaz? Nikoliv! Z oblohy se posléze snáší zářivá koule a doprovází letadlo osm minut.

Dne 22. června 1976: Korveta Atrevida je před jižním pobřežím Fuerteventury (Kanárské ostrovy) oslepena světelným paprskem „shora“. Druhý paprsek padal z nebe a dvě minuty mířil přímo na pobřeží. Nikdo neslyšel žádný hluk.

Netvrším, že koule a paprsky, které sledovali major Liehmann a jeho kamarádi, byly určitě mimozemským předmětem. Určitě však on ani další piloti z jeho letky nepropadli *žádné* davové psychóze, ani nehledají „náhražkovou víru“. Totéž platí pro posádku zmíněného letadla Aeroflotu i pro důstojníky korvety Atrevida. Věčnou snahou najít „přirozené vysvětlení“ jenom znásilňujeme svůj vlastní rozum.

Řekněte mi, že je medvěd

Einsteinova teorie relativity zní laikům stejně protismyslně jako většině lidí historicky o UFO. Například: Chod hodin se zpomaluje tím víc, čím víc je v jejich okolí ponderabilií (vypočitatelných, přesně zvažitelných předmětů). Chod všech dějů, které mají určitý vlastní rytmus, je tudíž zpomalován v závislosti na množství takových hmot v jejich bezprostředním okolí.“

Kdo - s výjimkou matematiků a fyziků - něco takového pochopí? Ještě v dobách, kdy jsme *žádné* lety ze Země do vesmíru neznali, hlásal Albert Einstein (1879 až 1954) nechápajícím světu, že jeden z bratrů-dvojčat ve velmi rychle letící kosmické lodi bude stárnout

pomaleji než jeho bratr na Zemi. To přece nejde! Biologické procesy probíhají u všech živých tvorů stejně a je tudíž jedno, jsme-li právě na naší planetě, nebo v kosmické lodi. Odborníkům i laikům byla taková teorie k smíchu. Ernst Mach, profesor fyziky na univerzitě ve Vídni, pravil: „Teorii relativity mohu sotva přijmout, stejně jako učení o atomech a podobná dogmata.“ Jeho kolega profesor T. J. See, tehdejší ředitel státní observatoře v Mare Islandu (stát Kalifornie), dodal: „Teorie relativity je zavádějící a bezcenná.“

Einstein zcela přesvědčivě prezentoval a matematicky dokázal své myšlenky v díle Všeobecná teorie relativity. Odborníkům ovládajícím řeč matematiky bylo s přibývajícím roky všechno jasnější a dnes lze správnost Einsteinovy teorie dokázat i praktickými pokusy. Laikům je její pochopení přesto nedostupné.

Chování mimozemšťanů je pro pozemšťana právě tak zmatené, absurdní a protismyslné jako Einsteinova teorie. Tedy pro laického pozemšťana. Kdo však hledá, ten se nedá odradit počátečními rozpaky a zdánlivými nesmysly. Snaží se vidět dál, ptát se proč, najít možný cíl. A vida - náhle se mlha rozplývá a nejasnosti mizí i bez kouzelné hůlky. Musíme se znovu učit především pochybovat a nespokojovat se s první, pravděpodobně vyhlížející odpovědí. Před čtvrtstoletím tvrdil americký biolog dr. Strauss z Univerzity Johna Hopkinse, že sněžný muž (yeti) je prostě tibetský medvěd. „Protože naše domněnka není - jako ty ostatní - příliš fantastická, musí být správná.“ Podle této logiky tedy jděte sněžnému muži povídat, že neexistuje a že je prostě tibetský medvěd...

„Všechny ty povídačky o ufonech jsou zbytečné, bláznivé a nesmyslné, protože *žádní* mimozemšťané neexistují,“ říkají inteligentní lidé. Vědí to ale i dotyční mimozemšťané? Nebo je snad máme informovat, že neexistují?

Obávám se, zda situace kolem nás není horší, než si naše fantazie umí představit. „Kdosi“ nás sleduje, čas od času chytne nějaké lidské exempláře, zkoumá je a pak je zase bezelstně vrátí do našeho „mravenčího státu“.

Většinou - ale ne vždycky! A ještě horší věc:

„Kdosi“ jen tak mimochodem odchyťává jedince rodu lidí, odebírá jejich genetický materiál a experimentuje s ním v nějaké kosmické lodi. Je vám to ještě k smíchu?

Sperma pro nebesa?

Od doby, kdy Barneyho a Betty Hillovy prohlíželi mimozemšťané 19. září 1961, se občas přihlásili jednotlivci tvrdící zcela vážně, že je mimozemšťané nejen prohlíželi, ale dokonce se zabývali jejich pohlavními orgány. Ne snad ve smyslu znásilnění nebo vyhledávání sexuální rozkoše, nýbrž čistě laboratorně. Muži, kteří se stali obětí takových únosů, se *zapřísahali*, že jim byly odebrány vzorky spermatu, ženy zase hovořily o „testech těhotenství“, o „odsávání“, dokonce o pokusech způsobit umělé oplodnění. Teprve po týdnech až měsících jim byly zárodky operativně a zcela bezbolestně vyjmuty.

Literatura o UFO je plná takových popisů, které samozřejmě nikdo nebere vážně. Víme přece, že lidé mají různé tajné představy a sexuální sny. Navíc je znám fenomén zdánlivého těhotenství. Lidsky pochopitelné je i to, že tu a tam některá žena otěhotněla zcela normálním způsobem a nechce přiznat s kým. Svádět to na mimozemšťany je nakonec vítaná výmluva, i když jí sotva někdo uvěří. Leckterá se považuje za zvláštní případ, za „vyvolenou k neposkvrněnému početí“.

Já jsem se takovým vyprávěním také v minulých třiceti letech znechuceně posmíval. Oplodnil ji mimozemšťan? Vzorky spermatu pro mimozemšťany? Chachacha... Takovými nesmysly jsem se ve svých myšlenkách nezabýval a nekladl jsem si otázku, k čemu by nějakým ufonům mohl být genetický materiál pozemšťanů. Vypadalo to prostě tak nesmyslně, že hledat tady zrnko pravdy zdánlivě nemělo význam.

Smích mě ale přešel a obávám se, že jsem jím některým obětem ublížil. Za zdánlivou slabomyslností se totiž skrývá určitá metoda. Americký autor Budd Hopkins předložil v roce 1987 výsledek svých dlouholetých sledování, která podpořili různí vědci, psychologové a

lékaři. Zkoumal četné případy „setkání čtvrtého druhu“ a žádal jejich aktéry, aby se nechali hypnotizovat. Během takových seancí byli vždy přítomni dva svědkové a každý rozhovor byl nahráván na magnetofon. Vyhodnocení této práce je šokující. (200)

Sledované osoby - muži i ženy - lícily v hypnóze, že jim byl odebírán genetický materiál. Někdy přišla tatáž osoba na řadu i třikrát - v pubertě, jako mladík a konečně v 35 letech. Pokud by to souhlasilo - píšou přece jenom v podmiňovacím způsobu - znamenalo by to, že mimozemšťané si některé osoby označili bezmála v jejich dětství. Skutečností je, že různé pokusné osoby měly nepatrné jizvičky, jejichž původ neuměly vysvětlit. Některé ženy popisovaly, jak jim byl vyjmut zárodek a ukázán nepatrný „potomek“, nikoliv však skutečný člověk, nýbrž jakýsi hybrid. Smíšené stvoření.

Registrované případy jsou ale jenom špičkou ledovce. New York Times Book Review o Hopkinsově práci napsala: „Pan Hopkins na stránkách své knihy nevyžaduje, abyste mu věřili - a dělá dobře. Jeho kniha je příliš zajímavá, než aby ji někdo mohl odbýt mávnutím ruky.“

Podle Budda Hopkinse i některých dalších autorů byly občas „podivnými světly“ odlákány do vesmíru nejen jednotlivé osoby, ale i celé rodiny. Ve výjimečných případech navštívili mimozemšťané dokonce odlehle ležící rodinné domky. Jejich oběti nepociťovaly bolest. Vznášely se v zářivě osvětlených místnostech. Několika mužům byla přes vnější pohlavní orgány, tedy nejen přes penis, natažena „jakási gumová hmota“. Pociťovali pohyby odsávání. V jiných případech byli stimulováni „velmi pěknou ženou“, dokonce došlo k souloži s ní. Na rozdíl od obrů z Voroněže byli tito mimozemšťané převážně malé postavy, „s obrovskými očima, černými jako smola“ - očima, které „neobsahovaly nic bílého“. Nebylo možné podívat se jim do očí. Cizinci své jednání nikomu nevysvětlovali. Jednali se svými oběťmi tak, jako my třeba s kuřetem.

Jeden můj známý, když jsem mu četl tento příběh, vykřikl: „To už je trochu moc! Ty kecy o ufonech jsou

tak slabomyslný, že nic blbějšího neznám!“

Mám pro takové reakce pochopení. Přesto bych rád upozornil, že takřka stejná líčení známe ze starých bájí o bozích.

Věřící katolíci jsou přesvědčeni o neposkvrněném početí Panny Marie. Taková představa prý má ovšem mnohem starší předchůdce. Nejedná z postav uctívaných tím či oním náboženstvím byla počata „neposkvrněně“, jiné se narodily hodně *záhadným* způsobem. To jsou potom „synové boží“, dříve „synové bohů“. Například Buddha nebo Zarathuštra, kteří vznikli v těle panenské matky „božím paprskem“. V indické *Mahábháratě* byla svobodná Kunti oplodněna „bohem Slunce“. Podle papyrusových svitků z oblasti Mrtvého moře je dokonce i náš biblický Noe „nebeským dítětem“, neboť jeho matka neotěhotněla po styku se svým mužem Lámechem, nýbrž s „jedním z nebeských synů“. Tibetští, japonští, etiopští či staroegyptští králové se dovolávali svého „nebeského původu“. Při zrození Abrahamově přišli novorozeně pozdravit „andělé“ z nebes.

Moji čtenáři už znají četné „starověké polobohy“, hybridy s geny pozemskými i mimozemskými. Například Gilgameš byl ze dvou třetin „božský“ a z jedné „pozemský“. Přičemž - viděno dnešními očima - právě tyto „smíšené druhy“ daly zcela nový směr lidským dějinám, etice i morálce.

Pochopitelně lze namítnout: A nebylo to trochu jinak? Nějaký člověk vynikl mimořádnými činy, a proto mu jeho stoupenci přiřkli božský původ. Možná že to tak bylo. Ale kdo dnes může něco takového spolehlivě ověřit? V každém případě mám pocit, že ve starých rukopisech je příběhů o záhadném způsobu oplodnění příliš mnoho. A jsou příliš dobře popisovány. Dovolte mi příklad:

Podle mytologie indického džinistického náboženství vložil bůh Harinadžámesim embryo do těla pozemské ženy. „Tvrdě spala, ale její oči zůstaly otevřené. Nic ji nebolelo, všechno prožívala jakoby ve snu.“

Zcela stejně popisují své zážitky dnešní oběti mimozemšťanů! Krátce poté rozhodli „nebeští tvorové“,

že embryo z matčina těla vyjmou. Bude uloženo do dělohy nějaké královny, protože narozené dítě by mělo mít značný společenský vliv, a musí tudíž vyrůstat na královském dvoře. Stalo se. Královna porodila roku 599 před Kristem rozkošné dítě, které později, pod jménem Mahávírah, založilo náboženství džinistů.

O několik tisíciletí dříve, kdy v městě Nippur ještě sídlili bohové, oplodnil „bůh vzduchu“ Enlil překrásnou Meslamateu. Na klínopisné desce se o tom dočteme: „...Sémě tvého pána, osvícené sémě, je v mém lůně. V mém klíně je božské sémě Sínovo...“

Ani znásilnění se „bohové“ neštítili. Krásná pozemšťanka Ninlil se oplodnění bála. Klínopisná deska z Nippuru praví: „...Moje pochva je příliš mělká, než aby snášela soulož. Moje rty jsou příliš malé, než aby uměly líbat. „Božský“ Enlil však nakonec nevyslyšel její odmítavá slova.

Dokonce i v posvátných textech Starého zákona je řeč o vztazích mezi „strážci nebes“ (v některých překladech se říká prostě „andělé“) a lidskými dcerami. Dokonalým reportérem takových událostí je sedmý z celkového počtu deseti praotců před potopou, prorok Enoch. Bylo mu prý 365 let, když nezemřel, nýbrž v ohnivém voze zmizel v nebi. Enoch líčí případ 200 „strážců nebes“, nebo také „padlých andělů“, kteří měli pletky s dcerami lidí. Jak se později dozvěděl od „nejvyššího“ (velitele kosmické lodi?), porušili tím prastarý příkaz:

„... Chodili mezi dcery lidské, spali s nimi a těmito ženštinami se potřísnil... Proč jste opustili vznešené a věčné nebe, s ženami spali, jimi se ušpinili, jako pozemšťané jednali a syny obrovské jim dělali?“ Dnes občas líčené podivné okolnosti - styků s mimozemšťany - tedy nejsou ničím novým. Datují se už od dob našich praotců. Eva prý byla stvořena z Adamova „žebra“. Sumerským klínopisným symbolem pro slovo „žebro“ je však nahoru obrácený šíp, znamenající přesněji „životní sílu“. Vždycky jsem zastával názor, že homo sapiens je produktem promyšlené umělé mutace a pochází vlastně z hominidů.

Bohové tvořili lidi k obrazu svému...

Pouhá domněnka?

Pokud jsou dnešní líčení případů o odebrání spermatu a o umělých těhotenstvích pravdivá, musíme si položit nové a hlubší otázky. Otázky znepokojivé, jimž se však přesto nevyhneme. Co vlastně mimozemšťané chtějí? Jakou s námi hrají hru? Před tisíci lety pomohli lidskému rodu umělými mutacemi. Dali nový směr životu lidí tehdy divokých, necivilizovaných, vzešlých ze zvířat. A dnes snad chtějí tvořit lidi nepozemské? Chtějí se k nám vetřít lidská stvoření vzešlá z mimozemských kosmických korábů a převzít tu vedoucí společenské pozice? Mají takoví cizinci vyrůst v naše vzory? Ale ve vzory čeho? Nebo je za tím vším prostě úmysl systematicky zmenšovat rozdíly mezi nimi a námi, aby se jejich budoucí pokolení adaptovalo na pozemskou atmosféru a pozemské bakterie? Nebo je všechno úplně jinak? Potřebují vůbec mimozemšťané čerstvý genetický materiál?

Připusťme, že jakási vesmírná kolonie cestuje několik tisíciletí a pronikla do naší sluneční soustavy. Nikoliv náhodou. Ve starých hvězdných mapách měli naši pozici dávno vyznačenou; jejich předkové tu ostatně už kdysi jednou byli. Ještě milióny kilometrů za hranicemi naší sluneční soustavy se obyvatelům vesmírné kolonie podařilo zjistit, že dnes máme rozhlas a televizi. Snad se jim i z velké dálky podařilo analyzovat nejdůležitější jazyky na naší planetě a dokonce zjistit, k jaké politice či k jakému náboženství se dnes přikláníme. Z rozhlasu a televize se to lze dozvědět velmi snadno. Přiblížit se k Zemi zvenčí naší sluneční soustavy lze jedinečně překřižováním drah oběžnic. Mezi Marsem a Jupiterem je však ještě pás asteroidů, malých planetek. Co nezbytně a naléhavě potřebuje vesmírná kolonie po staletích či dokonce tisíciletích cesty? energii! A kde ji nejsnadněji najde? V pásu asteroidů! Tam mohou přímo

sbírat nejrůznější rudy a minerály. Tam leží „volně na krámě“ veškeré nerosty, které naše sluneční soustava může nabídnout. Jenom je nutné se k nim dostat.

Dále připusťme, že se taková vesmírná kolonie usadila kdesi mezi asteroidy již někdy ve čtyřicátých letech našeho století. To z naší Země nepoznáme! Samozřejmě že máme technické prostředky, s jejichž pomocí bychom to mohli zjistit, jenže my to nezjišťujeme! A proč ne? Protože takovou možnost vůbec nebereme v úvahu. *Žádný* vědec nebo politik, jemuž záleží na tom, aby byl brán vážně, se totiž neodváží něco takového navrhnout. Představte si, že by nějaký důvěryhodný německý ministr zcela vážně doporučil vyslat do pásu asteroidů misi, třeba i bez lidské posádky, která by měla za úkol zjistit, zda se tam neusadila nějaká mimozemská inteligence. Takový ministr by okamžitě přišel o svůj úřad. Podobná mise přece stojí strašné peníze, a to i tehdy, jde-li o pouhé sledování zdálky. V dnešní převládající názorové situaci by něco takového odmítli i vědci. Mimozemšťané v pásu asteroidů? Prosím vás!

Mimozemšťané by se tam tedy mohli cítit naprosto spokojeně. Celá desetiletí by mohli doplňovat zásoby energie a vysílat na naši planetu nejrůznější *létající talíře* s cílem studovat právě nás. Protože nejsou příliš agresivní a jenom tu a tam si vyhledají některé jednotlivce k pokusům, necítí se lidstvo - až na některé drobné případy - být obtěžováno. Reakce lidí jsou předvídatelné stejně jako v popisovaném příkladu mraveniště.

Poslední předpoklad vychází z toho, že obyvatelé vesmírné kolonie degenerují. Nutně potřebují genetické povzbuzení, osvěžení. Mají nesrovnatelně víc času než uspěchaný člověk, jemuž byl vyměřen tak krátký aktivní život. A protože jsme vlastně druhově příbuzní (...bohové stvořili lidi...), nejsou mezi námi nepřekonatelné rozdíly. Oni si vytvářejí nové generace z genetických zásob naší Země. Možná že si od nás chtějí brát především některé vlastnosti, jichž si momentálně nejvíc neceníme: bojovnost, odolnost, tvrdost, schopnost tvořit, hudební nadání, lásku,

fantazii... „Nic nového nečiníme proto, abychom duchy zmátli, nýbrž abychom je poznali,“ řekl Galileo Galilei.

Psychologické působení

Pro všechna sledování UFO včetně setkání čtvrtého druhu (tedy únosů lidí) mají odpůrci „rozumová vysvětlení“. Kde už nepomohou atmosférické podmínky nebo pozemské předměty, tam jistě pomůže psychologie. Všude nebo naopak nikde - podle toho, jak v ni věříme. Když americký autor Whitley Strieber popsal své zážitky z únosu ve dvou velmi úspěšných knihách, přišli kritikové s tím, že tento autor dříve psával horory. Strieber pak marně ujišťoval, že jeho zážitky jsou skutečné a nemají nic společného s jeho spisovatelskou činností. (Pozor: Jakožto spisovatel se nesmíš stát obětí únosu!)

Jiní unesení prý mají příliš bujnou fantazii poté, co viděli v kině například Spielbergův film Blízká setkání třetího druhu. (Pozor: Když už máš tu smůlu a stal jsi se obětí únosu, nesmíš přiznat, že jsi někdy četl vědeckofantastický příběh nebo viděl nějaký film o UFO!) Jiní snilkové prý vyprávějí takové příhody jenom proto, aby šli s módou. Například po zprávách z Voroněže nebo jiných příbězích o ufonech si hned představují, že zažili něco podobného. (Pozor: Tvůj příběh nesmí být součástí nějaké momentální vlny vzrušení UFO!)

Největší počet takových prášilů prý pochází ze sociálně slabých vrstev. Navíc je zjištěno, že právě v době líčeného zážitku procházeli nějakou osobní krizí. (208) Měli finanční problémy, špatné vztahy s rodinou, rozváděli se, děti od nich utekly, přítel/přítelkyně je opustil/a. Nebo měli přinejmenším ploché nohy. .. (Pozor: Pokud už tě unesli mimozemšťané, musíš být bytost zcela bezproblémová!) Tím má být dokázáno, že ve svém údajném únosu hledají spásu, náhražkovou víru. Bolestná ztráta něčeho, čemu věřili, je nutí věřit nyní

v UFO. (Pozor: Při ztrátě víry či v jiné duševní krizi nesmíš vidět žádné UFO, tím méně být jimi unesen!)

Pokud snad náhodou oběť nespadá do žádné z uvedených kategorií, potom jde o někoho, kdo na údajném únosu chce vydělat nebo získat popularitu, o různé formy psychopatií nebo jiné „psychologické mechanismy“. Dokonce už někdo „zjistil“, že všechny americké příběhy o únosech pocházejí z téhož pramene - od Budda Hopkinse. (208) Ten sice uveřejnil svou první knihu na toto téma až v roce 1981 a případy únosů byly známé daleko dřív, dokonce už v dávné minulosti lidstva, leč to nikomu nebrání, aby se uklidňoval takzvaně psychologickými vysvětleními.

Na základě četných příkladů jsem konečně pochopil, že duševně normální pozemšťan žádné zážitky týkající se UFO mít nesmí! Ještě zbývá vysvětlit to oněm miliónům lidí, kteří kdy byli podobnými jevy šokováni. Rozmluvit jim všechny objektivní skutečnosti, počínaje radarovými snímky, přes videozáznamy, filmy a fotografie až po zvalcované louky nebo pole s cibulí. Vysvětlovat - samozřejmě „přirozeně“ - že drobná poškození kůže na těle obětí ani ne jeden falšovaný dokument s podpisem prezidenta státu či vysokých vojenských představitelů prostě neexistují. Kdo tady něco předstírá, je jasné. Zastánci tradičních náboženství i nových sekt požadují bezvýhradnou víru, aniž by mohli nabídnout zázraky. Pokud jde o UFO, je tomu právě naopak: „Zázraky se to jen hemží, leč nikdo v ně nechce věřit.“

Já ale rád cestuji staletími a psychologické argumenty na mě neplatí. Jistě že si občas někdo vymýšlí. Někdo jiný by rád byl důležitý, někdo se nechá oklamat. Jsou lidé se sociálními problémy, existují nejrůznější psychopati. To však platí také o odpůrcích UFO. Ani mezi nimi přece nejsou všichni dokonalí a bezproblémoví! Psychologickými argumenty nebo jakousi zvrácenou vírou přece nemohou trpět jenom ti, kteří měli smůlu a prožili nějaký příběh se záhadnými létajícími předměty. Psychiku odpůrců bych v tomto případě raději

nezkoumal...

Podle zásad psychologických vševědů bych i já už musel dávno nějaké UFO sledovat nebo dokonce nejméně jednou být mimozemšťany unesen. Patřím k lidem, kteří by velmi rádi přišli do styku s mimozemšťany, měl bych pro ně celý balík otázek. Leč moje přání se mně zatím nesplnilo. Nezažil jsem ani setkání prvního, tím méně pak čtvrtého druhu. Škoda!

Nemám však sklony se litovat a jsem tedy vděčný alespoň za to, že jiným se stalo to, co mně samotnému zůstalo odepřeno. Nikdy jsem ve skutečnosti UFO nemohl sledovat, nikdy jsem žádné neviděl. Viděl jsem však dobré fotografie, nezapomenutelné snímky.

Jako například záběr létajících předmětů uspořádaných do trojúhelníku, pořízeny počátkem dubna 1990 nad Belgií. Jsou to skvělé obrazové dokumenty, které přesto našly odsouzení i v jednom vědeckém díle.

Protože se objekt pohyboval příliš rychle, jsou všechny čtyři světlé body poněkud „rozmáznuté“. Teprve po změně barev jsou patrné trojúhelníkovité tvary UFO. A kdo si myslí, že je to nějaký padělek nebo v nejlepší případě dětský drak, zavírá oči před skutečností v hodně nepravou chvíli. Ona trojúhelníkovitá tělesa si totiž hrála na kočku a myš dokonce s belgickými přepadovými stíhačkami. Někomu je k smíchu, že záhadné předměty byly trojúhelníkovité. Také bych se tomu zasmál, kdyby něco takového nebylo známo už ze starověku!

Uvedu dva příklady:

V druhé knize svých dějin přírody popisuje Gaius Plinius Secundus (23 až 79 před naším letopočtem) jakési hořící a jiskřící štíty, které při západu slunce vyděsily mnoho lidí. Stalo se to v době konzulů Valeria a Maria, tedy 100 let před Kristem.

Když Alexandr Veliký obléhal v roce 332 př. Kr. pevnost Tyrus, objevilo se nad makedonským táborem „pět letících štítů v trojúhelníkovité formaci“. Objekty pomalu kroužily nad pevností, sledovány tisíci válečníků obou stran. Určitě to nebyla žádná psychóza ani přírodní úkaz. Z létajících trojúhelníků náhle vyšlehl blesky

směrem ke zdem a věžím opevnění. Obranný val byl narušen a Alexandrovi vojáci Tyrus dobyli. Po nenadále pomoci zbraní z vesmíru zmizely „létající štíty“ neobyčejnou rychlostí na odpolední obloze. „Skutečnosti jsou nepřátelé pravdy,“ řekl Miguel Cervantes (1547 až 1616).

Časopis Die Sterne (Hvězdy) otiskl počátkem devadesátých let článek dr. Roberta Pinottiho z Florencie.

Autor si dělá starosti s předpokládaným „kulturním šokem“, jaký by způsobil nezvratný příchod mimozemšťanů na naši planetu. Pinotti se domnívá, že dnes převládá pocit „všeobecné ztráty směru“. Důsledkem by mohla být „časovaná antikulturní bomba“, která může vybuchnout prakticky kdykoliv. „V dnešní situaci by zpráva o existenci mimozemské inteligence vyvolala nepopsatelný zmatek.“

Prvním důsledkem by byla celosvětová krize všech autorit. Postihla by nejen vědy, náboženství a filozofii, ale i sociologické a politické struktury. Pinotti předpokládá, že po šokujícím příchodu mimozemšťanů by byly podrobeny zdrcující kritice přírodní vědy i konzervativní vědci. „To znamená, že s výjimkou omezené skupiny vědeckých a kulturních elit by kontakt s mimozemskou inteligencí vyvolal strach, zmatek, masovou hysterii. Krize autorit je pochopitelná, neboť naše Země hraje v tomto směru příliš pasivní roli.“

Co nám zbývá? Dále záplatovat plášť mlčenlivosti o UFO a mimozemšťanech? Odbývat důvěřivé psychologickými vysvětleními? Oběti únosů postavit z deště pod okap? Tisku dodávat uklidňující pilulky? Doktor Pinotti hodnotí situaci správně. Domnívá se, že je nutné „veřejné mínění celého světa na možný kontakt připravit mnohem dříve, než se taková zpráva rozšíří.“ Podle něho je třeba vytvořit „přirozené podmínky“, v nichž by konfrontace lidstva s mimozemskou inteligencí nepůsobila jako trauma. Volá po „strategii výchovy“, jakémsi programu přípravy lidí na šok z bohů. „Budoucnost lidské civilizace může dnes záviset na tom, jak připravíme veřejnost na zprávu o skutečné existenci mimozemšťanů. Takový je historický úkol nás

všech.“

Zdůrazňuji, že to řekl dr. Pinotti!

„Zvážen jsi na váze a nalezen jsi lehký“

Místo toho vědci i sdělovací prostředky nechávají šanci splnit „historický úkol“ bez povšimnutí. Už mnoho let se na anglických polích objevují *záhadné* obrazce a my si z nich děláme legraci. Přejeme si, aby nesouvisely s ničím mimozemským. Ale to věčně nepůjde! Raději se spokojujeme s informací dvou důchodců a několika studentů, že takové figury sami „vyrobili“. Konečně je klid! Vždyť jsme to přece věděli... Znamení od mimozemšťanů? Tady? Prosím vás!...

Já netvrdím - jak bych mohl? - že podivné figury jsou poselstvím z jiného světa. Vím také, že podvrhy vždycky existovaly a nejspíše nadále existovat budou. Přesto mne teorie o „zfalšování“ oněch obrazců neuspokojuje. Tým společnosti AAS (Ancient Astronaut Society), která se problematikou mimozemského života zabývá, zkoumal několik týdnů pole obilí a řepky v různých místech Anglie. Podobně pracovaly i skupiny vědců z Japonska a Velké Británie. Všichni zjistili leccos podivuhodného. „V jedné, ještě čerstvé struktuře takových obrazců byly zjištěny například extrémní odchylky kompasu. Střelka se stále rychle otáčela, případně měla tendenci ustálit se - bez ohledu na směr - ve svislé pozici. Jinde zase záhy klesla k zemi zcela zdravá stébla obilí přeneseného odjinud do *pásma* čerstvého piktogramu. Podobný efekt se opakoval víckrát na různých místech. O pouhý den později se už v témže místě nic podivného nedělo.“

Falšovatelé a nejrůznější vtipálkové by snad dokázali vyšlapat v poli jednoduché kruhy a čáry, mohli by polámat obilí, ale tak složité piktogramy, které vznikly doslova přes noc, nemohou být jejich dílem. K vidění jsou krásné a mnohotvárné geometrické obrazce, široké nebo dlouhé až 200 metrů. Například piktogram vzniklý 11. července 1990 u Alton Barnesu nebo podobná záhada, která se náhle objevila 3. srpna 1990 u Cheesefoot Headu v hrabství Winchester. V obou

případech šlo o celé řetězce vzájemně propojených kruhů, prstenců, spojovacích čar, geometrických symbolů i záhadných kreseb po obvodu piktogramů.

Zatím nejpodivuhodnější takový obraz vznikl v noci na 17. července 1991 na poli poblíž městečka Barbury Castle. Za všechna slova popisu hovoří jeho reprodukce na této straně. Celý trojúhelník má hrany delší než 100 metrů. Všimněte si, jak rozdílný je každý z oněch tří kruhů, vycházejících z prostředního. Je prakticky neproveditelné zfalšovat tak dokonalý obraz za jednu noc. Kolik lidí by muselo vyrukovat do postiženého pole a dupat v něm? Kolik by potřebovali obrovských šablon k vytvoření takových geometrických tvarů? Nemluvě o tom, že i v noci byla tato pole kontrolována infračervenými čidly.

Je vůbec možné tak obrovské piktogramy napodobit? Dupající důchodci ani studenti je určitě nemají na svědomí. Všechna ta vyobrazení mají přesné kontury, stébla obilí ležela stočená do dokonalých spirál a vůbec nebyla pošlapaná. Snad by to mohlo být dílo vykutáleného chemika, který pole v zimě, kdy nejsou kontrolována, nepozorovaně postříkal jakýmsi pesticidem, pochopitelně podle připravené šablony. O několik měsíců později, kdy osivo vzejde a rostliny vyrostou, by pesticid mohl v dotyčných šablonách působit. Klasy se položí na zem, aniž by cesta k nim byla prošlapaná. Žasnoucí diváci potom stojí před podivným úkazem.

Předpokládané řešení má však podstatný háček: taková *znamení* v polích vznikají *zásadně* v noci. Chemie sotva zná přípravek, jenž by podobným způsobem poničil rostliny vždy a pouze v noční době. Navíc uvedená teorie nevysvětluje odchylky kompasu a další sledované *fyzikální* jevy. Přitom pouze v Anglii je takových piktogramů více než tisíc. Předpokládaný chemik by tedy musel do různých polí navozit několikátunové vozy pesticidů. Ke všemu jsou podobná *znamení* rok od roku rafinovanější - v onom poselství lze sledovat patrný vývoj. Falšovatelé by museli být požehnanými umělci a zemědělci z postižené

oblasti by s nimi nejspíše museli spolupracovat. Nepozorovaně nikdo nemůže něco podobného vytvořit. Otazníky tedy *zůstávají*.

Kdo si to s námi *zahrává* - a proč? Chcete-li přijmout domněnku o „falšování“, tedy prosím: Kdo falšuje ty piktogramy už 15 let a v tak obrovských rozměrech? Navíc s neuvěřitelnou dokonalostí provedení... Je to nějaká skupina spiklenců? Pokud ano, musí mít obrovské množství spolupracovníků, jinak by sotva mohla zůstat tolik let utajena. Pokud se někdo domnívá, že se na tom nějak podílí armáda, nemůže opravdu věřit, že by nikdo z „tvůrců“ dosud nepromluvil. A co je nejhorší: kdyby snad nějaká parta chemiků nebo fotbalové mužstvo vystoupila/o s přiznáním „byli jsme to my!“, sotva by jim někdo uvěřil. Dělat si z lidí blázny patnáct let se nikomu nepodaří.

Pokud to snad je poselství z jiného světa či z jiných dob, co jím odesílatel zamýšlí? Podle mého názoru někdo dosáhl svého - lidstvo má být zneklidňováno! Bude se přece muset trápit takovými jevy, které narůstají a rozšiřují se stále víc. Někdo nás chce vyplašit. Reakce „intelektuální elity“ je zatím stejná jako v případě UFO - každý si z toho dělá legraci. Místo abychom se takovými znameními vážně zabývali, strkáme hlavu do písku a posmíváme se těm, kteří se snaží přijít záhadě na kloub, ač s prostředky zcela nedostačujícími. Vědci ani novináři si neuvědomují „historický úkol“, o němž mluví doktor Pinotti. Publicista Michael Hesemann napsal:

„To, že kruhy v obilí z léta 1991 nevyvolaly v Anglii ani v Německu větší pozornost sdělovacích prostředků, je výsledek četných šikovných manipulací, jejichž cíl je jasný - zájem veřejnosti raději nevyvolat. V roce 1990 se to podařilo díky operaci Blackbird, která odvedla pozornost veřejnosti jinam. V roce 1991 měly tentýž úkol splnit ‚falešné knihy‘ o obilných polích v Německu. (Zmíněná práce se jmenuje *Mene tekel v obilí!*)

Známý autor vědeckofantastické literatury Arthur C.

Clarke se už kdysi domníval, že „dostatečně vyspělá technika by byla pro lidi k *nerozeznání* od kouzel“. Podobně se vyjádřil profesor Carl Sagan z Cornellovy univerzity v New Yorku: „Pokud nás mimozemšťané v technickém vývoji předstihli o několik století, musíme od nich zkrátka čekat kouzla.“

Celých staletí k tomu ani není třeba. Moderní hologramy jsou vytvářeny laserovými paprsky. Předměty nebo i živé postavy se objevují v prostoru, pozorovatelné ze všech stran. Kdyby takovou holografickou postavu v životní velikosti viděl náš dědeček v roce 1950, považoval by ji za dílo „duchů“. To ale není *žádná* magie, pouze technika! V rámci obranné strategické iniciativy Spojených států, která vešla ve známost pod mylným označením „hvězdné války“, byla vyvinuta laserová děla schopná reprodukovat na povrchu Měsíce nádherné barevné reklamy, jaké by mohli sledovat i pozemšťané. Jak bychom asi reagovali, kdyby se na kotouči Měsíce jednoho dne objevil nápis Mene, mene, tekel, ufarsin? Text pochází z aramejštiny a je uveden ve Starém zákoně u proroka Daniela (5, 25-28). Při hostině babylónského krále Balsazara prý tento nápis náhle napsali na zeď „prstové ruky lidské proti svícnu“. Význam oněch slov je dodnes nejasný. V bibli se praví: „Mene, sčel Bůh království tvé a ke konci je přivedl. Tekel, zvážen jsi na váze a nalezen jsi lehký.“ Chladné a čistě racionální myšlení postrádáme, neboť nám chybí představa o možnostech budoucí techniky. Náš předeek by viděl „dílo duchů“, my bychom snad viděli „*ruku boží*“.

Před několika tisíci let považovali naši předkové mimozemšťany za démony, božstva z nadpřirozených sfér. Chyběly jim technické znalosti. A co my? Technika mimozemšťanů, byť i jenom o pár desítek let vyspělejší než naše, je pro nás „metafyzická“. Neumíme ji nikam zařadit, naše věda ji nechápe. Proto ony záhady. Naivní rozum považuje všechno nadpřirozené za magii, případně za „kouzla bohů“, aniž by se snažil je chápat. Jenže náš vědecký mozek magii odmítá. Nic „metafyzického“ nehodlá akceptovat. Co nemůže být, to

prostě není. Neexistují přece baconovské „idoly“.

Kdo a komu dnes něco předstírá? Ti, kteří takové „idoly“ vidí, nebo ti, kdo je nechtějí vidět? Ti, kteří prožili setkání s UFO, nebo ti, kdo je zavrhují jako „výmysly“? Má pravdu ten, kdo o mystických znameních v anglických obilných polích vážně přemýšlí, nebo snad ten, kdo se při informacích o nich smíchy popadá za břicho?

Řetězec poznatků se nikdy nepřetrhne. Jsme tvorové přechodného období, zakořenění v současnosti, která zatím poznala teprve nepatrné zlomky celku. Už proto nemáme právo skutečné oběti UFO paušálně označovat za psychopaty, právě tak jako nemáme právo považovat děti, které přišly do styku s mimozemšťany, za psychicky nemocné. Co když v nekonečném prostoru existuje jakési „galaktické náboženství“ a nějakí mimozemšťané šíří jeho myšlenky? Nové hodnoty, nové technologie vznikají postupně, v závislosti na momentálním stupni intelektuálního vývoje. Víme s jistotou, kdo je ve vývoji lidské společnosti „hybatelem“? Kdo je skryt za všemi poselstvími a informacemi, které tolik zasáhly do dějin světa? Možná že máme k dispozici celé svazky galaktické encyklopedie, dostáváme se k nim však jenom velmi spoře. Skutečný strom *poznání* je v budoucnu. „Pokrok je umožněn pouze uskutečňováním utopí,“ řekl Oscar Wilde (1854 až 1900).